

นพเก้ามนตรา

เก้าแต้ม

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า...

การค้นพบกระดองและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคนทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม ๐ พิ ค ๑

สำนักพิมพ์

พิ ม ฅ กั า

สำนักพิมพ์

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๕๒๘

นพเก้ามนตรา

ผู้เขียน : แก้วแถม

พิมพ์ครั้งแรก : มิถุนายน ๒๕๕๖

พิมโฆษณคั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูล
อิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-0730-1

ราคา 260 บาท

หัวหน้ากองบรรณาธิการบันเทิงคดี : อุมพร สกุลบัณฑิต

บรรณาธิการเล่ม : สุชาติา เวฬุวนารักษ์ พิสูจน์อักษร : ปฏิภาณ หอนรงค์ศิริ

ออกแบบปก : วะชิ จัดรูปเล่ม : ธีระวุฒิ คณะเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัทวี. พรินท์ (1991) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสตาปอร์นบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวนิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธิญาภัทร์ ฟองไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมสัมพันธ์ : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : ลินธุ์ พรส่วงโรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย : บริษัทสตาปอร์นบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๗๗๐

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๕

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคมผู้จัดพิมพ์
และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย

แนะนำหรือวิจารณ์หนังสือเล่มนี้ได้ที่

www.thaibookrecommnd.com

พิบพบบ
กระดาษคุณภาพดี
www.greenread.com

อ่านได้บน

คำนำนักเขียน

นพเก้ามนตรา เป็นนวนิยายที่ใช้เวลาเขียนนานที่สุด เพราะตั้งแต่สร้างไฟล์ หาข้อมูล จนกระทั่งเขียนเสร็จ ใช้เวลาหนึ่งปีเต็ม จุดเริ่มต้นมาจากความชื่นชอบเรื่องผีๆ (แม้ตัวเองจะกลัวผีมากก็ตาม) หลังจากนั้นก็นอนคิดอยู่นานแต่ก็ยังไม่รู้จะเริ่มต้นอย่างไร จนกระทั่งวันหนึ่งสามีกลับไปเยี่ยมพี่น้องที่จังหวัดเพชรบุรี ได้ฟังคุณแม่พูดถึงสร้อยทองโบราณทำให้สนใจ เมื่อค้นคว้าก็พบว่า แท้จริงแล้วทองโบราณไม่ได้มีแต่ที่สุโขทัยแห่งเดียว เพชรบุรีก็เป็นแหล่งงานฝีมือแขนงนี้เช่นเดียวกัน

หลังจากหาข้อมูลสักระยะก็มาถึงพลอต ตั้งใจว่าจะเขียนเกี่ยวกับเครื่องประดับ คั่นอยู่นาน จนไปเจอรูปนางเอกคนสวย คุณหนู วรชัชวราภรณ์ ในชุดไทยสวมเครื่องประดับสวยงาม พลอตก็ไหลมาเทมา แต่เนื่องจากพลอตซับซ้อนมากถึงมากที่สุด จึงต้องเขียนแผนภูมิออกมาว่าใครเป็นลูกหลานใครในเรื่อง เพราะมีหลายรุ่น จึงนับว่าเป็นงานท้าทายมากเรื่องหนึ่ง

เรื่องที่เตรียมไว้ต่อจาก นพเก้ามนตรา ก็จะเป็น มายาไฟลิน และ ทับทิมเสน่ห์หา แต่ระหว่างนี้ผู้เขียนขอแทรกด้วยนิยายโรแมนติคคอมเมดี้ หรือ บางทีอาจเป็นนิยายย้อนเวลาหาอดีต ...เล่มไหนจะเสร็จก่อนคงต้องแล้วแต่ปลายนิ้วกับมันสมองน้อยๆ จะพาไปค่ะ

ขอบคุณค่ะ
เก้าแต้ม

บทนำ

ร่างหนาซึ่งนั่งขัดสมาธิอยู่ในห้องนั้นนั่งขำขมขำหมดทั้งชุด ในมือมีประจำเส้นโตสำหรับท่องมนตร์ ไม้ผาห้องเก่าคร่ำคร่าบ่งถึงอายุของเรือนซึ่งถูกใช้มานานหลายสิบปี บนชั้นเตี้ยด้านหน้ามีพระพุทธรูปขนาดเล็กตั้งอยู่กึ่งกลาง ด้านข้างมีรูปปั้นซึ่งทำจากดินตั้งอยู่หลายชิ้น ภายในห้องค่อนข้างมืด มีเพียงแสงจากเทียนเล่มน้อยกับแสงจันทร์ส่องผ่าน เมื่อเห็นบานประตูเปิดออกเจ้าของห้องก็เขม่นมอง แลเห็นหญิงสาวในชุดเสื้อแขนกระบอกนั่งโง่เงากระเบนกำลังยอบตัวคลานเข้าเข้ามาหา

“ฉันได้มันมาแล้วจะพ่อ”

จันอับละล้าละลักด้วยความตื่นเต้น หายใจหอบเพราะเพิ่งผ่านการวิ่งมาหมาดๆ หญิงสาวล้วงมือลงในถุงผ้าสีหม่น หยิบถุงกำมะหยี่สำหรับใส่เครื่องประดับออกมา หล่อนดึงเชือกที่ผูกปากถุงออกแล้วเทของในถุงลงบนฝ่ามือ จอมขมังเวทเพ่งมองของตรงหน้าด้วยความสงสัย

“แน่ใจหรือว่าเป็นชิ้นนี้”

“ไม่ผิดแน่จะพ่อ ท้าบทรวงนพเก้านี้ละที่พี่คร้ามจะมอบให้นั่งมะลิ

เป็นของขวัญวันแต่งงาน”

สิ่งของในมือหญิงสาวเป็นสร้อยที่ทำจากทองคำแท้ๆ หล่อหลอมด้วยกรรมวิธีแบบโบราณ มีการลงยาราชาวดี^๑ จนสีล้นดงาม ลวดลายของสายสร้อยถักทออย่างประณีต เป็นลายแปดเส้า^๒ เรียงกันเป็นระเบียบ แต่ส่วนที่งดงามที่สุดคือ ทับทรวงทองคำแท้รูปสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูนซึ่งแขวนอยู่กึ่งกลาง ตัวเรือนประดับด้วยพลอยแก้วสีหรือเรียกว่า นพเก้า^๓ กลางทับทรวงยกสูงประดับด้วยเพชรชีก มีตั้งตั้งประดับพลอยเม็ดเล็กๆ ห้อยตรงปลายเสริมให้เกิดความงดงามอ่อนช้อย ลวดลายอันวิจิตรที่สลักลงบนทองคำนั้นงดงามสมเป็นฝีมือของช่างทองเอกแห่งกรุงรัตนโกสินทร์

จอมขมังเวทประนมมือลา นำประกาศุญใจไปวางไว้บนพานหน้าพระพุทธรูป ก่อนหันมาหาบุตรสาว

“ส่งมันมาให้พ่อ”

หญิงสาวส่งสร้อยพร้อมทับทรวงวางลงบนมือบิดาอย่างซ้ๆ ร่างใน

^๑ การลงยา ซึ่งในที่นี้เป็นการลงยาสี หมายถึงการทำลวดลายบนโลหะให้เกิดสี หรือการถมสีลงบนลวดลายของโลหะ โดยใช้แก้วลูกปัด (ซึ่งมีสีต่างๆ) บดละเอียดผสมกับปรอทแล้วเคลลงในลายของโลหะ จากนั้นจึงใช้ความร้อนไล่ให้ปรอทระเหยไป เหลือแต่สีที่เคลือบอยู่

ส่วนการลงยาราชาวดี คือการลงยาด้วยสีฟ้าใสที่นิยมในสมัยรัตนโกสินทร์ เริ่มต้นจากเครื่องราชูปโภคของพระมหากษัตริย์ ไปจนถึงเครื่องประกอบยศของเจ้านายและขุนนางต่างๆ รวมถึงเครื่องประกอบสมณศักดิ์ของพระภิกษุสงฆ์ ต่อมาเมื่อลูกหลานสกุลช่างแตกแขนงไปอยู่ที่อื่นก็นำวิชาความรู้นี้ติดตัวไปด้วย จึงทำให้การลงยาราชาวดีไม่ได้จำกัดขอบเขตอยู่เฉพาะกษัตริย์และขุนนาง แต่เป็นที่นิยมในหมู่ชนชั้นสูงและสามัญชนที่มีฐานะด้วย

^๒ ลายแปดเส้า คือ ลายที่เกิดจากการถักเส้นทองให้เป็นห่วงกลมขนาดเล็กๆ จำนวนมากอย่างต่อเนื่อง คล้ายการถักโครเชต์ ถ้าจำนวนเส้ามากเส้นทองก็จะใหญ่ขึ้น ดังนั้นแปดเส้าจึงมักเป็นลายของสร้อยคอ ส่วนหกเส้า สี่เส้า หรือสามเส้ามักเป็นสร้อยข้อมือ

^๓ หมายถึงอัญมณีเก้าชนิด ได้แก่ เพชร มณี (ทับทิม) มรกต บุษราคัม โกเมน นิลกาฬ (ไพลิน) มุกดาหาร เพทาย และไพฑูรย์ (เพชรตาแมว)

ชุดขาวรับสร้อยไว้ มืออีกข้างเอื้อมไปหยิบพู่กันชี้ฝั่งจากด้านหลัง นำสร้อยเส้นงามวางทาบลงไป แล้วใช้มีดอาคมซึ่งทำจากเหล็กไหลปักลงไปตรงกลางทับทรวงและเริ่มร่ายมนตร์

หมอผีชายยังคงท่องคาถาต่อเนื่อง มุมปากกระตุกยิ้มเมื่อเห็นหยดเลือดซึมออกมาจากเครื่องประดับ เขารอจนหยดเลือดผสมเข้าเป็นเนื้อเดียวกับเครื่องประดับจนหมดแล้วจึงหันไปหยิบกำมะยมจุ่มลงในอ่างน้ำมันต์ทองเหลือง ประพรมลงไปบนเครื่องประดับซ้ำอีกครั้ง ทันใดนั้นเองห้องซึ่งเคยเงียบพลันเกิดลมกระโชกแรง อ่างน้ำมันต์กระเพื่อม เปลวเทียนปลิวไสว แต่เพราะพลังแห่งเวทจึงไม่ดับ ภายในห้องบัดนี้ไม่ต่างอะไรกับเกิดพายุลมอื้ออึง พัดจนหน้าต่างทุกบานผลัดกันเปิดปิดก่อให้เกิดเสียงดังสนั่น

หญิงสาวในชุดไทยตัวสั่นด้วยความกลัว หล่อนก้มหน้าลงกับพื้น แต่สายตาก็ลอบมองพิธีกรรมไม่ว่างตา พริบตาเดียวควันสีดำกลืนเหม็นเน่าราวกับซากศพก็ผุดขึ้นจากทับทรวงและกระจายไปทั่วทั้งห้อง หน้าต่างทุกบานพร้อมใจกันเปิดออก ส่งผลให้ควันเหล่านั้นถูกกลืนหายไปกับอากาศอย่างรวดเร็ว บรรยากาศด้านนอกกลับมาเป็นปกติอีกครั้ง ลมซึ่งเคยพัดหยุดสนิท เช่นเดียวกับเปลวเทียนเล่มน้อยที่หยุดไหววูบอย่างน่าอัศจรรย์

“เอามันกลับไปคืนที่”

“เรียบร้อยแล้วหรือจะ พ่อแน่ใจนะว่าอาคมนี้อาจทำให้มันมะลิตาย”

“แน่สิวะ หรือว่าเ็งไม่เชื่อมือพ่อ นังจันอับ” เสียงของจอมขมังเวทกร้าว บุตรสาวหมอบต่ำลงกับพื้นอีกครั้งด้วยความเกรงกลัว

“เปล่าจะพ่อ ฉันไม่ได้ไม่เชื่อ แต่ฉันกลัวว่าพี่คร้ามจะต้องแต่งงานกับมัน ถึงตอนนั้นฉันคงทนไม่ได้”

“ไม่ต้องห่วง กว่าเราจะถึงงานแต่งงานของพวกมันอีกตั้งสามวันถึงวันนั้นมันมะลิต้องตายเป็นผีเฝ้าป่าช้า เ็งคอยดูฝีมือข้าก็แล้วกัน”

หญิงสาวรับสร้อยนพเก้าคืนมา หย่อนลงในถุงกำมะหยี่ดั้งเดิม ดวงตาวาวโรจน์เมื่อนึกถึงความหายหน้าของศัตรูหัวใจที่จะเกิดขึ้นในเร็ววัน...

๑

กรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๖

เสียงปรบมือด้วยความชื่นชมดังก้องไปทั่วห้องประชุมเมื่อประธานของบริษัทจินเหวินเสร็จสิ้นการบรรยายและเดินลงจากเวที เกือบหกสิบปีแล้วที่ตระกูลตั้งกิจพานิชได้บริหารร้านทองอย่างประสบความสำเร็จเรื่อยมานับตั้งแต่บรรพบุรุษของพ่อตซึ่งเป็นคนจีนจากโพ้นทะเล มีเพียงเลื้อผีนั้นหมอนใบ หลังจากเก็บหอมรอมริบจนเปิดร้านทองแห่งแรกได้สำเร็จ เพราะทำการค้าอย่างซื่อสัตย์สุจริต ธุรกิจจึงเจริญรุ่งเรืองขึ้นเรื่อยๆ จากร้านทองเพียงร้านเดียวก็ขยายสาขาออกไปจนกลายเป็นมหาเศรษฐีอันดับต้นๆ ของประเทศไทย

ทุกวันนี้ ‘จินเหวิน’ ไม่ได้เป็นเพียงแค่ร้านทองที่มีสาขามากที่สุดในประเทศไทย แต่ยังเป็นแหล่งลงทุนสำคัญของคนทั้งประเทศ

ในสภาวะที่การออมทรัพย์ในธนาคารแทบจะหาผลกำไรไม่เจอ แต่ทองคำกลับมีมูลค่าสูงขึ้นจนน่าตกใจ เมื่อสี่ปีก่อนพ่อตในฐานะทายาทรุ่นที่สามของจินเหวินก็ได้ประกาศนโยบายออมทรัพย์ด้วยทองคำออกมา

ตีตลาด สร้างความตื่นตัวให้แก่ทุกคน โดยเฉพาะบรรดาคนรวยซึ่งมีเงินเหลือเก็บในธนาคารและต้องการลงทุน จึงพากันหันมาซื้อทองเพื่อเก็งกำไรมากขึ้น ตอนนี้ทองของจีนเหวินจึงไม่ได้จำกัดความต้องการอยู่เฉพาะในหมู่คนไทยเท่านั้น แต่ยังมีนักลงทุนจากต่างประเทศเข้ามาร่วมทุนด้วย กิจกรรมจึงยิ่งรุ่งเรืองมากขึ้น

เนื้อหาซึ่งชายหนุ่มเพิ่งบรรยายจบไปนับเป็นก้าวใหม่ต่อการลงทุนในอนาคต ทำให้บรรดาผู้สนใจเข้ามาจับจองเก้าอี้ในหอประชุมใหญ่จนเต็มหมดทุกที่นั่ง เมื่อนักธุรกิจหนุ่มก้าวลงจากเวที ประสิทธิ์ซึ่งเป็นประธานจัดงานบรรยายในวันนี้ก็ก้าวเข้ามาทักทาย

“ยินดีด้วยนะครับคุณพรวัด ผมนับถือคุณจริงๆ ยังหนุ่มยังแน่น แต่มีความคิดกว้างไกลขนาดนี้”

พรวัดได้นำเสนอหลักการในการลงทุน รวมถึงการบริหารเงินสำหรับเศรษฐกิจมือใหม่ที่เบียดชีวิตแบบเดิมๆ ให้งอกเงยเป็นผลประโยชน์มหาศาลในวินาทีที่ไม่มีใครในกรุงเทพฯ ที่ไม่รู้จักเขา พรวัดเป็นต้นแบบของชายหนุ่มผู้ร่ำรวยและฉลาดแถมยังมีหน้าตาหล่อเหลา

“ทำยังไงได้ละครับ เราเป็นพ่อค้า ก็ต้องทำการค้าขาย มีอะไรที่คิดว่าพอจะเป็นลู่วางก็ต้องทำให้หมดละครับ”

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ คุณพรวัดทำให้ทุกคนในวงการนี้ ไม่นึกว่าการขายทองคำตอนนี้จะเป็นเพียงแค่แผ่นกระดาษ”

แต่เดิมแม้ทองคำแท่งจะมีราคาดีแต่ติดปัญหาเรื่องการซื้อขายแลกเปลี่ยน พรวัดเป็นผู้ริเริ่มให้ผู้ค้าสามารถซื้อขายทองคำแท่งได้ทุกๆ วัน ด้วยการเปลี่ยนรูปแบบของการซื้อขายไปเป็นระบบอิเล็กทรอนิกส์ในรูปแบบสัญญาซื้อขายทองคำล่วงหน้า นำเสนอราคาอ้างอิงตามมาตรฐานสากลจากสมาคมค้าทองคำให้นักลงทุนได้ติดตาม เพื่อให้สามารถซื้อขายได้คล่องตัวมากขึ้น

ไม่เคยมีใครทำได้มาก่อน จีนเหวินเป็นเจ้าแรก จึงทำให้ลูกค้าจำนวน

มากหลังไหลเข้ามาซื้อทองกับจินเหวินมากขึ้น

“อย่าชมผมเลยครับ ผมยังถือว่าใหม่สำหรับวงการนี้ ถ้าคุณประสิทธิ์มีอะไรที่ชี้แนะได้นะครับ วันนี้ผมคงต้องขอตัวก่อน นัดกับออร์แกไนเซอร์เอาไว้เรื่องงานแสดงทองโบราณ”

สีหน้าของประสิทธิ์เปลี่ยนไปทันทีเมื่อได้ยินประโยคหลัง

“ที่คุณศรัทธาจะนำทองเก่าออกมาแสดงหรือครับ”

เนื่องจากเป็นตระกูลที่ค้าทองมาหลายสิบปี ทำให้ครอบครัวของพศัวัตรมีทองรูปพรรณในครอบครองเป็นจำนวนมาก หลายชิ้นเป็นสมบัติตกทอดมาจากบรรพบุรุษตั้งแต่เมื่อร้อยปีก่อน บางชิ้นเป็นทองเก่าที่ลูกค้านำมาขายให้ทางร้าน อีกทั้งตัวชายหนุ่มเองก็ชอบสะสมทองโบราณ โดยเฉพาะทองที่ทำจากฝีมือช่างไทยแท้ๆ ซึ่งปัจจุบันราคาสูงจนแทบประเมินมิได้ เมื่อได้ยินว่าจินเหวินจะจัดงานแสดงทองโบราณ ประสิทธิ์จึงแสดงความสนใจอย่างออกนอกหน้า

“พอดีทางคณะกรรมการของสมาคมฯ ขอร้องมานะครับ เขาอยากให้คนรุ่นหลังได้เห็นฝีมือทำทองยุคเก่าว่าประณีตแค่ไหน อันที่จริงผมเองก็ไม่อยากนำออกมาหรอกครับ ของมีค่ามาก การระวังรักษาก็ยาก ไหนจะเรื่องโจร แล้วยังเรื่องความเสียหายจากการนำออกโชว์อีก”

“แต่มันเป็นโอกาสที่หาได้ยากมากๆ เลยนะครับ มีแต่คนอยากชมกรูสมบัติของจินเหวินกันทั้งนั้น ยิ่งเป็นฝีมือช่างทองยุคเก่าๆ หาชมที่ไหนไม่ได้อีกแล้ว”

“นั่นคงอีกไม่นานเกินรอครับ เพราะงานจะจัดปลายเดือนหน้า ขอเชิญคุณประสิทธิ์ไปร่วมงานด้วยนะครับ”

“ผมไม่พลาดแน่นอนครับ ผมจะบอกทุกคนที่รู้จักเลยด้วยซ้ำ โอกาสดีแบบนี้หาไม่ได้ง่ายๆ”

ทั้งคู่คุยกันอีกเพียงสั้นๆ หลังจากนั้นพศัวัตรก็หาทางปลีกตัวออกมาจากประสิทธิ์ได้สำเร็จ ทันทีที่ได้อยู่ตามลำพัง ชายหนุ่มก็เผลอถอนหายใจ

เฮือกใหญ่

แม่จะต้องฝึกร่างกายงานสังคมมาตั้งแต่อายุห้าขวบ แต่เมื่อต้องเจอกับคนจำนวนมากและต้องป้อนหน้ายิ้มกลับรู้สึกอึดอัดทุกครั้ง

กระนั้น วันเวลาที่ผ่านไปในโลกธุรกิจก็ได้หล่อหลอมให้เด็กชายเติบโตขึ้นเป็นชายหนุ่มรูปงาม มีบุคลิกที่เปี่ยมไปด้วยความมุ่งมั่น และการตัดสินใจในเชิงธุรกิจที่เด็ดขาด และเมื่อผนวกกับบุคลิกที่หล่อเหลา ผิวขาวราวกับหยกชั้นดี จมูกโด่ง ริมฝีปากสีแดงจัด และคิ้วเข้มที่พาดอยู่เหนือดวงตาเรียวรีตามเชื้อชาติ แต่กระนั้นก็ยังแฝงไว้ด้วยความคมเข้มจากเชื้อสายไทยอีกครั้งที่มีอยู่ในตัว เพื่อนในวงการจึงขนานนามเขาว่า มังกรขาว

แต่น้อยคนนักที่จะรู้ว่า มังกรอย่างพ่อดีนั้นมีความอ้างว้างในหัวใจ เป็นความรู้สึกว่าตนเองขาดในสิ่งที่คนอื่นนึกไม่ถึง นั่นก็คือ แม่...

ความเจ็บปวดทำให้พ่อดีไม่เคยไวใจใครโดยเฉพาะผู้หญิง บาทแผลในอดีตสอนให้เขาเข้มแข็งและเด็ดเดี่ยวแต่ก็เย็นชาอยู่ในที

ร่างสูงก้าวยาวไปตามทางเดินเล็กๆ ภายในโรงแรม ตัดผ่านสวนซึ่งตกแต่งไว้อย่างสวยงาม ลมพัดเย็น ชายหนุ่มแหงนหน้ามองฟ้า ปล่อยให้สายลมระผิวแก้มเพิ่มความสดชื่น ความหงุดหงิดค่อยๆ คลายลงไปทีละน้อย มือกระตุกยกไถ่อกก่อนสอดไว้ใ้กระเป๋าสีเสื้อสูท เมื่อก้าวถึงรถเบนซ์ที่จอดอยู่ พ่อดีก็เปิดประตูเข้าไป คนขับเคลียร์รถออกจากโรงแรม ขณะที่สายตาของชายหนุ่มมองไปนอกหน้าต่างรถ ท้องฟ้าเป็นสีดำนทึบไม่ต่างจากความรู้สึกของเขาในยามนี้เลยแม้แต่น้อย

...มีดมืดหนาวเหน็บประจูดุสลายลมแห่งราตรี...

คฤหาสน์ของจินเหวินยังคงเหมือนเดิมกับเมื่อสามสิบกว่าปีก่อน ไม่มีผิด แม้เจ้าของบ้านจะลงทุนปรับปรุงบ้านเมื่อสองปีก่อน แต่ก็พยายามคงลักษณะเดิมเอาไว้เกือบทุกอย่าง ควรแล้วที่บ้านหลังนี้จะถูกเรียกว่าคฤหาสน์ เพราะกินอาณาเขตถึงหนึ่งไร่ย่านใจกลางเมือง เป็นบ้านสองชั้น

มีพื้นที่กว้างขวางและมีสวนร่มรื่น

รถจอดที่ด้านหน้าตึก พศวัตก้าวลงจากรถเดินเข้ามาในห้องอาหาร หญิงวัยกลางคนในชุดอยู่กับบ้านสีกรมท่าเดินออกมาจับ เป็นปกติที่อรุณีมักจะรอรับเขาอยู่ตรงนี้

“กลับมาแล้วหรือดาวัต นี่กินอะไรมาหรือยัง น้ำเตรียมไว้ให้แล้ว”

“ยังเลยครับ ผมมัวแต่บรรยายบนเวที หิวจะแย่” ชายหนุ่มยกมือลูบท้อง

“นั่งรอหน่อยนะ น้ำจะรีบให้คนจัดอาหารมาให้”

อรุณีเดินเร็วๆ เข้าไปในตัวบ้าน พศวัตจึงเดินตามไป เขาทรุดตัวลงบนโซฟาใหญ่กลางบ้าน มองตามน้ำสาวที่ครู่หนึ่งก็กลับมาพร้อมกับน้ำส้มเย็นเจี๊ยบ

“ดื่มน้ำส้มก่อน อีกเดี๋ยวอาหารก็มาแล้ว เราทำอะไรกันนะดาวัต ทำไมไม่รู้จักดูแลสุขภาพบ้างเลย จะไปงานทั้งที่ก็ต้องหาอะไรรองท้องซะหน่อยสิ ชีนปล่อยให้ท้องว่างแบบนี้ มีหวังเป็นโรคกระเพาะกันพอดี” อรุณีปั่นพลาจ ทรุดตัวลงนั่งข้างๆ

“โอ้...น้ำณีครับ ก็ผมมีประชุม พอเสร็จจากประชุมก็บรรยายต่อ นัดคุยกับบอร์ดในเชอร์อีก จะเอาเวลาไหนไปกินล่ะครับ”

“แล้วนายชมไม่ช่วยบ้างเลยหรือ เป็นคนขับรถประสาอะไร อย่างน้อยก็ว่าจะซื้ออะไรติดไว้ในรถให้วัดกินบ้าง แล้วยังเลขา ของวัดอีก พวกนั้นมัวทำอะไรอยู่ หรือมัวแต่แต่งตัวสวยหล่อเจ้านาย”

ชมคือคนขับรถของพศิน บิดาของพศวัต หลังจากทำนวางมือมอบกิจการทั้งหมดให้ลูกชายดูแล คนขับรถของพ่อจึงกลายมาเป็นสารพัดส่วนตัวให้พศวัตไปด้วย ปีนี้นายชมอายุหกสิบปีแล้ว

“น้ำณีครับ อย่างผมไม่ยั่วผมหรอก เธอเองก็ยุ่งเหมือนกันเพราะต้องเตรียมงาน” พศวัตพูดถึงสมสมร เลขาธุการของเขา

“น้ำจะไปรู้ได้ไง เห็นเงียบๆ อย่างเราเสน่ห์แรงไม่หยอก ไม่อย่างนั้น

คงไม่มีข่าวลงหนังสือพิมพ์เกือบทุกวันหรอก”

“พวกเขาถือกันไปเองไม่เกี่ยวกับผมสักหน่อย”

ชื่อของพศวัตนับว่าติดโผหนุ่มในฝันของสาว ๆ ในประเทศ เพราะหน้าตาดี ฐานะร่ำรวย เป็นนักเรียนนอก แถมยังโสดสนิท จึงมีสาว ๆ ในแวดวงไฮโซและดาราบางแบบแวะเวียนมาทอดสะพานไม่ได้ขาด แต่พศวัตกลับไม่สนใจใคร เขาเป็นนักธุรกิจบ้างงาน ผู้หญิงที่สนิทที่สุดก็คือ อรุณี

น้ำสาวผู้นี้เปรียบเหมือนแม่แท้ๆ ของเขา นับตั้งแต่มารดาหายตัวไป ก็ได้อรุณีที่คอยดูแลเอาใจใส่ เลี้ยงดูพุ่มพัก ผิดกับพคินผู้เป็นบิดา เพราะทันทีที่ภรรยาหายออกจากบ้าน เขาก็ไม่เป็นอันทำอะไร

สองปีที่พคินออกตามหาภรรยาไปทุกที่ หลังจากหมดหวังก็เก็บตัวอยู่ในห้อง ไม่ยอมพูด ไม่ทำงาน อรุณีจึงต้องเข้ามาช่วยบริหารงานเงินเหินเป็นระยะๆ

หนึ่งปีให้หลัง พคินก็คิดได้และหันกลับมาทำงานอีกครั้ง แถมยังมูมานะยิ่งกว่าเดิม แต่การมุ่งทำงานเพื่อให้ลืมความเจ็บปวดทำให้หลายครั้งนักธุรกิจหนุ่มใหญ่ลืมนำด้วยซ้ำว่า ยังมีทายาทตัวน้อยที่ต้องการการดูแล พศวัตจึงใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับน้ำที่เขาเคารพรัก

“ข่าว...ถ้าไม่มีมูล ก็คงไม่มีใครเขาถือกันหรอก”

“เอาเป็นว่า คราวหลังผมจะระวังก็แล้วกัน”

“เอาเถอะตาวัต เอ้า อาหารมาแล้ว รีบกินซะ”

พศวัตจัดการกับอาหารตรงหน้าอย่างเอร็ดอร่อย อาหารมื้อนี้ต้องเป็นฝีมืออรุณอย่างแน่นอน น้ำสาวนอกจากช่วยบริหารงานเงินเหินแล้ว ยังเจียดเวลาทำกับข้าวของโปรดไว้ให้หลานชายอยู่เสมอ

“พอใช้ได้ไหม เยื่อไผ่กระดุกหมูตุ๋นโสม ถือชะว่าเป็นยาชูกำลัง วัตทำงานหนักอย่างนี้ต้องบำรุงหน่อย”

“อร่อยมากครับ ฝีมือของน้ำฉินมีหรือจะไม่อร่อย ถ้าไม่ได้น้ำผมคงแย่”

พศัวัตย์ม ขำวที่เตมไปถึองจางคงเป็นเครื่องยืนยันได้เป็นอย่างดี
เขายกน้ำขึ้นดื่ม ระหว่างที่น้ำสาวชวนคุย

“ปากหวานอย่างนี้ ทำไมถึงยังไม่มีแฟน ใจคอวัตจะอยู่เป็นโสด
ตลอดไปเลยหรือไง”

“ไม่ใช่ว่าพศัวัตไม่เคยมีแฟน แต่เพราะไม่เคยมีใครที่ทำให้เขารู้สึก
วางใจพอจะแต่งงานด้วยต่างหาก เหตุการณ์เลวร้ายในอดีตทำให้นักธุรกิจ
หนุ่มไม่เคยไว้วางใจใคร เขาผ่านโลกมามาก และรู้ว่าไม่มีผู้หญิงคนไหนที่
เพียบพร้อมเหมือนอรุณี

“โฮ...น้ำฉี่ เลิกเห็บผมซะทีสิครับ น้ำก็รู้ว่าวันๆ ผมทำแต่งงาน
จะเอาเวลาไหนไปหาแฟนล่ะครับ”

“แล้วหนูลิลลี่ไม่ใช่ตัวจริงหรอกหรือ”

ลิลิตาเป็นหนึ่งในคู่ควงของพศัวัต หล่อนค่อนข้างจะมีภาษีดีกว่า
คนอื่นๆ เพราะครอบครัวทำธุรกิจขายเครื่องประดับเช่นเดียวกับจินเหวิน

“เธอเป็นแค่คู่ควงครับ”

พศัวัตยังรักชีวิตโสด แค่นี้ก็ต้องนำชีวิตไปผูกติดกับใครคนหนึ่ง
ก็แทบจะทนไม่ไหวแล้ว เขาเบื่อกับที่ต้องทำตัวเป็นพนักงานถือของยามพา
หญิงสาวไปชอปปิง เบื่อที่ต้องคอยพูดเอาอกเอาใจใครตลอดเวลา

“แล้วเมื่อไหร่วัตจะพาแฟนมาให้หน้าดูบ้างล่ะจ๊ะ อายุเราก็ไม่ใช่เด็กๆ
แล้ว”

“ผมบอกน้ำแล้วไงครับว่าผมไม่มีเวลา อีกไม่นานก็จะมึงงานอนุรักษ
ทองโบราณอีก”

“วัตจะจัดงานหรือ ทำไมน้ำไม่เห็นรู้เรื่องเลย”

“ขอโทษทีครับ ช่วงนี้ผมยุ่งเลยลืมบอก คือคณะกรรมการของ
สมาคมฯ ขอรับรองครับ เขาอยากส่งเสริมให้คนรุ่นใหม่รู้จักการทำทองแบบ
โบราณ แต่นั่นพอมือเครื่องประดับเพชรพลอยเข้ามาตีตลาด คนก็หันไปสะสม
เครื่องประดับพวกนั้นมากขึ้น เขาอยากให้ทางเรานำสมบัติเก่าออกมา

จัดแสดง ให้มีช่างมาแสดงวิธีหล่อทองในอดีต”

“แต่นักกลัวว่าพวกเขาจะทำให้สมบัติของเราเสียหาย หากดูแลไม่ดี นอกจากจะถูกขโมยแล้ว อาจจะชำรุดแตกหัก ที่สำคัญของพวกนี้เป็นสมบัติของทั้งกับตาของเรารวมกัน มูลค่าของมันประเมินค่าไม่ได้แล้วด้วยซ้ำในตอนนี้”

“ผมทราบครับ ผมเองก็พยายามบ่ายเบี่ยงมาตลอด แต่ทำยังไงคณะกรรมการก็ไม่ยอมเลย ในเมื่อผมเป็นประธานก็ต้องทำตามมติที่ประชุม”

“วัดคิดว่าจะใช้ทองชุดไหนจัดแสดงบ้าง”

“ก็คงเฉพาะที่อยู่ในตู้เซฟละครับ ส่วนชิ้นอื่นๆ ที่ไม่มีคนพูดถึง ผมก็ว่าจะไม่นำออกไปโชว์ รายการทั้งหมดอยู่ในนี้ละครับ ผมให้สั่มเตรียมไว้แล้ว”

อรุณก็เป็นส่วนหนึ่งของกรรมการบริษัทด้วย พอหลานชายเข้ามาบริหาร หล่อนจึงวางมือ สมบัติมีค่าส่วนใหญ่เก็บไว้ในธนาคาร มีรายการแสดงชัดเจน ส่วนชิ้นเล็กๆ ชายหนุ่มก็แบ่งเก็บไว้ในตู้เซฟซึ่งซ่อนอยู่ในที่ลับตาภายในบ้าน พศวัตหยิบรายการของทั้งหมดในแฟ้มยื่นให้น้าสาว หล่อนรับมาและพลิกดูแฟ้มทีละหน้า จนกระทั่งถึงหน้าสุดท้าย นัยน์ตาก็เบิกกว้าง

“นี่วัดจะเอาชิ้นนี้ด้วยงั้นหรือ”

ภาพที่เห็นคือภาพของหญิงสาวในชุดไทยประยุกต์สีเหลืองทอง เครื่องประดับที่สวมใส่อยู่คือสร้อยทองโบราณสลักลวดลายงดงาม กิ่งกลางหน้าอกคือทับทรวงเพชรชีกซึ่งประดับด้วยอัญมณีเก้าชนิด อัญมณีแต่ละเม็ดเปล่งประกายสมกับเป็นของล้ำค่า แม้จะเป็นแค่ภาพลำเนา แต่คนในภาพก็ดูโดดเด่น

พศวัตหน้าซีด เขาระชากระดาษณ์นั้นนอกจากแฟ้มที่ผู้เป็นน้าถืออยู่ แม้สีของภาพจะเลื่อนรางไปตามเวลา แต่ก็เห็นใบหน้าของหญิงสาวในภาพชัดเจน มือที่ถือกระดาษณ์เปลอขยุ้มจนยับยู่ยี่ ชายหนุ่มก่ดกรามแน่นจนเป็นลันหนูนด้วยความปวดร้าว

“ใครเอาภาพนี้มาใส่ในแฟ้ม”

“อ้าว...ไม่ใช่วัดหอรกหรือ น้ำเห็นมันอยู่ในแฟ้มรายการเครื่องประดับที่วัดจะจัดแสดงนี่นา”

“ไม่! ผมไม่มีทางเอาสร้อยเส้นนี้มาจัดแสดงอย่างเด็ดขาด ต้องมีใครจงใจแกล้ง”

ท่าทางของชายหนุ่มเปลี่ยนเป็นแข็งกร้าวทันที เขากำมือแน่น

“แล้วใคร สมสมรังนั้นหรือ น้ำว่าไม่น่าใช่”

“ผมไม่รู้ แต่ต้องมีใครสักคนจงใจแกล้ง คอยดูนะ ผมจะเอาเรื่องให้ถึงที่สุด” พศวัตเอ่ยเสียงกร้าว เขาจ้องมองภาพยับยู่ยี่ในมือด้วยนัยน์ตาวาวโรจน์

“โอ้...วัด เรื่องมันก็ผ่านมานานแล้ว วัดน่าจะลืม...”

“ไม่! ยังไงผมก็ไม่มีทางลืมเด็ดขาด น้ำนี่จะให้ผมลืมผู้หญิงที่ทั้งผมไปตั้งแต่เล็กๆ จันหรือ ไม่มีทาง”

อรุณเื้ออ้อมมือมาแตะท่อนแขนหลานชาย เอ่ยเสียงอ่อน “บางทีแม่...”

“พอที่เอะคะรับน้ำนี่ เลิกพูดถึงผู้หญิงคนนั้นซะที ถ้าน้ำยังรักผมอยู่ละก็ อย่าเอ่ยถึงเธออีกเด็ดขาด นี่ก็ดีมากแล้ว ผมขอตัวก่อน ผมง่วง”

“วัด”

พศวัตผุดลุกขึ้น เขาเดินจ้ำจี้ขึ้นบันไดด้วยความโกรธจัด ทันทีที่เข้าไปในห้องนอนชายหนุ่มก็กระแทกตัวลงบนเตียง ภาพถ่ายในมือถูกขยำยี้เพื่อระบายอารมณ์ แม้เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นสามสิบปีมาแล้ว แต่เขากลับไม่อาจทำให้ลืมได้เลย นัยน์ตาคมจ้องมองห้องฟ้ามืดมิดด้านนอก ไม่มีดาวให้เห็นสักดวง ดูอ้างว้างและหนาวเหน็บไม่ต่างจากหัวใจของชายหนุ่ม เขาพยายามข่มตาลง แม้รู้ว่าคงไม่มีทางข่มใจให้หลับได้เลย

ทำไมต้องเกิดเรื่องแบบนี้กับเขาด้วย ชายหนุ่มหมายมั่นในใจว่าพรุ่งนี้ต้องมีใครบางคนรับผิดชอบกับสิ่งที่เกิดขึ้น...

“ใครใช้ให้คุณเอาภาพนี้มาใส่ในแฟ้ม”

ทันทีที่ก้าวเข้าไปในบริษัท พศวัตก็เรียกเลขาฯ สาวมาต่อว่า ร่างในชุดทำงานสีทองอ่อนยืงตัวชิดมือสั่นเมื่อเจ้านายกลายร่างเป็นพายุ ใบหน้าของเขาตอนนี้ถมึงทึบไม่ต่างจากยักษ์ ภาพที่ถูกขยายขึ้นเป็นก้อนกลมถูกปาลงมาตรงหน้า สมองสรวนมือสั่นเทาหายใจหอบและคลีกระดาษออก เมื่อเห็นว่าเป็นภาพอะไรก็รีบส่ายหน้าปฏิเสธเสียงสั่น

“เปล่าจะคะ สัมไม่ได้ใส่”

“ถ้าไม่ใช่คุณ แล้วจะเป็นฝีมือใครที่ไหน อย่ามาโกหก ผมไม่ชอบ”

“สัมเปล่าจริงๆ นะคะ ไม่เชื่อถามอดีตดูได้ เราสองคนช่วยกันจัดแฟ้มภาพนี้ด้วยกัน ทั้งหมดเป็นเครื่องประดับที่จะจัดโชว์ในงานอนุรักษของโบราณ ส่วนรายการและภาพสัมก็ได้มาจากทางธนาคาร ทั้งหมดมีแค่สิบห้าชิ้นเท่านั้น”

“แล้วชิ้นที่สิบหกนี้มาจากไหน คุณจะบอกว่ามันลอยมาเองหรือไง” พศวัตเอ่ยอย่างคาดคั้น

“สัมไม่ทราบจริงๆ ค่ะคุณวัต สัมไม่มีเหตุผลอะไรที่จะโกหกคุณวัตนี่คะ”

“ถ้าไม่ใช่คุณ มันก็ต้องเป็นคุณอดีต เพราะผมไม่ได้ใส่ภาพนี้ลงในแฟ้มอย่างแน่นอน” ชายหนุ่มย้ำคำ

“อดีตก็ไม่เกี่ยวจะคะ อดีตไม่เคยเห็นภาพนี้มาก่อนสาบานได้ อีกอย่างภาพนี้เป็นภาพเก่ามากแล้ว คนในภาพเป็นใครอดีตก็ยังไม่รู้เลย คุณวัตจะเอาอดีตไปสาบานที่วัดไหนก็ได้จะคะ” อารยา ผู้ช่วยเลขาฯ ละล่ำละลักตอบ

สีหน้าซีดเผือดของเลขาฯ สาวกับผู้ช่วยทำเอาพศวัตเริ่มลำบากใจ ยิ่งเห็นทั้งคู่ยืนตัวสั่น ขอบตาแดงก่ำ ก็เริ่มรู้สึกผิด

“เราสองคนไม่รู้เรื่องจริงๆ นะคะ สัมทำงานเป็นเลขาฯ คุณวัตมานานแล้ว มีอะไรสัมก็บอกคุณวัตตรงๆ แน่แน่นอน แต่นี่สัมไม่รู้เรื่องจริงๆ สัมขอเอาหัวเป็นประกันค่ะ”

“เอาเถอะๆ ถ้าคุณสองคนบอกว่าไม่รู้เรื่องก็ไม่ใช่ไร อาจเป็นความเข้าใจผิด เรื่องนี้ถือซะว่าเลิกแล้วต่อกันเถอะ”

อารมณ์และน้ำเสียงที่อ่อนลงทำเอาสองสาวเงยหน้าขึ้นมองอย่างไม่เข้าใจ สมนมเป็นคนที่รวบรวมความกล้าเอ่ยถามขึ้นก่อน

“ตกลงคุณวัตจะให้จัดสิบห้าขึ้นตามเดิมใช่ไหมคะ”

พศวัตถอนหายใจเฮือกใหญ่ จ้องมองคนตรงหน้า ก่อนเอ่ย “ผมเปลี่ยนใจแล้ว ผมจะนำสมบัติชิ้นนี้ออกแสดงด้วย คุณไปเตรียมการก็แล้วกัน”

“แต่เมื่อไหร่คุณวัต...”

“ผมสั่งยังงี้ก็ไปทำตามนั่นสิ”

“ค่ะๆ”

สองสาวรีบพยักหน้ารับคำสั่งแล้วเดินออกจากห้องทันที พศวัตมองตามคนทั้งคู่ เมื่อประตูปิดเขาก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนกระแทกตัวลงบนเก้าอี้ทำงาน หันหน้าออกไปทางหน้าต่าง เงาสะท้อนในกระจกคือใบหน้าคมสันที่เคร่งเครียดไม่ต่างจากเดิม ถ้อยคำที่ผู้ช่วยเลขาฯ พูดทั้งน้ำตาอย่างดังก้องในหัว

‘คนในภาพเป็นใครยังไม่รู้เลย’

แต่สำหรับพศวัตกลับรู้จักผู้หญิงในภาพเป็นอย่างดี เพราะหล่อนคือผู้หญิงที่ทอดทิ้งลูกน้อยอายุหนึ่งเดือนไปโดยไม่ใยดีเมื่อสามสิบปีก่อน...

เหตุการณ์ในงานโกนผมไฟเหมือนเป็นตราบาปของตระกูล แม้พศินจะเป็นลูกครึ่งจีน แต่เพราะรักภรรยาสาวมาก เขาจึงตามใจนิรุษด้วยการจัดพิธีโกนผมไฟขึ้น มารดาของพศวัตสวมชุดไทยประยุกต์สีเหลืองทองในวันงาน ภาพถ่ายเมื่อครู่ก็คือภาพสุดท้ายที่ช่างภาพถ่ายไว้ก่อนเกิดเรื่อง

ในวินาทีที่ทุกคนกำลังรอคอยนิรุษให้ปรากฏตัว หล่อนกลับหายตัวไป ที่แรกพศินคิดว่าภรรยาคงเป็นลมอยู่ในห้องพัก แต่ไม่ว่าจะค้นหาสักเท่าไรกลับไม่พบ ทั้งคนงานในบ้านรวมถึงแขกเหรื่อที่มาร่วมงานต่าง

ระดมกำลังกันออกตามหา พศวัตเป็นทหารคนน้อยที่ไม่รู้เรื่องราวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ชายหนุ่มฟังจากที่อรุณีเล่าว่าตัวเองเอาแต่ร้องไห้ พิธีวันนั้นต้องล้มเลิกไปโดยปริยาย โดยเฉพาะพศินแทบล้มทั้งยืนเมื่อจู่ๆ ภรรยาสุดที่รักหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย เขาออกตามหานิรันดร์ด้วยความหวัง แต่จนแล้วจนรอดกลับไม่ได้ข่าวคราวเลย หลังจากกลับมาพศินก็เอาแต่ทำงานจนละเลยบุตรชาย พศวัตจึงเติบโตขึ้นแบบเด็กที่ขาดความรัก ความอบอุ่น แต่สิ่งที่ทำให้บาดแผลในใจร้าวลึกยิ่งกว่า คือคำร่ำลือในทางร้ายๆ ที่พศวัตไม่อยากจะเชื่อว่าจะเป็นจริง

‘แม่ของวัต หนีตามชู้ไป’

เขาจำได้ว่าตนเองร้องไห้และทุบตีคนที่เอ่ยประโยคนี้ สุดท้ายพศินก็ตัดสินใจไล่แม่บ้านคนนั้นออก ทุกครั้งที่มิใคร่เอ่ยถึงเรื่องนี้เมื่อไร บิดาเป็นต้องโกรธเป็นฟืนเป็นไฟขึ้นมาทุกที เรื่องนี้กลายเป็นเรื่องต้องห้ามในครอบครัว ขณะที่ทุกคนพยายามจะลืม แต่สิ่งนั้นกลับฝังรากลึกลงไปจิตใจของเด็กหนุ่มจนเติบโตใหญ่

ความเกลียดชังประจวบกับกรดที่กัดกินภายในใจ ทำให้เด็กชายซึ่งเคยมองโลกในแง่ดีเติบโตขึ้นแบบเด็กที่ขาด เมื่อได้เห็นภาพถ่ายของมารดาอีกครั้งหัวใจก็มีแต่ความร้อนรุ่ม ตลอดทั้งคืนพศวัตขมตาไม่ลง แต่วันนี้พอได้เห็นท่าทางของผู้ช่วยสาว เขากลับเกิดความรู้สึกบางอย่างผุดขึ้นแทน

ถึงเวลาหรือยังที่เขาควรจะโยนอดีตทิ้งไป ทำไมเขาไม่ใช่โอกาสนี้แสดงให้รู้ว่าเขาไม่ได้โศกเศร้าอีกต่อไปแล้ว ไม่ว่ามารดาจะหนีไปกับใครก็ไม่สำคัญ ปัจจุบันเขาคือพศวัต หายาหรุ่นที่สามของบริษัทจินเหวิน ไม่ใช่เด็กชายที่เรียกร้องหาแม่อีกต่อไป เมื่อคิดได้ดังนั้นชายหนุ่มจึงเปลี่ยนใจในเลี้ยววินาทีที่จะนำเครื่องประดับชิ้นนั้นออกมาแสดง

แต่ปัญหาใหญ่ก็คือ เขายังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะไปหาเครื่องประดับชิ้นนั้นมาจากที่ไหน จะถามบิดาท่านก็ไปนั่งสมาธิ หรือจะถามจากน้าอรุณี หล่อนก็ไม่ค่อยจะยุ่งเกี่ยวกับสมบัติสักเท่าไร

สุดท้ายดวงตาของชายหนุ่มก็เบิกกว้างเมื่อนึกถึงห้องของบิดา ปกติท่านจะมีตู้เซฟอีกใบซึ่งเก็บสมบัติต่างหาก ชายหนุ่มคลี่ยิ้มเมื่อคิดว่า เขาจะต้องหาเครื่องประดับชิ้นนั้นจนพบในที่สุด...

๒

พศวัตเริ่มจากการค้นห้องของบิดาเป็นที่แรก เพราะรู้ว่าท่านมักจะเก็บของมีค่าไว้ในห้องนอนเสมอ คฤหาสน์หลังนี้แบ่งออกเป็นสองฝั่ง บิดาใช้ห้องทางฝั่งขวาเป็นหลัก ทั้งห้องทำงาน ห้องสมุด ส่วนห้องนอนของเขากับอรุณีนั่นอยู่ทางฝั่งซ้าย สถานที่พักผ่อนของครอบครัวคือห้องรับแขก ซึ่งอยู่ชั้นล่างของบ้าน ตลอดเวลาที่ผ่านไปพศวัตทำงานอย่างหนักเพื่อลิ้มความทุกข์ ความสัมพันธ์ระหว่างสองพ่อลูกจึงค่อนข้างเหินห่าง เมื่อพศวัตกลับจากต่างประเทศ พศวัตจึงเอ่ยปากขอให้เขาเข้ามารับช่วงกิจการต่อ

พศวัตนั้นต้องการพิสูจน์ตัวเองอยู่แล้วว่าเขามีความสามารถสมเป็นทายาทรุ่นที่สามของจินเหวิน ชายหนุ่มจึงรับปากโดยไม่ลังเล หลังจากเห็นว่าบุตรชายเพียงคนเดียวสามารถทำงานได้ดี พศวัตจึงวางมือจากธุรกิจเพื่อไปปฏิบัติธรรม เมื่อบิดาไปต่างจังหวัด บ้านหลังนี้ก็เหลือเพียงแค่เขา อรุณ และน้ำชายคือ อนิรุทธ์ เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนน้ำชายประสบอุบัติเหตุทำให้ขาพิการ อนิรุทธ์จึงใช้เวลาส่วนใหญ่เก็บตัวอยู่แต่ในห้องพักชั้นล่างเพียงลำพัง ผิดกับอรุณีและพศวัตที่ต้องออกงานแทนพศวัตอยู่บ่อยครั้ง

ชายหนุ่มไขกุกญแจเข้าไปในห้องนอนใหญ่ ภายในห้องมืด ผ้าม่านรูดปิดไว้ทุกด้านเนื่องจากบิดาเดินทางไปปฏิบัติธรรมต่างจังหวัดได้หลายเดือนแล้ว แต่เมื่อก้าวเข้าไปในห้องพัศวัตก็ต้องประหลาดใจ ภายในดูสะอาดสะอ้าน ข้าวของจัดเป็นระเบียบเรียบร้อย แทบไม่ได้เปลี่ยนไปจากสมัยก่อนเลยแม้แต่น้อย

ผนังห้องทาด้วยสีฟ้าโทนโปรดของบิดา เครื่องเรือนส่วนใหญ่เป็นแบบเรียบๆ เน้นประโยชน์ใช้สอยเป็นหลักมากกว่าความหรูหรา ต่างจากห้องของเศรษฐีทั่วๆ ไป นับตั้งแต่สูญเสียภรรยาไป พคินก็ครองตัวเป็นโสดมาตลอด ปีนี้บิดาอายุหกสิบแล้ว ผมเป็นสีดอกเลาแต่ก็ยังดูสง่างาม สองพ่อลูกหน้าตาคล้ายกัน ทั้งนัยน์ตาคมกริบ จมูกโด่ง ริมฝีปากหยักลึก แม้พัศวัตจะมีผิวที่คล้ำกว่า แต่ก็ยังขาวกว่าคนทั่วๆ ไปอยู่ดี ดวงตาของชายหนุ่มไม่เรียวรีเท่ากับบิดาเพราะได้เชื้อสายจากมารดาเข้ามาผสม บิดามีท่าทีอ่อนโยน ส่วนพัศวัตกลับดูคร่ำเคร่งเอาจริงเอาจังกว่า ทั้งคู่เป็นพวกบ้างานและเอาจริงเอาจังกับทุกอย่าง ภาพที่ทุกคนเห็นคือ ประธานบริษัทที่มาทำงานแต่เช้าตรู่และกลับค่ำๆ มืดๆ เป็นประจำ

พัศวัตเป็นเจ้านายรูปงามที่พนักงานต่างพากันชื่นชม แต่ทว่าชายหนุ่มกลับไม่เคยสนใจผู้หญิงคนไหน เขาเย็นชาประดุจเจ้าชายน้ำแข็ง หลายปีที่ผ่านมาไม่เคยมีข่าวซู้สาวกับพนักงานเลย หญิงสาวเพียงคนเดียวที่ชายหนุ่มยอมไปไหนมาไหนด้วยกันก็เห็นจะมีแต่ลลิตา ตระกูลของหล่อนเปิดร้านทองอยู่ถนนเยาวราชเช่นเดียวกัน ปู่ของทั้งคู่สนิทสนมกันมาก รุ่นพ่อก็ไปมาหาสู่กันเป็นประจำจนกลายเป็นเพื่อนสนิท เมื่อมาถึงรุ่นหลานจึงยังมีความคุ้นเคยกันอยู่มาก

ชายหนุ่มไม่เคยปฏิเสธไมตรีของลลิตา คงเพราะหล่อนเป็นคนไม่เรื่องมาก พุดจาตรงไปตรงมา นิสัยค่อนข้างเปิดเผยจึงคบกันได้นาน มีเพียงอย่างเดียวที่พัศวัตแอบหวั่นใจก็คือความมั่นใจที่ดูจะเกินร้อยของหญิงสาว คงเพราะร่ำเรียนมาจากเมืองนอก ลลิตาจึงไม่ใช่ผู้หญิงที่จะรับฟังเฉยๆ โดย

ไม่ออกความเห็น ด้วยความเกรงใจเลอศักดิ์ ซึ่งเป็นบิดาของหล่อน พศวัตจึงยอมไปไหนมาไหนด้วย บ่อยครั้งที่ต้องออกงานคู่กันทำให้ทุกคนต่างมองว่าทั้งสองคือคู่ที่เหมาะสมกันที่สุด

ชายหนุ่มตั้งสมาธิกลับมายังห้องนอนของบิดาอีกครั้ง กลืนอับภายในห้องสร้างความอึดอัดให้ไม่น้อย พศวัตจึงเปิดหน้าต่างเพื่อระบายอากาศ แว่เสียงนกร้องเพราะเป็นเวลาแค่หกโมงเช้า ยอดไม้ที่รับน้ำค้างยามเช้าสร้างความเย็นสดชื่นได้ดีทีเดียว และโชคดียังวันนี้เป็นวันหยุด เขาจึงมีเวลามากพอในการหาของสำคัญที่ต้องการ

เมื่อเปิดหน้าต่างแล้วชายหนุ่มก็เริ่มสำรวจห้องนอน ตู้เสื้อผ้ามีเสื้อผ้าอัดแน่นอยู่เต็ม โดยเฉพาะชุดสูทสำหรับออกงานแขวนเรียงกัน แม้จะอายุหกสิบปีแล้วแต่พศวัตก็ยังแต่งกายดูดีอยู่เสมอ กางเกงที่สวมใส่ตัดจากร้านประจำฝีมือประณีต พศวัตดึงลิ้นชักออกมา เสื้อผ้าบางส่วนถูกพับอยู่ด้านใน บิดาคงเก็บไปแต่เสื้อผ้าเฉพาะที่จำเป็นซึ่งส่วนใหญ่เป็นชุดขาวสำหรับใส่ในวัด ชายหนุ่มลองเปิดดูลิ้นชักอื่นๆ แต่ไม่พบของที่ต้องการ เขาจึงเริ่มดูตู้ซึ่งอยู่ถัดมาบ้าง

ห้องนอนห้องนี้มีตู้เสื้อผ้าอยู่รายรอบ เพราะต้องออกงานสังคมเป็นประจำ พศวัตจึงมีเสื้อผ้าให้เลือกหลายแบบ ตู้เสื้อผ้าอีกฝั่งหนึ่งเป็นแบบวอล์กอินโคลเซต^๔ มีมุมให้แต่งตัวและเลือกเสื้อผ้า ตู้ด้านหนึ่งเป็นที่เก็บนาฬิการาคาแพง ซึ่งล็อกอยู่ในตู้กระจกนิรภัยใ้สุญญากาศ แต่ฝาด้านบนใสทำให้มองเห็นของที่อยู่ด้านใน ชั้นอีกด้านหนึ่งเป็นที่วางรองเท้าซึ่งมีหลายสีหลายแบบวางเรียงกัน ส่วนใหญ่เป็นรองเท้าสำหรับใส่ออกงาน ผงาด้านหนึ่งเป็นราวสำหรับแขวนเนกไท ซึ่งมีมากกว่าร้อยเส้น สายตาเขาจึงมองไปยังลิ้นชักล่างสุด จำได้คลับคล้ายคลับคลาตอนบิดาบอกเรื่องตู้เซฟ

^๔ Walk in closet หมายถึง ตู้เสื้อผ้าแบบเปิดให้คนเดินเข้าไปเลือกเสื้อผ้า และมีบริเวณสำหรับแต่งตัว

แม้จะนำสมบัติส่วนหนึ่งไปเก็บไว้ในธนาคาร แต่บิดาก็ยังมีตู้เซฟขนาดเล็กซ่อนไว้ในบ้านอีกด้วย และเพื่อความปลอดภัยจึงซ่อนไว้ในที่ซึ่งคนคาดไม่ถึง พศัทรุดตัวลงหน้าตู้ที่มีบานประตูเป็นไม้ ใช้มือทั้งตั้งและผลักเบาๆ แต่ประตูไม่ยอมเปิด เมื่อลองเลื่อนบานประตูอีกครั้งผลก็ยังเป็นเช่นเดิม ชายหนุ่มความมือหยาบมกลไก เขามั่นใจว่าตู้ใบนี้คงไม่ได้ใช้สำหรับใส่ของเป็นแน่ อาจเป็นแค่บานหลอกซึ่งมีตู้เซฟเก็บอยู่ภายใน หลังจากความไปตรงมุมซ้าย พศัทรก็พบสิ่งที่ต้องการ เขากดปุ่มเปิดฝาตู้ออก ภายในมีตู้เซฟขนาดเล็กซึ่งซ่อนอยู่ในตู้ไม่อย่างมิดชิด เขาหยิบกุญแจที่บิดาฝากไว้ให้ก่อนเดินทาง เสียบเข้าไปในช่อง มองดูรหัสซึ่งจดไว้ในกระดาษ หลังจากหมุนปุ่มทวนเข็มนาฬิกาและตามเข็มนาฬิกาตามเลขรหัสนั้น เสียงล็อกก็คลายออก เขาหยิบกุญแจเพื่อเปิดตู้

ชายหนุ่มกวาดตามองเร็วๆ ภายในนั้นมียกล่องเครื่องประดับประมาณสิบกล่อง ส่วนใหญ่เป็นสร้อยพระที่พศินเคยใส่ติดตัวเป็นประจำ นาฬิกาเรือนทองฝังเพชรยี่ห้อดัง รวมถึงแหวนเพชรและมรกตอีกจำนวนหนึ่ง หลังจากค้นดูทั่วตู้เซฟเขาก็ไม่พบสิ่งที่ต้องการ พศัทรจึงตัดสินใจเปิดตู้เซฟ เขาถอนหายใจเฮือกใหญ่ มือเสยผมที่ซอยปัดขึ้นอย่างหงุดหงิด คิ้วเรียวขมวดเข้าหากัน

‘ทับทรวงไม่ได้อยู่ในเซฟ แล้วมันอยู่ที่ไหน’

ขณะที่กำลังยืนครุ่นคิดอยู่นั้น จู่ๆ ลมก็พัดผ่านหน้าต่างเข้ามาอย่างไม่เป็นขลุ่ย ร่างสูงซึ่งกำลังยืนอยู่หน้าตู้เสื้อผ้าแขนงหน้าขึ้นมอง เขารู้สึกเหมือนมีบางอย่างกำลังจะตกลงมา

พริบตานั่นเอง กล่องที่อยู่ชั้นบนสุดของตู้ก็เลื่อนลงมา พศัทรรีบยกมือรับ แต่ช้าเกินไป ชายหนุ่มจึงเบี่ยงตัวหลบไม่ให้กล่องกระแทกถูกศีรษะ กล่องใบนั้นจึงตกลงบนพื้น ข้าวของซึ่งอยู่ในจึงหล่นลงกระจัดกระจาย ทั้งถุงเท้า ผ้าพันคอสำหรับเดินทางไปต่างประเทศ แต่สิ่งที่ทำให้ยัยน์ตาคมเบิกกว้างกลับเป็นถุงผ้ากำมะหยี่สีแดงสดซึ่งอยู่ในนั้น

ต่างหาก

เขาย่อตัวลงหุบของขึ้นนั้นขึ้นมา เปิดปากถุงออกดู แสงจากเครื่องประดับซึ่งทำจากทองสะท้อนเข้าตาจนชายหนุ่มถึงกับนั่งงัน

พ่อครัวล้วงมือหยิบสายสร้อยออกมา แม้ว่าจะผ่านมาเป็นร้อยปีแล้ว แต่ทองก็ยังเป็นสีเหลืองอร่าม ลวดลายบนสายสร้อยงดงาม เช่นเดียวกับทับทรวงนพเก้าซึ่งบัดนี้ยังคงเปล่งประกายสมเป็นเครื่องประดับล้ำค่าซึ่งตกทอดมาถึงยุคปัจจุบัน เขาเคยได้ยินบิดาเล่าว่า เครื่องประดับชิ้นนี้ได้รับมาจากยายทวดของเขา แต่พอมาถึงรุ่นของยาย ท่านไม่ชอบใส่เครื่องประดับ จึงนำเก็บใส่หีบ เมื่อมารดาเขาออกเรือน จึงมอบให้เป็นของขวัญในวันแต่งงาน แต่เนื่องจากบิดาเป็นทายาทเจ้าของร้านทอง มารดาจึงสวมสร้อยทองอีกชุดในวันแต่งงาน จนกระทั่งมาถึงงานโกนผมไฟของเขถึงมีโอกาสนำมาสวมเหมาะ นั่นเป็นครั้งแรกที่ท่านได้สวมสร้อยนพเก้าเส้นนี้ แต่ไม่นึกเลยว่านั่นจะเป็นครั้งสุดท้ายเช่นกัน

ท่ามกลางความซุกซม ทุกคนในบ้านออกตามหาแต่ไม่มีใครพบมารดาของพ่อครัวเลย มีเพียงสร้อยขาดตกอยู่บนทางเดินในสวน น่าเสียดายที่สร้อยเส้นนี้มีตำหนิ เส้นทองที่หักทอเป็นลายของสายสร้อยบางส่วนขาดเป็นรูโหว่ ตรงตะขอก็มีรอยชำรุด อีกทั้งตรงทับทรวงนพเก้าที่อัญมณีหลุดไป เหลือเพียงแค่เจ็ดเม็ด เพราะเหตุนี้หรือเปล่า บิดาถึงเลือกเก็บไว้นอกตู้เซฟแทนที่จะเก็บไว้ในกล่องเช่นเดียวกับของมีค่าอื่นๆ

ชายหนุ่มถอนหายใจ สุดท้ายก็ตัดสินใจเก็บสร้อยลงในถุงกำมะหยี่ดังเดิม แม้ว่าในที่สุดแล้วเขาจะหาเครื่องประดับชิ้นสุดท้ายของมารดาจนพบ แต่สภาพของมันไม่อยู่ในลักษณะที่สามารถนำออกแสดงในงานได้เลย แม้แต่น้อย ปัญหาก็คือ เขาจะอย่างไร้กับสร้อย จะหาช่างมาซ่อม หรือว่าจะเก็บไว้ในถุงผ้าตามเดิม นั่นคือสิ่งที่พ่อครัวต้องหาคำตอบ...

สุดท้ายพศวัตก็ตัดสินใจที่จะหาช่างทองมาซ่อม แต่ปัญหาใหญ่ที่ตามมาคือ ไม่ว่าจะติดต่อไปยังช่างคนใด ก็ได้รับคำตอบที่ทำให้ประหลาดใจ

“อะไรนะ ไม่มีใครว่าง”

“ใช้ค่ะคุณวัต ช่างทองของร้านเราทุกคนตอนนี้ก็รับงานกันหมด”

ร้านทองของพศวัตมีสาขาหลายแห่ง ช่างทองในมือมีอยู่สิบคนด้วยกัน ส่วนใหญ่เป็นคนรุ่นใหม่ที่สนใจงานศิลปะและไปเรียนเสริมเพิ่มเติม ส่วนช่างที่อายุมากมักทำงานอยู่กับบ้าน

“ก็ต้องมีใครสักคนสิที่ว่าง” ชายหนุ่มคาดคั้น สมนมรเลยตอบเสียงเจื่อน

“ไม่มีจริงๆ ค่ะ สัมเช็กดูหมดแล้ว”

“แล้วลุงทรงกลดล่ะ พอจะว่างบ้างไหม”

ทรงกลดเป็นช่างเก่าแก่ของจินเหวินตั้งแต่ยุคบุกเบิก เขาเคยอยู่ร้านทองอื่นมาก่อน แต่เพราะชอบพอในฝีมือ คุณพด็นจึงขอตัวมาช่วยงานที่ร้าน ตลอดเวลาที่จินเหวินดำเนินกิจการจนเติบโตใหญ่ก็ได้ทรงกลดเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงหลัก

“นี่คุณวัตไม่ทราบหรือคะว่าลุงทรงกลดเสียชีวิตแล้ว”

พศวัตหน้าเผือดลงกว่าเดิม ทรงกลดคือช่างทำทองรุ่นแรกๆ มีฝีมือเป็นเลิศ ไม่ว่าจะเป็นการตีทองให้เป็นแผ่น การแกะสลักลงลาย แม้จะอายุเจ็ดสิบปีแล้ว แต่สายตาก็ยังเฉียบคมไม่ต่างจากสมัยหนุ่มๆ นับตั้งแต่เขาเกษียณตัวเอง ขอลกลับไปใช้ชีวิตอยู่ที่บ้านจังหวัดนครนายก ปล่อยให้รุ่นลูกเข้ามารับช่วงต่อ ก็ไม่ได้ยินข่าวของอีกฝ่ายอีกเลย

“เมื่อไหร่ ทำไมผมไม่รู้”

“เมื่อเช้านี้เองค่ะ ลูกชายเพิ่งโทร. มาบอกสัปดาห์ที่แล้ว บอกว่าลุงหัวใจวาย สัมกำลังจะบอกคุณวัตเรื่องฝากเงินไปทำบุญ”

พศวัตพยักหน้ารับรู้ ก่อนถามถึงช่างเก่าแก่อีกคน “แล้วลุงชาลีล่ะ มีงานอีกบ้างไหม”

“ลุงชาลีตอนนี้เป็นมะเร็งค่ะ ระยะสุดท้าย นี่ก็เข้าออกโรงพยาบาล เพื่อให้ยาเคมีบำบัด คงซ่อมสร้อยเส้นนี้ให้ไม่ได้หรอกค่ะ” สมสมรพูด

พกวัดนึกไม่ถึงเลยว่า การหาคนมาซ่อมทองเก่าจะยากขนาดนี้ อันที่จริงการซ่อมทองนั้นต้องใช้ช่างผู้ชำนาญ ยิ่งทองเก่ามากเท่าไรก็ยิ่งต้องใช้คนมีฝีมือมากเท่านั้น หากซ่อมมากเกินไปหรือปรับเปลี่ยนรายละเอียด ทองซึ่งทรงมูลค่าก็อาจแปรเป็นแค่เศษทองที่หาค่ามิได้ ดังนั้นช่างในปัจจุบันน้อยคนนักที่จะสามารถทำงานที่ประณีตเช่นนี้

ชายหนุ่มถอนหายใจ ก่อนเอ่ยอย่างตัดสินใจ “ฉันเราก็จัดแสดงแคสลิป้าขึ้นก็พอ ในเมื่อเครื่องประดับมีตำหนิ คงเอาออกแสดงไม่ได้”

“แต่มีอีกคนหนึ่งนะคะคุณวัด สัมว่าบางทีเขาอาจช่วยเราได้”

“ใครหรือ”

“คุณวัดจำช่างธีระ ร้านบ้านทองเพชรโบราณที่เพชรบุรีได้ไหมคะ”

พกวัดพยักหน้า ปกติช่างทำทองแบ่งเป็นสองประเภท คือ ช่างทำทองรูปพรรณและช่างทำภาชนะต่างๆ ช่างทองเพชรบุรีจัดเป็นช่างทำทองรูปพรรณ น้อยคนนักที่จะรู้ว่าเมืองแห่งขนมหม้อแกงนั้นเป็นแหล่งของช่างทำทองโบราณ คนไม่รู้จักคิดว่าทองเก่าแก่มิทันกำเนิดจากสุโขทัย แต่แท้จริงแล้วในสมัยรัตนโกสินทร์ เพชรบุรีเป็นเมืองแห่งวังหลายแห่ง สมัยรัชกาลที่ ๖ ช่างสิบหมู่ในพระราชสำนักได้มารวมตัวกันอยู่ที่จังหวัดแห่งนี้ ศิลปะชั้นสูงจากวังหลวงจึงสืบทอดต่อมา

ทองเมืองเพชรนั้นมีลักษณะต่างจากทองอื่นๆ ตรงที่ลวดลายอ่อนช้อย รูปทรงยังดัดแปลงมาจากของใกล้ตัวหรือธรรมชาติ เช่น ดอกพิกุล ใบปลา ลูกสน โดยริตทองเป็นเส้นและดัดเป็นลายต่างๆ ประกอบด้วยมือ แต่ประดิษฐ์ได้ครั้งละชิ้น จึงจัดเป็นงานฝีมือแท้ๆ

“จำได้สิ ทำไมหรือ”

“สัมคิดว่าช่างธีระน่าจะยังทำทองอยู่”

ธีระเป็นทายาทของช่างทำกำไลทองเหลืองในยุครัตนโกสินทร์ตอนต้น

เพราะความเป็นคนรักศิลปะและชอบงานช่าง เมื่อเกือบสี่สิบปีก่อนจึงได้เปิดร้านทองชื่อว่า บ้านทองเพชรโบราณ ตั้งอยู่ในจังหวัดเพชรบุรี ชื่อเสียงของร้านโด่งดังไปทั่ว เพราะฝีมือการทำทองซึ่งตกทอดมาเหมือนเป็นสมบัติของตระกูล ลวดลายที่เป็นเอกลักษณ์ไม่เหมือนใคร ทำให้มีลูกค้ามาอุดหนุนอยู่เนืองๆ แต่ตอนนี้ช่างธีระอายุมากขึ้น จึงลดงานลง แต่บ้านทองเพชรโบราณก็ยังเปิดดำเนินการอยู่ เมื่อสองปีก่อนเคยมีลูกค้าจากต่างประเทศต้องการสั่งซื้อสร้อยคอ สร้อยข้อมือลายพิกุลและลายประวะหล้า^๕ พร้อมทั้งต่างหุ่ครบชุด พศวัตจึงให้คนไปติดต่อช่างธีระเพื่อทำงานชิ้นนี้ให้

“แต่เราไม่ได้ติดต่อกับแกนานแล้วนะ ลุงธีระจะยังอยู่หรือเปล่าไม่รู้”

“เรื่องนั้นผมเองก็ไม่แน่ใจค่ะ เมื่อวานสัมผัสลองโทร. ไปที่ร้าน แต่สายไม่ว่างเลย แต่ที่แน่ๆ สัมรู้มาว่าร้านของแกยังไม่ปิด ในเว็บไซต์ยังเปิดให้สั่งของอยู่”

“งั้นลองติดต่อทางเว็บไซต์สิ” พศวัตเสนอ

“ลองแล้วค่ะ แต่ไม่มีคนตอบอีเมล สัมว่าถ้าเราลองขับรถไปที่เพชรบุรีดู อาจจะได้เรื่องก็ได้นะคะ”

“งั้นผมไปเอง”

“คุณวัตจะไปเองเลยหรือคะ”

“ก็ใช้นะสิ เพชรบุรีใกล้ๆ แค่นี้เอง วันเสาร์นี้ผมว่าง ไม่มีประชุม อีกอย่างถ้าได้เจอตัวแก จะได้คุยราคากันแล้วเอาสร้อยให้แกเลย ไม่ต้องเที่ยวไปเที่ยวมาให้ยุ่งยาก คุณก็รู้ว่าการซ่อมทองโบราณแบบนี้ต้องใช้เวลานานอนุรักษ์ทองโบราณก็ใกล้เข้ามาแล้ว”

“ทำไมจู่ๆ คุณวัตถึงอยากจะได้แสดงสร้อยเส้นนี้นักล่ะคะ สัมเห็นคราวที่แล้ว...เอ่อ...”

“ผมเปลี่ยนใจแล้ว ไหนๆ จะจัดแสดงทั้งทีก็ให้มันดีไปเลย” พศวัต

^๕ ลายโคมไฟของจีน หมายถึงความสว่างไสว และเจริญรุ่งเรือง

แก้ตัว เขาไม่อยากให้เลขาฯ สาวสงสัย ว่าเพราะอะไรเจ้านายถึงมีท่าทีต่างกับเมื่อวันก่อนราวกับพลิกหน้ามือเป็นหลังมือ “คุณจะทำอะไรก็ไปทำเถอะ แต่เย็นนี้ช่วยส่งแผนที่บ้านลุงธีระเข้ามาถือผมด้วย วันเสาร์นี้ผมจะขับรถไปที่ร้านสักหน่อย”

“ก็ได้ค่ะ ลัมจะรีบจัดการให้โดยเร็วที่สุด”

พศวัตมองตามแผ่นหลังของเลขาฯ สาวไปด้วยหัวใจครุ่นคิด ชายหนุ่มไม่รู้ด้วยซ้ำว่า การไปเยือนบ้านทองเพชรโบราณในครั้งนี้จะนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในชีวิตเลยทีเดียว...

พศวัตออกจากบ้านตั้งแต่เช้าตรู่เพื่อหลีกเลี่ยงการจราจรที่ติดขัด ขับสบายๆ ประมาณสองชั่วโมงก็ถึงเพชรบุรีเมืองขนมหวาน ร้านแห่งนี้ตั้งอยู่ค่อนข้างลึกทีเดียว จากถนนใหญ่เลี้ยวเข้าซอยเล็กซอยน้อยอีกเกือบสามกิโลเมตร ถ้าหากไม่ใช่ลูกค้าประจำคงหาทางเข้าได้ลำบาก บ้านทองเพชรโบราณนั้นเป็นเรือนไทยหลังเก่าตั้งอยู่ในเขตอำเภอบ้านลาด จังหวัดเพชรบุรี ตัวเรือนทำจากไม้สักทองทั้งหลัง แม้เวลาจะผ่านมานานมากแล้วแต่ก็ยังคงความสวยงาม หลังคาจั่วเป็นแบบไทยแท้ๆ เช่นเดียวกับหน้าซันที่มีระเบียงกว้างทั้งสองปีก ลักษณะคล้ายบ้านแฝดสมัยโบราณ กึ่งกลางมีทางเดิน

เมื่อพศวัตไปถึงหน้าประตูก็สิ้นกระดิ่งที่แขวนอยู่ รอไม่นานเด็กชายตัวเล็กๆ ผมจุก สวมเสื้อยืดสีขาวกับกางเกงขาสั้นก็วิ่งเข้ามาหา

“ลุงธีระอยู่ไหม” พศวัตรีบถามทันที

เด็กชายไม่ตอบแต่กลับเดินนำเข้าไปในบ้าน บนทางเดินไม้ที่ทอดยาวเมื่อมองไปด้านหน้าจึงเห็นเรือนไทยลักษณะคล้ายบ้านแฝดสมัยโบราณ สุดปลายทางมีหน้าร้านขนาดกะทัดรัดที่บัดนี้มีลูกค้าออกันแน่น สาวน้อยหน้าแจ่มใสคนหนึ่งกำลัง่วนอยู่กับการขายทองรูปพรรณซึ่งจัดโชว์ไว้ในตู้สีสด

ชายหนุ่มกวาดตามองไปโดยรอบ บ้านหลังนี้ช่างร่มรื่นไปด้วยต้นไม้ใหญ่ซึ่งให้ร่มเงา เริ่มจากต้นตะแบกทางซ้าย ต้นไทรอาญันบร้อยปี ต้นมะม่วง

อีกสองต้นซ้ายและขวา อีกทั้งโดยรอบยังมีไม้ใบไม้ดอกจำนวนมาก ส่งกลิ่นหอมไปทั่วบริเวณ แม้จะเป็นเวลาสายแล้วแต่อากาศกลับไม่ร้อนเลยแม้แต่น้อย ด้านหน้าบ้านมีตุ่มดินใส่น้ำพร้อมกับกระบวยทำจากกะลาเอาไว้ให้ลูกค้าดื่มอีกด้วย เมื่อเปิดฝาดอกก็พบกับดอกมะลิลอยอยู่ ส่งกลิ่นหอมชื่นใจ

ชายหนุ่มหันกลับมาสบตาหญิงสาว แต่อีกฝ่ายกำลังยุ่งอยู่จึงไม่ได้ตอบรับ เขาจึงเอื้อมมือไปดึงแขนเสื้อเด็กชายผมจุกอีกครั้ง

“ช่วยไปบอกลุงธีระหน่อยว่า ฉันซื้อพศวัต เป็นเจ้าของร้านทองจินเหวิน ในกรุงเทพฯ ฉันมีธุระสำคัญจะคุยด้วย”

“ไม่อยู่”

“ไม่อยู่! ไปไหน เมื่อไหร่จะกลับ มีเบอร์ติดต่อไหม”

พศวัตรัวเป็นชุด ขณะที่เด็กชายยืนโคลงหัวไปมาทำท่าทะเล้น สายตาท้องมองมาบ้องเบ้าจนชายหนุ่มเดาอาการไม่ออก

“ว่าไงล่ะ ไหน ไปตามผู้ใหญ่ที่คุยรู้เรื่องมาซิ ฉันมีธุระด่วน สำคัญมาก”

เด็กชายผมจุกยังคงยืนนิ่ง ยกคิ้วหลิวตา ลูกค้าสามสี่คนซึ่งกำลังเลือกทองจึงหันมามองชายหนุ่มเป็นตาเดียว หลายคนปองปากซุบซิบกันจนชายหนุ่มเริ่มรำคาญ

“ไม่อยู่...ไม่มี”

“หมายความว่ายังไง” ชายหนุ่มถามย้ำอย่างสงสัย แต่สิ่งที่ตอบกลับมาก็เป็นท่าทางบ้องเบ้าของเด็กชายอยู่เช่นเดิม

“ไม่อยู่...ไม่มี”

“พูดคำอื่นไม่เป็นบ้างหรือไงเรา พูดได้แต่คำว่าไม่อยู่ ไม่มี...ทำไมถึงไม่มี” พศวัตได้เสียงกร้าว เสียงคงค่อนข้างดัง ลูกค้าสาวใหญ่คนหนึ่งจึงพูดขึ้นแทน

“อย่าไปโทษเด็กเลยคะคุณ”

“คุณ...” พศวัตหันไปทางต้นเสียง หล่อนสวมชุดผ้าไทยซึ่งตัดเย็บเป็นกางเกงและเสื้อพอดิบตัว บนลำคอและข้อมือเต็มไปด้วยทองรูปพรรณ ทั้งสร้อยคอ สร้อยข้อมือ ต่างหู รวมแล้วคงมีน้ำหนักไม่ต่ำกว่ายี่สิบบาท

“ลุงธีเสียไปหลายเดือนแล้วละ พ่อหนุ่มคงมาจากกรุงเทพฯ ใช่มั้ย
ถึงไม่รู้”

นักธุรกิจหนุ่มเบิกตาโต หันไปมองเด็กชายผมจุกที่ยืนเกาหัว ท่าทางไม่ต่างจากเมื่อครู่เลยแม้แต่น้อย หรือว่าเขาหลงคุยกับเด็กเอ่อยๆ ก็ไม่ทราบได้

“แล้วเด็กคนนี่...”

“อย่าไปโทษมันเลย ไอ้หนึ่งนี่มันเด็กกะเหรี่ยง คุณไม่รู้เรื่องหรอก ผึกไว้แค่เปิดประตูรับลูกค้าเท่านั้น ถ้าอยากรู้อะไรต้องถามหนูนุ่น”

“หนูนอร์?” ชายหนุ่มทวนคำ หันกลับมาหาสาวใหญ่อีกครั้ง “เธอเป็นใครหรือครับ”

“ลูกสาวคนเดียวของลุงธียังงั้นละ แต่ตอนนี้หนูนอร์ไม่อยู่ ไปส่งของที่สุโขทัย เย็นๆ ถึงจะกลับ”

พศวัตถอนหายใจยาว ในที่สุดเขาก็มาเสียเที่ยว ถ้าจะโทษก็เพราะโทรศัพท์ที่ไม่มีคนรับ เขาเพิ่งรู้สาเหตุที่ทำให้ไม่สมสมรถึงโทร.ไม่ติด นั่นก็เพราะโทรศัพท์ประจำร้านบัดนั้นนอนอยู่ข้างเสา หูโทรศัพท์พลิกคว่ำอยู่ข้างเป็นเอียงกระเท่เร่ ดูเหมือนคงไม่มีใครใส่ใจที่จะรับมานานแล้ว ตัวโทรศัพท์เป็นสีกระดากระด่างราวกับไม่มีการใช้งานเป็นเวลาหลายเดือน ร้านทองตอนนี้คงมีพนักงานเพียงไม่กี่คน และเปลืองๆ เจ้าของอาจจับหน้าที่เป็นคนตอบข้อความลูกค้าทางเว็บไซต์ ทำให้การติดต่อไม่สะดวก

“ฉันผมรอเธอที่นี่ได้ไหมครับ”

เด็กชายผมจุกพยักหน้าหงิกๆ เอื้อมมือมาดึงพศวัตให้ขึ้นไปบนเรือนลูกค้าสาวใหญ่มองตาม พศวัตจึงก้าวขึ้นเรือนไป บนเรือนแผดปัดกวาดเช็ดถูไว้อย่างสะอาดสะอ้าน พศวัตเดินตรงไปยังระเบียงด้านหนึ่ง กวาดตามอง

ออกไปในส่วนซึ่งมีบรรยากาศร่มรื่น มีทั้งไม้ใบสวยงาม และไม้ดอกส่งกลิ่นหอม ไม่ต่างจากสวนหย่อมของโรงแรมชื่อดัง

เด็กชายเขาดหัวไหล่เขาให้นั่งลง ส่งภาษาไปให้รออยู่ที่นี้ ครูหนึ่งก็กลับออกมาพร้อมกับขันเงินใส่น้ำลอยดอกมะลิเย็นเจี๊ยบ ในมือมีเสื้ออีกผืนส่งให้

“นายหมายความว่าให้ฉันนอนรอที่นี่หรือ”

เด็กชายพยักหน้าหงิกๆ พศัวัตรับเสื้อนั้นมาอย่างงงๆ สุดท้ายเมื่อไม่มีทางเลือกจึงตัดสินใจปูเสื่อออกนอนรอหญิงสาว หวังว่าลูกสาวของช่างทองแห่งเพชรบุรีคงพูดภาษาไทยได้ดีกว่าเด็กชายเขาตรงหน้า...

๓

ร่างซึ่งกำลังหลับใหลอยู่ตรงหน้าตอนนี้ช่างดูคล้ายกับรูปสลัก
เลี้ยวหน้าคมเข้มนับกับจุมูกโด่งเป็นสัน เปลือกตาปิดสนิทแลเห็นแพขนตา
งอนยาว ขนาดผู้หญิงอย่างหล่อนยังอาย ริมฝีปากเป็นสีแดงจัด สันกรรม
แข็งเกร่งบ่งว่าเป็นคนเอาจริงเอาจังกับชีวิต เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้า ดวงตา
ภายใต้เปลือกตาคู่นั้นก็ลืมขึ้น...ดวงตาที่ทำให้ธิดาถึงกับนิ่งงัน

ไม่ใช่ว่าหล่อนไม่เคยสบตาผู้ชาย แต่ไม่มีใครทำให้หญิงสาวรู้สึกเช่นนี้
มาก่อน ความรู้สึกเหมือนพื้นดินใต้เท้าไม่มั่นคง หัวใจเต้นระรัว เหมือนมี
กระแสไฟฟ้าพุ่งปราดเข้ากระแทกอย่างจัง นัยน์ตาคมกิริบซึ่งกวาดมองมา
อย่างสำรวจทำให้หล่อนถึงกับเสียความเป็นตัวของตัวเองไปในทันที มือสอง
ข้างเหมือนจะกะกะ อดนึกไม่ได้ว่าเมื่อเช้านี้หล่อนแต่งหน้ามาหรือเปล่า

แม้ธิดาจะไม่ได้มีรสนิยมหญิงรักหญิงอย่างลักษณะภายนอกที่
เห็น แต่เจ้าตัวกับเครื่องสำอางก็เรียกได้ว่าแทบจะไม่ได้เจอกันเลยแม้แต่น้อย
เข้าพอดีนขึ้นอาบน้ำเสร็จ ก็ทาเพียงแป้งฝุ่นบางๆ กับลิปกลอสช่วยให้ริมฝีปาก
ชุ่มชื้นเท่านั้น แต่วันนี้เพราะอะไร หญิงสาวทอมบอยอย่างหล่อนถึงกับห้วงสว

แต่คู่สนทนาของหล่อนกลับคิดในสิ่งที่ตรงกันข้าม เพราะหลังจากที่กวาดตามองจนทั่วแล้ว เขาก็ละสายตาไปยังหญิงสาวที่อยู่เคียงข้างแทน ชายหนุ่มก้าวเร็วๆ มาประชิดเพื่อนสาวข้างกายพร้อมกับยื่นมือออกมาตรงหน้า

“คุณคงเป็นคุณอร ยินดีที่ได้รู้จัก”

เพื่อนสาวของหล่อนมีท่าทางพิลึกพิว่นอย่างเห็นได้ชัด อรนิชาที่ได้สติก่อนจึงรีบถามกลับ

“แล้วคุณล่ะเป็นใคร เข้ามาในบ้านนี้ทำไม”

ชายหนุ่มตัวดำทงตามองครู่หนึ่ง อรนิชาเกลียดท่าทางแบบนี้เหลือเกิน เขามองด้วยสายตาเหยียดๆ ราวกับหล่อนเป็นแค่คนงานหรือพนักงานต่ำต้อย หญิงสาวแอบสำรวจคนตรงหน้าก็พบว่าเขามีรสนิยมหรูมากทีเดียว เสื้อผ้าที่สวมใส่แม้จะเป็นแบบเรียบๆ แต่ลายที่ปักอยู่ตรงอกข้างซ้ายก็บอกได้ว่า ราคาของมันไม่ได้เรียบไปด้วยเลย หล่อนเคยเห็นเสื้อผ้าแบบนี้ในห้างสรรพสินค้าชื่อดังในกรุงเทพฯ ทางเก่งยีนส์เข้ม และรองเท้าหนังที่ดูก็รู้ว่าเป็นหนังแท้ คำนวณแล้วราคาเสื้อผ้าและรองเท้าของชายหนุ่มคงมากกว่าเงินเดือนพนักงานหน้าร้านไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร

“ผมชื่อพศวัต มาจากร้านทองจินเหวิน ยินดีที่ได้รู้จัก คุณคงเป็นลูกสาวของช่างธีระ”

เขายื่นมือไปตรึงหน้าอีกครั้งเพราะอยากทักทาย เจตียายิ้มอายๆ หลังจากปลั่งเลครู่หนึ่งหล่อนก็ยื่นมือมาสัมผัสกับชายหนุ่มบ้าง เมื่อเห็นว่าเพื่อนสาวไม่ได้ตอบ อรนิชาจึงพูดแทรกขึ้นแทน

“คุณต้องการอะไรจากเรา พุดมาเลยดีกว่า”

“ผมอยากให้คุณซ่อมสร้อยทองเส้นนี้ให้ บริษัทของผมจะจัดงานอนุรักษ์ทองโบราณ เดือนหน้าเราต้องการนำสร้อยเส้นนี้ออกแสดง แต่มันชำรุด”

พศวัตยื่นถุงกำมะหยี่สีแดงให้ เจตียาทำหน้าบูยไปให้เพื่อนสาว อรนิชาจึงเป็นฝ่ายรับมันไว้เสียเอง หล่อนดึงเชือกที่ผูกปากถุงออกและ

เทของลงกลางฝ่ามือ เมื่อเห็นสร้อยทองโบราณ อรณิชาก็เบิกตากว้าง ความรู้สึกอุนวบแล่นขึ้นจากกลางฝ่ามือมาถึงหัวใจ หญิงสาวถึงกับยืหนึ่ง หัวใจเต้นระทึก สร้อยเส้นนี้เป็นของเก่าแท้ๆ ดูก็น่าจะเป็นฝีมือช่างทองชาววังในสมัยรัตนโกสินทร์ สมัยก่อนทองที่มีความวิจิตรเช่นนี้มักมีแต่เจ้านายเท่านั้นที่มีโอกาสได้สวมใส่ ทั้งลวดลายงดงามอ่อนช้อยหาได้ยากยิ่ง

เมื่อเห็นว่าชายหนุ่มกำลังนั่งรอก็รีบนำเครื่องประดับใส่ถุงยื่นคืนไป “ฉันไม่วาง คุณเอาไปให้ช่างคนอื่นทำเถอะ มีธุระแค่นี้ใช้ไหม ถ้าฉันก็เชิญกลับได้”

พศวัตหันมาดิ่งตาใส่หญิงสาวทันที เขาได้กลับเสียงหัวน “ผมกำลังพูดกับคุณอรอยู่ คุณเป็นใครมาเกี่ยวอะไรด้วย”

อรณิชาหน้าชา ขยับปากจะตอบ แต่ชายหนุ่มรีบพูดต่อ “บริษัทเงินเหวินของเราเคยจ้างร้านทองคุณธีระทำสร้อยพร้อมต่างหูให้ลูกค้า ดังนั้นก็เท่ากับเป็นลูกค้าเก่า เธอคงไม่ปฏิเสธผมแน่ๆ”

“ก็ฉัน...” อรณิชาสะอึก กำลังจะหาเหตุผลโต้ แต่สีหน้าอึ้งมึนทึบของคนพูดบวกกับความตึงเครียดทำให้พูดไม่ออก เจตยารีบพูดแทรกขึ้น

“ขอโทษนะคะ คือว่ามีการเข้าใจผิดกันนิดหน่อย” เพื่อนสาวหล่อนพูดอวยๆ นัยน์ตาขม้ายชายตามองชายหนุ่ม

“เข้าใจผิด...หมายความว่ายังไง” พศวัตหันไปหาหญิงสาวซึ่งมีสีหน้าเจื่อนสนิท ก่อนที่อีกฝ่ายจะเฉลยออกมา

“คือว่า...ดิฉันชื่อเจตยาอะ ชื่อเล่นว่าจี้ ส่วนนี้ลูกสาวของช่างจี้ ตัวจริงเสียงจริง อรณิชา หรือจะเรียกว่าออร์กี้ได้ละ ถ้าคุณพศวัตอยากให้อรช่วยซ่อมอะไร พูดกันตรงๆ เลยดีกว่าไหมคะ”

อรณิชาเกือบจะได้ยินเสียงหน้าของชายหนุ่มแตกดังเพลิง แต่คงเพราะเจ้าตัวเป็นคนมีมาด จึงป้อนหน้าเคร่งขรึมกลบเกลื่อนแทน คนเป็นต่อก็ได้แต่เซิดหน้า รอฟังว่าอีกฝ่ายจะพูดว่าอะไร

“แล้วทำไมคุณไม่บอกแต่แรก ปล่อยให้ผมเข้าใจผิด นี่จิตใจแกล้งกัน

ใช้ใหม่”

คำแก้ตัวน้ำขุ่นๆ ที่กลายเป็นคำกล่าวหา อีกทั้งสายตาที่กวาดมองมาอย่างสำรวจอีกรอบทำเอาอรนิชาอยากจะกรี๊ดออกมาดังๆ มีใครเคยบอกบ้างไหมว่าการมองแบบนี้ช่างน่ารังเกียจเหลือเกิน เจตียาคงเหมือนลูกสาวช่างทองมากกว่าหล่อน เพราะวันนี้เจ้าตัวใส่ชุดกระโปรงแขนงุดสีชมพูอ่อนบนคอระหงมีสร้อยทองเข้าชุดกับสร้อยข้อมือลายพิกุลและต่างหูอันเล็กกะทัดรัด มือข้างหนึ่งถือกระเป๋าสะพาย ดูราวกับหลุดออกมาจากแค็ตตาล็อก ผิดกับหล่อนที่ชอยผมสั้นระต๋นคอแถมยังสวมเสื้อยืดกางเกงยีนรอรองเท้าผ้าใบ

ต้องโทษงานในฐานะช่างที่ต้องเดินทางไปไหนมาไหนอยู่เสมอ หลายครั้งที่หล่อนไปรับงานที่ต่างจังหวัดแทนบิดา จึงเลือกสวมกางเกงเพื่อความคล่องตัวมากกว่าห่วงสวย

“ก็คุณไม่ถาม มาถึงก็เอาแต่คุยกับจี้ แล้วจะให้ฉันหาโอกาสบอกตอนไหนล่ะ”

“แสดงว่าคุณสนใจ”

“เอ๊ะคุณ พูดอย่างนี้จะหาเรื่องกันใช่ไหม เราสองคนไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ฉันมีเหตุผลอะไรไปแกล้งคุณมิทราบ”

“นั่นตกลงคุณจะว่ายังไง จะซ่อมสร้อยให้ผมหรือเปล่า”

เออเนอะ...เผด็จการกว่านี้มีอีกไหม แต่ไหนแต่ไรอรนิชาไม่เคยกลัวใคร ยิ่งมาเจอเศรษฐีเมืองกรุงเชิดๆ หยิงๆ แบบนี้ยิ่งรู้สึกอยากแกล้ง

“ฉันไม่ว่าง มีงาน เชิญคุณกลับไปเถอะ”

“ง่ายๆ แค่นี้ละ เสียดายผมกับพ่อคุณเคยค้าขายกันมา แต่คุณกลับเลี้ยงน้ำใจ”

“คุณว่าใคร”

“ก็คุณนะสิ ผมอุตส่าห์ขับรถตั้งไกลมาจากกรุงเทพฯ เพื่อขอให้ช่วย แต่คุณกลับไม่ยอม คุณโกรธที่ผมไม่รู้ว่าคุณคือลูกสาวช่างธีระสินะ”

“ฉันไม่ใช่คนใจคอคับแคบอย่างนั้นหรอก การที่คุณตาถั่วดูไม่ออกว่าฉันคือช่างทองมือหนึ่งก็ไม่ใช่เรื่องผิด เพียงแต่ฉันไม่ว่าง ว่างงานไว้วายเหยียดถึงปลายปีนุ่น เสียใจด้วยนะคะ คุณคงต้องหาคนอื่น” อรนิชาตัดบทอันที่จริงหล่อนรับงานไว้ก็จริง แต่ก็พอที่จะแบ่งเวลาได้ แต่ที่ทำให้ไม่อยากช่วยคือท่าทางหยิ่งยโสของชายหนุ่มต่างหาก

ทำไมหล่อนจะไม่ว่าเขาคิดเช่นไร พศวัตคงมองว่าหล่อนแต่งตัวปอนๆ ไม่เหมาะที่จะเป็นช่างทอง ทั้งที่จริงแล้วฝีมือของหญิงสาวเทียบได้กับช่างชั้นครูเลยทีเดียว

“คุณก็เลื่อนงานพวกนั้นไปสิ เสียเงินเท่าไรไม่ว่า ผมมีปัญญาจ่าย”

อรนิชาลึงตาใส่ จ้องหน้าชายหนุ่มด้วยสายตาเดือดดาล นอกจากไม่มีมารยาทขอชมมองเหยียดคนอื่น เขายังเป็นคนที่ดีแต่ลึงคนอื่นอีกด้วย

“ฮึ...ทำไมฉันต้องทำตามนั้นด้วย”

“ก็เพราะว่าผมให้ค่าจ้างสูงกว่าลูกค้าของคุณทุกคนรวมกัน คุณจะเรียกเท่าไรบอกมาได้เลย ผมยินดีจ่ายไม่อั้น”

หญิงสาวเบะปากหรีตามองชายหนุ่มอย่างรังเกียจ แม้เขาจะมีหน้าตาหล่อเหลาราวกับเทพบุตร แต่นิสัยเอาแต่ขึ้นี้นี้วี่วี่ หล่อนรับไม่ได้จริงๆ ในเมื่อเขาไม่มีมารยาท หล่อนก็จะตอบแทนด้วยความรู้สึกเช่นเดียวกัน

“เสียใจด้วยคุณพศวัต ฉันไม่รับงานของคุณ เชิญคุณกลับไปได้แล้ว ที่นี้ไม่ต้อนรับ”

“นี่คุณ...” ชายหนุ่มกำมือแน่น ตาวาว

“ทำไม หรือว่าฟังภาษาคนไม่รู้เรื่อง ฉันบอกให้กลับไปได้แล้วยังโง่ละ เจ้าของบ้านเขาโง่แล้ว ทำไมยังไม่ไปอีก”

“อ...ทำแบบนี้ไม่เกินไปหน่อยหรือ คุณพศวัตดูสุดล้าห์ขั้บรมมาตั้งไกล” เจตียาซึ่งยืนอยู่ข้างๆ และฟังตั้งแต่ต้นเอยขึ้น มือเอื้อมมาแตะแขนเพื่อนสาวอย่างกล้าๆ กลัวๆ เมื่อเห็นอรนิชาลึงตาดูก็รับชกมือกลับ

“ไม่หรอก สำหรับคนพรรค์นี้นั้นน้อยเกินไป จะมาขอให้คนอื่นเขา

ช่วย แทนที่จะขอร้องกันดีๆ แต่นี่อะไร ทำมาวางอำนาจ นี่กว่าเงินของคุณซื้อได้ทุกอย่างนั่นหรือ”

“แต่คุณรูปหล่อคงไม่ตั้งใจ จริงไหมคะ” เจตียายิ้มอายๆ เหลือบมองพวักซึ่งมีสีหน้าเคร่งเครียดก่อนยิ้มเจื่อนๆ เพื่อปลอบใจ

“ขอบคุณมากครับคุณจีสำหรับความช่วยเหลือ แต่ในเมื่อคุณคนนี้ไม่เต็มใจ ผมก็ไม่ต้องการรับความช่วยเหลือจากเธออีก ผมลากลับละ”

พูดจบพวักก็รีบหันหลังเดินดุ่มๆ ออกไปจากบ้าน ทิ้งให้สองสาวยืนนิ่งอยู่ตรงหน้าเรือนไทยด้วยอารมณ์ที่ต่างกันอย่างสุดซึ้ง

“ดูท่าคุณพวักคงโกรธมาก”

“ก็ช่างปะไร โกรธก็ดี จีไม่เห็นหรือว่าเขาวางอำนาจขนาดไหน รู้บ้างไหมว่างานซ่อมทองเก่านี้ไม่ใช่งานง่ายๆ เลยนะ หากช่างฝีมือไม่ดีพอ ของมีค่าก็อาจกลายเป็นแค่เศษทองเลยด้วยซ้ำ เผลอๆ สู้เก็บไว้แบบมีตำหนิยังจะดีซะกว่า”

“แต่เออร์กี่พูดกับเขาแรงเหมือนกันนะ คุณเขาคงเครียด เห็นพนักงานบอกว่ามันรอรอตั้งแต่เช้าแล้ว นี่ก็บ่ายสาม คงทั้งร้อนและหงุดหงิด”

ทันทีที่กลับมาถึงบ้าน พนักงานขายก็รีบเล่าให้อรณิชาฟังทันทีว่ามีแขกมานั่งรออยู่บนเรือนหลายชั่วโมง หลอนรีบเดินขึ้นบนเรือนไทยและเห็นชายหนุ่มนอนหลับอยู่ ส่วนเด็กกะเหรี่ยงก็พุดอยู่ข้างๆ กัน

“ทำไฉนได้ ก็ฉันไม่ชอบนิสัยเขาจริงๆ นี่นา ถ้าพูดดีๆ ขอร้องกันสักนิด ยังจะพอเคลียร์คิวให้ได้ แต่นี่มาถึงก็เอาแต่สั่งๆ ที่สำคัญ งานอนุรักษ์ทองที่วาก็ไม่เห็นเกี่ยวอะไรกับเราสักหน่อย ยังไงซะเราก็ไม่ได้เป็นสมาชิกชมรมค้าทองคำอยู่แล้ว งานก็จัดที่กรุงเทพฯ ก็คงแค่อยากอวดว่าตัวเองรวยเท่านั้น”

“ก็เขารวยจริงๆ นี่นา อรไม่เคยได้ยินชื่อร้านทองจินหวินหรือ มีตั้งหลายสาขานะ ฉันเคยเห็นรูปคุณพวักตลงหนังสือ ไม่นึกเลยว่าตัวจริงหล่อกว่าเป็นกอง ผิวเงี้ย คำว...ชาวเหมือนกับหยก รูปร่างก็สูงใหญ่ กล้ามเนื้อ

แน่นอีกต่างหาก” เจติยาทำท่าชวนฝัน

“นี่สิ!” อรนิชาแหว “ตกลงเธอเป็นเพื่อนของเขาหรือฉันกันแน่ ถึงได้เข้าข้างกันนัก”

“โถๆ ฉันก็เป็นเพื่อนเธอสิยะอร แค่อึดใจในความหล่อ ปานนี้คงขับรถออกไปแล้วมั้ง น่าเสียดาย เมื่อกี้นี้จะขอเบอร์โทร. เอาไว้ เพื่อจะทาบตามให้เป็นนายแบบชาสมุนไพรมานั่น”

เจติยาเปิดร้านขายชาสมุนไพรรทั้งแบบซองสำเร็จและชาสมุนไพรที่ขายตามห้างสรรพสินค้าทั่วไป ช่วงนี้เป็นที่นิยม ร้านของหล่อนมีชาให้เลือกหลายแบบแล้วแต่กลุ่มลูกค้า วันนี้เจติยายอมทิ้งร้านขับรถไปเป็นเพื่อนหล่อนที่สุโขทัย

“เขาคงยอมหรือก คนหน้าเงินแบบนั้น เลิกพูดเรื่องนายนั้นได้แล้ว ฉันจะรีบทำงาน”

“ก็ได้จะ ไม่พูดก็ไม่พูด ฉันกลับก่อนนะ จะรีบกลับไปรับออเดอร์ลูกค้า เย็นๆ จะโทร. หานะ”

เจติยาคลี่ยิ้ม ทั้งสองต่างโบกมือบ้ายบาย ก่อนที่หล่อนจะเดินลงจากบ้านเรือนไทยไปอีกคน อรนิชายืนนิ่งอย่างครุ่นคิด จู่ๆ ภาพของสร้อยทองเมื่อครู่ก็ผุดขึ้นมา ในวินาทีที่ได้เห็นสร้อย กลับทำให้นึกถึงความฝันเมื่อหลายเดือนก่อน คืบก่อนบิดาจะเสียชีวิต หล่อนเคยฝันถึงใครคนหนึ่ง แม้ว่ามันจะนานมาแล้วก็ตาม...

คืบนั้นเป็นคืบที่อรนิชาหลับสนิทกว่าทุกคืบ เพราะอากาศอบอ้าวในตอนหัวค่ำ จึงเปิดหน้าต่างบานที่หันหน้าไปทางสวนเอาไว้ บ้านหลังนี้หล่อนอาศัยมาตั้งแต่เกิด เรื่องขโมยไม่เคยมี หลายคนบอกว่า เพราะเจ้าที่แรงทำให้พวกลักเล็กขโมยน้อยไม่กล้ากล้ากราย แต่ที่จริงแล้วอรนิชากลับคิดว่า มีบางอย่างคุ้มครองเรือนไทยของหล่อนอยู่

ลมพัดผ่านหน้าต่างเข้ามาทำให้ผ้า幔ขยับไหว สายลมพัดมาต้อง

กายทำให้หญิงสาวต้องห่อตัวไล่ความหนาว แต่ในความหนาวนั้นเอง จู่ๆ ก็มีความเย็นเยือกอย่างประหลาดแผ่ซ่านเข้ามาจนขนตามตัวลุกชัน ปกติหญิงสาวไม่ใช่คนกลัวผี แต่ก็ไม่ได้ถูกความเชื่อเรื่องวิญญาณเช่นกัน แม้เจ้าที่บ้านหล่อนจะไม่เคยมาปรากฏตัวให้เห็น แต่ก็เชื่อว่าคงมี

หญิงสาวกำลังเคลิ้มเมื่อได้ยินเสียงเรียกดังขึ้นท่ามกลางความมืด น้ำเสียงเย็นแวมมาตามลม

‘หนูอร...หนูอร’

เสียงเรียกชื่อหล่อนดังมาจากที่ใดไม่รู้ได้ อรนิชาอยู่ในสภาวะกึ่งหลับกึ่งตื่น ตาปรือขึ้นมองไปรอบๆ และตรงหน้านั้นเอง จู่ๆ ก็มีร่างของใครบางคนผุดขึ้น ขนตามตัวซึ่งตั้งชันอยู่แล้วกลับตั้งมากขึ้นอีก นั่นเพราะรู้ว่าหน้าต่าแห่งนั้นสูงจากพื้นดินด้านล่างเกือบสามเมตร เนื่องจากเป็นเรือนไทยใต้ถุนสูงแถมยังไม่มีระเบียงด้านนี้ ดังนั้นจึงเป็นไปได้ที่จะมีคนปีนหน้าต่าเข้ามา ที่สำคัญก็คือ สิ่งนั้นอยู่ในสภาพลอยตัวอยู่เหนือหน้าต่า สายตาเพ่งมองในความมืดเมื่อเห็นร่างโปร่งบางซึ่งมีแสงนวลล้อมรอบลอยสูงขึ้น

‘คุณ!’

เสียงหล่อนลั่น มือสองข้างเย็นเฉียบ จากที่ครึ่งหลับครึ่งตื่นกลายเป็นตื่นเต็มตาถึงตอนนี้เอง อรนิชารวบพระที่คล้องคอแน่น หวังว่าจะช่วยปกป้องหล่อนจากสิ่งที่กำลังเผชิญอยู่ตรงหน้า ภายในใจนึกถึงบทสวดพระพุทธรมณฑ์เพื่อไล่ผีและวิญญาณ หล่อนควรจะทำอะไรก่อนระหว่างแผ่เมตตา หรือสวดมนต์ไล่ผี หล่อนกลัวเหลือเกินว่าร่างตรงหน้าจะกลายเป็นผีหน้าละเต็มไปด้วยเลือดและน้ำหนองอย่างที่เคยเห็นในหนังสือของขวัญตาที่พยายามเบิกไว้จึงหรือลงอย่างกล้าๆ กลัวๆ

“อย่ากลัวเลย ฉันมาดี ฉันไม่ได้จะทำอันตรายเธอ”

เสียงนั้นเย็นเยือกฝ่าความหนาวเข้ามาในห้อง เมื่ออรนิชาพยักหน้า ร่างโปร่งบางนั้นก็ลอยข้ามหน้าต่าเข้ามา หล่อนควรจะทำอย่างไรกับสิ่งที่เรียก

ว่าวิญญาน แต่เพราะอะไรบัดนี้ถึงรู้สึกสงสารมากกว่า วงหน้ารูปไข่นั้นหม่นเศร้า แต่ถึงกระนั้นก็ยังมองเห็นความงามของหญิงสาวตรงหน้า ไม่ว่าจะเป็นคิ้วโก่งสวย ดวงตาโต จมูกโด่ง สมัยยังมีชีวิตอยู่คงเป็นคนที่ยามหาตัวจับยากเลยทีเดียว ร่างนั้นสวมชุดไทยแบบประยุกต์สีเหลืองทอง ดูก็รู้ว่าเป็นของดีมีราคา แต่ส่วนที่สะดุดตาอรนิชากลับเป็นสร้อยที่วิญญานสาวตนนั้นสวมอยู่

ตามประสาช่างทำทอง อรนิชาดูไม่ได้ที่จะสำรวจ ความหวาดกลัวค่อยๆ ลดลงทีละนิด เปลี่ยนเป็นความอยากรู้แทน สร้อยเส้นนั้นทำจากทองคำแท้ๆ ฝีมือดูก็รู้ว่าเป็นของช่างแต่โบราณ ทั้งสายสร้อยซึ่งมีลวดลายงดงามอ่อนช้อย อีกทั้งทับทรวงนพเก้าที่แขวนอยู่ตรงกลาง สมัยก่อนทับทรวงมักใช้ในเครื่องทรงของตัวละคร แต่ปัจจุบันคนนิยมเอามาใส่กับชุดไทยก็ดูงดงามไปอีกแบบ โดยเฉพาะเจ้าสาวของผู้มีฐานะนิยมใช้เป็นเครื่องประดับในวันมงคล บางครั้งมีกำไลทองโบราณ ต่างหูประวะเหล่าครบชุด อรนิชาจึงนึกเพราะว่าหล่อนกับบิดาเคยทำทองให้เป็นสินสอดเจ้าสาวมาหลายครั้ง

‘คุณต้องการอะไร’ สุดท้ายหญิงสาวก็ลั่นใจถามกลับไปแบบไม่มั่นใจนัก ตาก็ยังหริ่งเพราะกลัวว่าจะเห็นภาพน่าสะพรึงกลัว

‘ฉันมีเรื่องให้หนูช่วย’

‘ช่วย?’ อรนิชาทวนคำ ความกลัวหายไปมากกว่าครึ่ง เมื่อเห็นว่าร่างตรงหน้าตอนนี้ไม่ได้มีสภาพเหมือนกับในหนังสือที่หล่อนชอบดู แต่เหมือนคนธรรมดา คงมีความโปร่งใสเท่าที่บอกว่า ไม่ใช่...

‘ฉันกำลังเดือดร้อน มีแต่หนูเท่านั้นที่ช่วยได้’

‘หนูจะทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้นะคะ’

‘ไม่...ฉันไม่ต้องการ’ ร่างโปร่งบางตอบ

‘แล้วคุณต้องการอะไรล่ะคะ’

‘ครอบครัวของฉันกำลังเดือดร้อน หนูเท่านั้นที่ช่วยได้’

หญิงสาวพยักหน้า รับถามต่อ

‘ครอบครัวคุณอยู่ที่ไหน บอกมาสิคะ หนูจะไปเตือนเขาให้ หรือจะให้ส่งเงินไปให้ เขาเดือดร้อนเงินหรือว่าเจ็บป่วย’

‘ไม่ใช่ทั้งสองอย่าง ครอบครัวเรากำลังมีเคราะห์หนัก มีคนต้องการปองร้าย’

คำพูดของร่างโปร่งทำเอาอรณิชาถึงกับชนลุกเกรียวขึ้นมาอีกรอบ หรือว่าจะมีใครที่กำลังจะถึงมาต ถ้าเช่นนั้นการไปเตือนจะฝ่าฝืนกฎธรรมชาติ หรือเปล่า หล่อนจะรู้ได้อย่างไรว่าควรทำอะไรหรือไม่ควรทำอะไร

‘ไม่ต้องห่วงหรอก เรื่องที่ฉันจะให้ช่วยไม่ใช่เรื่องผิดศีลธรรม’

‘คุณบอกมาเถอะค่ะ ไม่ว่าอะไรหนูยินดีช่วย’

‘ยังก่อน ยังไม่ถึงเวลา เมื่อถึงเวลานั้นหนูก็จะรู้ ฉันขอรับรอง ถ้ามีใครมาหาหนู อย่าปฏิเสธเขา รับปากได้ไหม’

อรณิชาพยักหน้าตามอย่างไม่รู้ตัว ไม่รู้อุปาทานไปเองหรือเปล่า หล่อนถึงรู้ลึกรู้ว่าวงหน้าหม่นเศร้านั้นเต็มไปด้วยรอยยิ้ม ดวงตาที่เพ่งมองมาทำให้หญิงสาวรู้สึกวุ่นวายมากขึ้นกว่าเดิมจนต้องกะพริบตา เมื่อลืมตาอีกครั้ง ร่างโปร่งตรงหน้าก็หายวับไป หล่อนเหลียวมองไปยังหน้าต่างก็พบเพียงผ้า màn ปลิวไหว ความหนาวจนชนลุกหายไปแล้ว เหลือเพียงอากาศเย็นยามค่ำคืน อรณิชาตั้งใจจะเล่าความฝันให้บิดาฟัง แต่วันรุ่งขึ้นบิดาของหล่อนก็อาการทรุดหนักจนต้องนำตัวส่งโรงพยาบาล

เหตุการณ์เหล่านี้เหมือนเคยเกิดขึ้นมาแล้ว ภาพของทับทรวงนพเก้า ผุดขึ้น เป็นสรวงเส้นเดียวกันกับที่วิญญาณตนนั้นสวม หรือว่าที่แท้แล้วผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือก็คือ ‘พศวัต’

ทำอะไรได้ไหมเมื่อหล่อนไล่ชายหนุ่มผู้เย่อหยิ่งกลับไปแล้ว อรณิชาประณมมือขึ้น บ่นพึมพำ “หนูขอโทษ เมื่อครั้งลืมตัวไป ถ้าคุณอยากให้หนูช่วย ก็ทำให้เขากลับมาสิคะ หนูรับปากว่าจะช่วย”

หญิงสาวเพิ่งจะสายตางานงานชิ้นสุดท้ายตรงหน้า ตอนที่พนักงานสาวเดินเข้ามาพร้อมกับบัญชีที่จะต้องตรวจเมื่อปิดร้าน ในมือมีกล่องเหล็กบรรจุเงินที่ได้จากการขายของรูปพรรณหน้าร้าน

บ้านเพชรทองโบราณของอรณิชา แต่เดิมเป็นแค่บ้านของครูธีระซึ่งเป็นที่รู้จักในฐานะช่างทำทองฝีมือเยี่ยมแห่งเมืองเพชร ทองจากร้านแห่งนี้ขึ้นชื่อด้านฝีมือและความประณีต รวมถึงลวดลายที่เป็นเอกลักษณ์ จึงทำให้บิดาของหล่อนมีชื่อเสียง ลูกค้าจากทั่วสารทิศต่างเดินทางมาเพื่อซื้อทองที่นี่

แต่เดิมนั้นร้านนี้ไม่มีหน้าร้าน แคร์รับทำตามสั่งของลูกค้าเท่านั้น หลังจากหล่อนเรียนจบช่างทองก็นำความรู้ทั้งหมดมาปรับปรุงร้าน เริ่มตั้งแต่การจัดการการเงินและบัญชีให้เป็นระบบ ทำหน้าร้านให้ลูกค้าได้เลือกซื้อและทำเว็บไซต์ร้าน ลงรูปและรายละเอียดของเครื่องประดับให้ลูกค้าที่อยู่ไกลได้สั่งซื้อแบบออนไลน์

เพราะมีเพื่อนที่เรียนในสาขาเดียวกันค่อนข้างมาก แต่ส่วนใหญ่ไม่ได้เปิดร้านเองเพราะต้องใช้เงินลงทุนสูง จึงอาศัยรับงานอิสระ อรณิชาจึงจ้างเพื่อนรุ่นเดียวกันมารับงานต่อจากหล่อนอีกทอด ยกเว้นเป็นงานยากหล่อนจะเป็นผู้ทำเอง

มารดาของหญิงสาวเสียชีวิตไปตั้งแต่หล่อนอายุได้เพียงสองขวบ หล่อนอยู่กับบิดาและย่าเพียงสามคน เมื่อสองปีก่อนบิดาหล่อนตรวจพบว่าเป็นมะเร็งปอด ท่านได้เข้ารับการผ่าตัดที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง หลังผ่าตัดได้เพียงหกเดือน เนื้อร้ายก็กลับมาใหม่ แต่ท่านปฏิเสธการให้ยาเคมีบำบัดไม่ว่าลูกสาวจะอ้อนวอนสักเท่าไรก็ไม่ยอม สุดท้ายจึงได้แต่รักษาตามอาการอยู่ที่บ้าน ร่างกายที่ผ่ายผอมลงเรื่อยๆ ทำเอาหญิงสาวยิ่งทุกข์ใจ สุดท้ายเมื่อสองเดือนก่อน ท่านก็เสียชีวิตไป ทั้งภาระร้านทองแห่งนี้ไว้ในมืออรณิชา

หญิงสาวไม่ได้หือ หล่อนได้เลือดนักสู้จากบิดาเต็มตัว หลังผ่านความโศกเศร้าจากการสูญเสียบุพการีหล่อนก็ลุกขึ้นมาตั้งหลัก บิดารักและห่วงหาเนร้านแห่งนี้มาก ดังนั้นหน้าที่ของลูกที่ดีคือ ทำอย่างไรก็ได้ให้ร้านนี้

ดำเนินการต่อไป

ช่วงแรกประสบปัญหาเพราะฐานะทางบ้านไม่ได้ร่ำรวยนัก แต่โชคดีที่ญาติทางแม่ของหล่อนที่พอมีฐานะให้กู้ยืมเงินมา อรนิชาเริ่มจากการทำเครื่องประดับชิ้นเล็กๆ ก่อน นำไปขายให้แก่เศรษฐีในจังหวัด เพราะชิ้นเล็ก ราคาไม่แพง พอเรียกทุนคืน พอได้กำไรก็เริ่มทำชิ้นที่ใหญ่ขึ้น ฝีมือของหล่อนประณีตไม่ต่างจากช่างทำทองมากประสบการณ์ บิดาเคยบอกว่า อรนิชาเป็นเด็กมีพรสวรรค์ ความสุขของหล่อนคือการได้ทำลวดลายที่งดงามลงบนเครื่องประดับ แต่ละเส้นเปรียบเหมือนลูกๆ ของหล่อน

ไม่ว่าจะเป็นสร้อยคอ สร้อยข้อมือ ต่างหู หล่อนใส่ใจลงไปในทุกชิ้น เครื่องประดับจึงเปล่งประกายงดงาม หล่อนเป็นคนช่างสังเกตจึงมักเก็บรายละเอียดจากสิ่งรอบกายมาดัดแปลงเป็นลวดลายใหม่ๆ ทุกครั้งยามเห็นของเหล่านั้นอยู่บนร่างกายของลูกค้ายิ่งเกิดความภูมิใจไม่มีที่สิ้นสุด

หล่อนไม่ได้เปิดร้านในกรุงเทพฯ เพราะไม่ชอบการจราจรแออัด แต่เลือกทำงานอยู่ที่บ้าน หลายครั้งที่มิเพื่อนเก่าแก่ของบิดาเรียกไปช่วยหญิงสาวก็ไม่เกี่ยงจน

“วันนี้ขายได้เยอะจัง ลูกค้ามากกว่าเมื่อวานสินะ”

อรนิชาพูดขึ้นเมื่อตรวจดบัญชี วันนี้หล่อนขายสร้อยคองานหนักสามบาทไปได้ทั้งหมดห้าเส้น สร้อยข้อมือลายพิกุลและจิ้งรูปผีเสื้อ สร้อยข้อมือลูกสน และต่างหูอีกห้าคู่ด้วยกัน รวมกำไรวันนี้มากโขเลยทีเดียว

“ก็คุณงนงนุชนะลึะ วันนี้มาเหมาท้งสร้อยคอ สร้อยข้อมือ ต่างหูครบชุดไปทั้งสองลายเลย แล้วยังแนะนำเพื่อนมาอีก แกยังบอกว่าถ้ามีลายใหม่ๆ มาให้โทร. เรียกคะ แกชอบมาก” พนักงานสาวรายงานแจ้วๆ

“ฉันดีใจที่คุณงนงนุชชอบ แกมีบุญคุณกับร้านเรามาก เพราะช่วยแนะนำลูกค้าย่อยอื่นๆ มาให้ คราวหน้าฉันจะทำต่างหูคู่เล็กๆ แกมไปให้”

“จริงหรือคะ งั้นพรุ่งนี้หนูจะโทร. บอกแกนะคะ คงดีใจมากเชียวละ ถ้าบัญชีเรียบร้อยแล้ว หนูขอตัวกลับก่อนนะคะ”

อรณิชาตรวจนับเงินอีกครั้ง เมื่อเห็นว่าครบตามจำนวนก็ลงชื่อและเก็บเงินลงกล่องตามเดิม ปกติหล่อนจะนำไปฝากธนาคารในวันรุ่งขึ้น แม้ที่นี่จะค่อนข้างปลอดภัยแต่ก็ไม่อยากเก็บเงินสดจำนวนมากไว้ในเซฟ ปัจจุบันบ้านหลังนี้มีเพียงหล่อนกับเด็กกะเหรี่ยงและผู้อาวุโสอีกคนจึงไม่ค่อยวางใจนัก

“ได้จะ หนูกลับเถอะ อย่าลืมหักประตูใหญ่ให้ด้วย”

บ้านหลังนี้เป็นเรือนไทย มีเนื้อที่กว้างขวาง เมื่อรวมกับสวนหน้าบ้านที่ร่มรื่นแล้วก็กินอาณาบริเวณถึงหนึ่งไร่เลยทีเดียว ที่ดินผืนนี้เป็นมรดกตกทอดของย่าซึ่งยกให้บิดาอีกต่อหนึ่ง บรรพบุรุษฝ่ายพ่อของอรณิชาอาศัยอยู่ในจังหวัดเพชรบุรีมาหลายชั่วอายุคนแล้ว

“คงยังไม่ได้ห rokok ค่ะคุณอร ยังมีคนอื่นอยู่อีก”

“คนอื่น” หญิงสาวทวนคำ เลิกคิ้ว “ใครหรือ...”

“ก็คุณผู้ชายจากกรุงเทพฯ นะล๊ะคะ ป่านนี้ยังไม่กลับอีก” พนักงานสาวรายงาน

“อะไรกัน เขายังไม่กลับอีกหรือ ฉันไล่ให้ไปตั้งนานแล้วนี่นา” อรณิชาแหงเลียงสูง นึกไม่ถึงว่าพ่จวตจะมีนิสัยดื้อดิ่ง เขาคงคิดจะตื้อเพื่อให้อ่อนใจอ่อนยอมรับงาน

“คุณเขาก็คงอยากกลับห rokok ค่ะ แต่ติดปัญหาที่รถสตาร์ทไม่ติด ให้คนไปตามช่างก็แล้ว แต่ช่างบอกว่า รถหุขนาดนี้ไม่มีอะไหล่ ยิ่งเป็นรถอะไรไม่รู้ที่บริดๆ ค่ะ ช่างบ้านนอกอย่างเราก็กไม่เคยซ่อมซะด้วย”

“เขาเรียกว่าไฮบริด^๖จะ”

“นั่นละคะ ขนาดไปตามช่างจากศูนย์มา เขาก็ว่าเขาไม่ชำนาญ คงต้องรอให้ลากไปกรุงเทพฯ”

๖ ยานพาหนะที่มีสองระบบ ทั้งระบบไฟฟ้าและใช้น้ำมัน เป็นการออกแบบให้รถประหยัดน้ำมันมากขึ้น ปัจจุบันมีหลายบริษัทที่ผลิตรถชนิดนี้

“เขารออยู่นานหรือยัง”

“ก็ตั้งแต่คุยกับคุณอรเสร็จตอนบ่ายสามค่ะ นี่ก็หุ่มนึงแล้ว ช่างก็กลับกันหมดแล้ว เห็นคุณเขาโทร. หาเลขาฯ ให้หารถลากให้ ไม่รู้เป็นยังไง วันนี้ช่างหายไปไหนหมด คุณเขาเลยโมโหใหญ่”

“งั้นฉันจะลงไปดูเขาสักหน่อย”

“ก็ดีค่ะ น่าสงสาร อุตส่าห์แต่งหล่อ ตอนนี้งั้โทรมทั้งหน้าหงิกเลย ค่ะ หนูลานะคะ”

อรณิชายกมือรับไหว้ หล่อมองตามแผ่นหลังของลูกน้องสาวไปแล้ว ก็อดคิดถึงคำพูดตัวเองเมื่อครู่ไม่ได้

“นี่คุณอยากให้หนูช่วยเขาจริงๆ หรือคะ ถึงทำให้รทเสีย” หญิงสาวพึมพำกับตัวเอง สุดท้ายก็ตัดสินใจเดินลงจากเรือนด้วยความรู้สึกที่ต่างจากเมื่อตอนบ่ายราวกับหน้ามือเป็นหลังมือ...

๔

พลวัตเงยหน้าขึ้นเมื่อเห็นหญิงสาวคนเดิมเดินลงมาจากบ้านเรือนไทย นาฬิกาข้อมือบอกเวลาหนึ่งทุ่มแล้ว แต่เขายังไม่ได้กลับออกไปจากร้านทองเพชรโบราณอย่างที่ตั้งใจ วันนี้คงเป็นวันที่โชคร้ายที่สุดของชายหนุ่มเลยทีเดียว เริ่มจากการขับรถมาตั้งไกลเพื่อจะพบกับความผิดหวัง ครั้นพอจะกลับกรุงเทพฯ กลับมาเจอปัญหาารถเสียอีก

รถของชายหนุ่มเป็นรถยนต์ยุโรปรุ่นใหม่ล่าสุดเพิ่งนำเข้ามาจากต่างประเทศ ราคาของมันแพงระยับ แต่เพราะเจ้าของบริษัทโฆษณาว่าประหยัดน้ำมันกว่ารถรุ่นอื่นๆ ชายหนุ่มจึงตัดสินใจซื้อ ปกติเขาไม่ใช่คนฟุ่มเฟือย แต่เพราะกระแสนุรักษ์พลังงานทำให้พลวัตอยากใช้รถที่เป็นระบบไฟฟ้าร่วมด้วย นอกจากช่วยลดการใช้น้ำมันและประหยัดเงินแล้ว ยังช่วยลดปัญหาโลกร้อนที่เกิดจากก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์อีกด้วย ไม่นึกว่าจะเจอปัญหาเมื่อจู่ๆ รถคู่มือสตาร์ทไม่ติด

เขาพยายามโทร. ติดต่อคนขับรถแต่มือถือปิด เมื่อโทร. กลับไปบ้าน อรุณก็ออกไปธุระ แถมยังลืมโทรศัพท์มือถือไว้ที่บ้านอีก เมื่อโทร. หาเลขานุ

สาว หล่อนก็ออกไปดูหนังกับเพื่อนจึงปิดมือถือ พอโทร. เข้าบริษัทรถเพื่อให้ลากรถกลับกรุงเทพฯ ก็ไม่มีใครว่าง สุดท้ายชายหนุ่มจึงต้องติดแหง็กอยู่ที่นั่นเป็นเวลาถึงสี่ชั่วโมง โชคดีที่เมื่อสิบห้านาทีก่อนโทร. ติดต่อสมสมรได้เลขาฯ สาวรับปากว่าจะรีบหาช่างหรือรถลากให้เร็วที่สุด เขาจึงได้แต่รอ

อากาศค่อนข้างร้อน ผนวกกับความรุ่มร้อนภายในใจ ทำให้พศวตต้องหยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาซับหลายครั้ง เขาจ้ำจ้นคนให้ออกไปตามช่าง เพราะเชื่อว่าภายในจังหวัดอาจมีศูนย์ของรถชนิดเดียวกัน แต่ไม่ว่าจะติดต่อไปที่ใครก็ได้รับคำตอบปฏิเสธเช่นเดิม

มือหนากำลังเสยผมขึ้นอย่างหงุดหงิด ตอนที่เจ้าของบ้านเอ่ยถาม “รถเป็นอะไรหรือคุณ”

“สตาร์ทไม่ติด” ชายหนุ่มตอบเสียงห้วน สายตาเหลือลสำรวจคู่อริสาวโดยไม่ตั้งใจ บุตรสาวของช่างทองรูปร่างค่อนข้างสูง ผมซอยสั้นระตั้นคองามระหง ทำให้ใบหน้านั้นดูโดดเด่น หล่อนสวมเสื้อยืดสีขาวมีลายเพนต์ตรงกลาง แม้จะเป็นเสื้อกับกางเกงยีนธรรมดา แต่กลับเน้นให้เห็นรูปร่างที่สมส่วน เอวคอดที่รับกับสะโพกเพรียวและช่วงขายาว สายตาเขากลับขึ้นพิศมองวงหน้ารูปไข่เกลี้ยงเกลา ที่รองรับเครื่องหน้ากระจุมกระจิมส่วนที่สะดุดตาที่สุดคือนัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนคู่หนึ่งที่ดูเย่อหยิ่งอยู่ในที่

พศวตไม่อาจปฏิเสธได้เลยว่าหล่อนสวย ไม่ใช่สวยจัด เป็นความสวยซ่อนความหวาน แต่ขณะเดียวกันการแต่งกายที่ทะมัดทะแมงก็ทำให้บุคลิกของหล่อนดูเก๋ไปอีกแบบ

คิวเข้มขมวดเข้าหากันเมื่อรับรู้ความคิดของตัวเอง นี่เขาชมผู้หญิงปากจัดคนนี้ว่าสวยยังหรือ ถ้าเทียบกับบรรดาสาว ๆ ที่แวดล้อมอยู่ ทั้งดารานางแบบที่ขยับกันมาทอตะพานให้เขาไม่ขาด หญิงสาวก็ไม่ได้โดดเด่นนัก และเมื่อหักคะแนนปากคอจัดจ้านของหล่อน คะแนนของบุตรสาวช่างทองก็ดำดิ่งจนเหลือศูนย์

หล่อนเป็นผู้หญิงที่ไม่มีสัมมาคารวะ ขนาดเขาซึ่งเป็นผู้ใหญ่กว่า

หล่อนยังกล้าไล่ออกจากบ้านหน้าตาเฉย แถมยังพูดจามะนาวไม่มีน้ำ ปฏิเสธคำขอของเขาอย่างไรเยื่อขาดใย ผู้หญิงอย่างนั้นหรือสวย เขาควรจะหลีกเลี่ยงให้ไกลหล่อนมากกว่า สุดท้ายอคติในใจก็ทำให้พัวตักตคะแนนหญิงสาวจนติดลบ

“คุณเรียกช่างมาดูหรือยัง”

“เรียกแล้ว แต่เขาว่าต้องลากลับกรุงเทพฯ”

“ทำไมไม่ให้ช่างจากศูนย์ลองซ่อมดู” เพชรบุรีไม่ใช่จังหวัดกันดาร เพราะตั้งอยู่ไม่ไกลจากกรุงเทพฯ ปัจจุบันจึงมีศูนย์รถยนต์โรปราคาแพงมาเปิดหลายแห่งด้วยกัน

“เขาว่าที่นี่ไม่มีอะไหล่ แล้วก็ไม่มีช่างที่ชำนาญด้วย”

“คุณโทร. เรียกคนลากรถแล้วหรือยัง” หญิงสาวซักต่อ

“โทร. แล้วแต่ไม่มีคนว่างสักคน”

พัวตเริ่มเสียงแข็ง เขาไม่เข้าใจว่าหญิงสาวจะต้องมาถามทำไม ป้านี้พนักงานหน้าร้านน่าจะรายงานให้หล่อนทราบเรียบร้อยแล้ว เพราะตลอดสี่ชั่วโมงพนักงานสาวผู้นั้นก็แวะเวียนมาถามความเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ลูกค้าหลายคนที่มีรถก็ช่วยแวะมาดู แต่เนื่องจากเป็นรถรุ่นใหม่จึงไม่มีใครทำเป็นสักคน จะมีก็แต่เจ้าของร้านอย่างอรุณชาติละที่หลังจากทะเลาะกันเมื่อครู่ก็หายหน้าไป ถ้าหากหล่อนมีน้ำใจสักนิด คงจะแวะมาดูเขาก่อนหน้านี้แล้ว แทนที่จะปล่อยให้เขาซึ่งเป็นแขก ยืนแคว้งคว้างอยู่ข้างรถแต่เพียงลำพัง ทันทึที่พระอาทิตย์ตกดิน ยุ้งก็เริ่มถามหา ชายหนุ่มต้องขยับขาไปมาเพื่อไล่แมลงทั้งหลายที่เข้ามาจน

เขาตัดสินใจไม่ถูกระหว่างการทิ้งรถราคาแพงไว้ที่นี้แล้วนั่งรถทัวร์กลับ หรือจะรอช่างซึ่งสมสมรเพ็งติดตอให้ได้เมื่อครู่ ซึ่งอาจต้องกินเวลาหลายชั่วโมงกว่าจะเดินทางมาถึง

“นี่ก็มืดแล้ว คุณเข้าไปนั่งรอในบ้านก่อนดิใหม่ ยাকงทำกับข้าวเสร็จแล้ว”

“อย่า?” เขาเพิ่งรู้ว่านอกจากได้กะเหรียงแล้ว ภายในบ้านหลังนี้ยังมี
ผู้อาวุโสด้วย

“ใช่ ย่าของฉันทเอง ท่านเพิ่งทำกับข้าวเสร็จ ถ้ายังเฝ้าคุณอยู่กินด้วยกัน
ก่อนสิ”

ชายหนุ่มเหล่ตามองหล่อน มีท่าทางลึนเล

“ฉันไม่กัตุคุณหรอกน้า เข้าไปนั่งในบ้านก่อน จะได้จุกดยากันยุงให้
แขนคุณแดงไปหมดแล้ว”

แสงจากหลอดไฟตรงสนามหน้าบ้าน เผยให้เห็นท่อนแขนขาวของ
ชายหนุ่มซึ่งบัดนี้มีรอยแดงเป็นจ้ำๆ จากยุงกัด พศวัตคิดว่าขาของเขาก็คง
ลายพร้อยเช่นเดียวกัน บ้านนี้มีต้นไม้ใหญ่จำนวนมาก อีกทั้งยังอยู่ใกล้แหล่ง
น้ำ จึงเป็นธรรมชาติที่ยุ่งจะชุม เมื่อนักธุรกิจผิวบางต้องมายืนตากยุงอยู่เป็น
ชั่วโมงจึงเลี้ยงไม่ได้ที่จะเป็นอาหารอันโอชะของพวกมัน

“ถ้ายังเฝ้าผมจะจ่ายค่าอาหารให้”

พอพูดจบสีหน้าของหญิงสาวก็แปรเป็นเคร่งเครียดทันที พศวัตเพิ่ง
รู้สึกว่าทนเองพูดผิดก็ตอนนีเเอง

“นี่คุณ...เลิกตีค่าอะไรเป็นเงินเป็นทองซะที่ได้เฝ้าผม เก็บเงินของคุณไว้
พาดหัวคนอื่นเถอะ ที่ต่างจังหวัดนี่เราอยู่กันด้วยน้ำใจ ฉันเห็นว่าคุณอุตส่าห์
มาที่ร้าน รถเสีย นี่ก็ค่าแล้ว คุณคงจะหิว ฉันถึงชวนให้ขึ้นไปกินข้าว ไม่ได้
ต้องการขายข้าวเย็นให้คุณสักหน่อย”

“แต่คุณไม่ชอบซื้อห้ำผม”

“ฉันไม่ชอบสิ่งที่คุณทำต่างหาก” อรณิชาชักสีหน้าบึ้ง ยามโกรธณัณตา
คู่หวานแปลงประกายวาววับตอกย้าคำพูด

“คุณเพิ่งบอกว่าผมฟังภาษาคนไม่ออก และไล่ให้ผมกลับกรุงเทพฯ
แล้วทำไมตอนนีถึงมาชวนไปกินข้าว”

“เอ๊ะคุณ จะหาเรื่องกันหรือไ้ ก็ฉันไม่รู้ว่ารถคุณเสีย ไม่อย่างนั้นก็
เรียกขึ้นป่านั่งรอบนบ้านตั้งนานแล้ว เมื่อครู่นี้ก็มัวแต่ทำงานของลูกค้าเพลิน

รับขึ้นมาเถอะ เดี่ยวจะโดนยุ่งหามชะเปล่าๆ”

คิวเรียขมวดขึ้น เมื่อเห็นหญิงสาวพยักหน้า พรวตก็ตัดสินใจเดินตามขึ้นไปบนบ้าน ไปหน้าคอมแต้มยืมโดยไม่รู้ตัว ออดคิดไม่ได้ว่าคู่อริก็มีมุมดีๆ บ้างเหมือนกัน...

อาหารค่ำวันนี้แม้จะเป็นอาหารไทยง่ายๆ แต่กลับถูกปากชายหนุ่มเสียเหลือเกิน อาจเพราะถูกอรรถยาศัยกับเจ้าของบ้านซึ่งเป็นหญิงชราวัยแปดสิบมากนั่นเอง

“กินเยอะๆ นะพ่อหนุ่ม ถ้าชอบละก็ ในครัวยังมีอีก”

พูดจบยาเพิ่มก็ตักปลาหูและน้ำพริกกะปิใส่ในจานชายหนุ่มกับข้าววันนี้มีแค่ไข่เจียวกะเพรากรอบ แกงจืดผักกาดขาวหมูสับ และน้ำพริกปลาหูพร้อมด้วยผักชุบแป้งทอด คงเพราะความหิวพรวตจึงเติมข้าวไปถึงสองครั้ง

“พอแล้วขอบคุณยาย แค่นี้ก็เยอะแล้ว ผมเกรงใจ”

“ทำไมล่ะ ยังหนุ่มแน่น กินมากๆ เข้าไว้ จะได้มีกำลัง”

“แต่ผมเติมข้าวไปตั้งสองจานแล้วนะครับ ขึ้นกินมากกว่านี้มีหวังพุงพลุ้ยแน่”

“อย่างพ่อหนุ่มนะไม่อ้วนหรอก หนุ่มสาวสมัยนี้เป็นยังไงนะ อย่างอรรนี้ก็เหมือนกัน กินแต่ละทีเท่าแมวดม ไม่รู้ว่ากลัวหุ่นไม่สวยหรือยังไง ผอมจนแทบจะปลิวลมอยู่แล้ว คนโบราณกินข้าวเป็นกะละมังด้วยซ้ำ”

“โธ่... ยาก็ อรก็กินเยอะแล้วนะ ย่าต่างหากที่กินนิดเดียว มัวแต่เซียร์คนอื่น ทำไมไม่กินเองบ้าง”

มือบางตักอาหารใส่จานผู้เป็นย่า หญิงสูงวัยจึงยืมหน้าบานเพราะถูกใจ ส่วนเด็กกะเหรี่ยงผมจุกนั้นไม่ต้องพูดถึง เพราะกินปลาหูไปคนเดียวถึงสามตัวด้วยกัน เมื่อกินอิ่มก็นอนผึ่งพุงรับลมหน้าต่างาเฉย

“พ่อหนุ่มบ้านอยู่กรุงเทพฯ หรือ” ย่าเพิ่มถาม

“ใช่ครับ ผมมาติดต่อธุระที่นี้แต่พอตีสี่รถเสีย”

“ใช่รถแพงๆ คันที่จอดอยู่หน้าบ้านหรือเปล่า”

“ครับ เลขา เพิ่งติดต่อช่างซ่อมรถให้ แต่กว่าจะมาถึงนี่ก็คงใกล้เที่ยงคืนแล้ว”

“ทำไมไม่ค้างคืนซะที่นี้ล่ะพ่อหนุ่ม”

หญิงสาวชะงักมือที่กำลังดักข้าวเข้าปาก ก่อนจะหันขวับมาถลึงตาโตมองย่าเพิ่ม แล้วรีบละล้าละลักบอก

“โอ้...ย่า เขาเป็นผู้ชาย จู่ๆ ไปชวนเขามาอนค่างบ้านเราได้ยังไง บ้านเรามีแต่ผู้หญิงนะ”

“ทำไมจะไม่ได้ ก็เขาเป็นลูกค้าเองไม่ใช่หรือ ห้องหับบ้านเราก็มีย่อยะเยาะ เสื้อผ้าก็เอาของพ่อเอ็งให้คุณเขาใส่ นี่ก็สามทุ่มแล้ว ขับรถกลับตอนนี้นั่นอันตราย รถทัวร์ก็คงใกล้หมดแล้วด้วย”

“ย่าก็...”

พ่อวัดมองหน้าพิพากพิพวนของหญิงสาวแล้วก็อดขำไม่ได้ เขารู้ว่ อร์ธชาเกรงใจย่าเพิ่ม ทำทางหล่อนตอนนีไม่เหมือนผู้หญิงปากจัดคนเมื่อครู้อยแต่เนี่ย ต่อหน้าย่าเพิ่มหล่อนนั่งพับเพียบกินข้าวอย่างเรียบร้อย แถมยังไม่มีท่าที่แข็งกร้าวอย่างเมื่อครู้ เขาลองจินตนาการภาพหล่อนสวมชุดไทย หากหล่อนไว้ผมยาวอีกสักนิดคงน่าดูไม่น้อย ดูเหมือนเจ้าตัวจะรู้ว่าโดนแอบมองจึงส่งค้อนให้วงใหญ่ พร้อมทั้งถลึงตาดู

“อย่าดีกว่าครับ ผมเกรงใจ ถ้าช่างมาเมื่อไหร่ผมก็จะกลับกรุงเทพฯ กลับที่บ้านเป็นห่วง”

“มีเมียคอยอยู่ที่บ้านนั้นหรือ”

เป็นพ่อวัดเองที่สะอึก แต่เมื่อหันไปเห็นย่าเพิ่มถามชื่อๆ ก็เข้าใจคนต่างจังหวัดก็แบบนี้ ไม่มีเล่ห์เหลี่ยมอะไร สีหน้าของคนตรงหน้าบอกว่ายากรู้อจริงๆ

“ผมยังไม่มีเมียครับ แต่คุณน้ารออยู่ที่บ้าน”

“นี่ก็ตึกแล้ว ถ้าไ้ค้างซะที่นี้เถอะ ถึงช่วงมาถึงก็คงซ่อมรถกลางค่า
กลางคืนไม่ได้อยู่ดี ขับรถมีดๆ มันอันตราย สู้ค้างคืนที่นี้แล้วค่อยกลับ
กรุงเทพฯ แต่เช้าไม่ดีกว่าหรือ”

“ให้เขากลับไปเถอะย่า จะไปชวนทำไม คนกรุงเทพฯ อย่างเขาจะมา
ค้างคืนในบ้านเก่าๆ ของเราได้ยังไง” อรณิชาหน้าจ้ำ สีหน้าไม่พอใจยิ่งกว่า
เดิม พ่อดีรู้ว่าที่หล่อนชวนเขากินข้าวก็เพื่อมารยาท ตลอดมื้ออาหาร
พอเห็นย่าของตนถูกอกถูกใจเขาก็ยิ่งโมโห

เมื่อเห็นพ่อดีเงียบไม่ตอบ ย่าเพิ่มจึงถามต่อ “หรือว่าพ่อหนุ่ม
รังเกียจว่าบ้านย่าอยู่บ้านนอก จะนอนก็ต้องกางมุ้ง บอกไว้ก่อนนะกลางคืน
อากาศเย็นยิ่งกว่าเปิดแอร์ซะอีก อาจต้องห่มผ้าด้วยซ้ำ”

“ผมไม่ได้รังเกียจหรอกครับ แต่เกรงใจ”

“ถ้านับถือกันก็ไม่ต้องเกรงใจ ถ้าพ่อหนุ่มเป็นลูกค้าของครูจริงๆ
เขาคงดีใจที่ได้ต้อนรับ ค้างซะที่นี้เถอะ อย่างกลับเลย”

พ่อดีนั่งนิ่งอยู่นาน เมื่อเห็นสีหน้ากะยั่นกะยอของผู้อาวุโส สุดท้าย
ก็ตัดสินใจตอบตกลง...

อากาศยามค่ำคืนในบ้านเรือนไทยเย็นสบายอย่างที่ย่าเพิ่มพูดจริงๆ
หลังจากโดนโน้มน้าวจากหญิงชรา เขาก็ตัดสินใจโทร. หาเลขาฯ ให้ส่งช่าง
และคนขับรถมารับในวันรุ่งขึ้น หลังรับประทานอาหารเสร็จ ชายหนุ่มก็นั่ง
คุยกับผู้อาวุโสอีกเป็นชั่วโมง เขาได้ข้อมูลเพิ่มเติมว่าบ้านหลังนี้อยู่กันสามคนคือ
อรณิชา ย่าเพิ่ม และเด็กกะเหรี่ยงชื่อหนึ่ง นับตั้งแต่สูญเสียผู้นำครอบครัว
ไป บ้านก็เหงาจับใจ

เด็กกะเหรี่ยงเพิ่งมาอยู่บ้านนี้ก่อนหน้าที่ช่างธีระจะเสียไม่ถึงเดือน
พ่อแม่เป็นคนงานโรงงานแต่เกิดอุบัติเหตุเสียชีวิต จึงมีคณนามาฝากเอาไว้
ช่วงแรกเด็กพูดไทยไม่ได้ แต่ช่างทองก็ช่วยสอน เนื่องจากไม่รู้จะให้ทำอะไร
จึงสอนให้เปิดประตูและนำน้ำมารับแขก เด็กค่อนข้างมีไหวพริบแต่ยังพูด

ไทยไม่ถนัด พอเข้าใจได้บางส่วนเท่านั้น ตอนนี้อรณิชากำลังสอนให้อ่านภาษาไทยเพื่อช่วยงานอย่างอื่น

พูดถึงหญิงสาว นับว่าหล่อหน้าเป็นคนเก่งทีเดียว ปริณญาบัตรและใบประกาศเกียรติคุณที่ประดับอยู่ข้างฝาแสดงว่าฝีมือของหล่อหน้าไม่ได้อ่อนหัดไปตามอายุ อีกทั้งภาพถ่ายมากมายที่ติดอยู่ก็บ่งถึงผลงานที่ผ่านมาในเรื่องการทำทองโบราณ แต่ที่สะดุดตาเขามากคือภาพหญิงสาวในชุดครุยถ่ายคู่กับบิดาติดบนฝาผนังหนึ่ง คนในรูปยิ้มแย้มอย่างสดชื่นผิดกับหน้าตาตอนปะทะการรบกับเขาราวหน้ามือกับหลังมือทีเดียว

อรณิชาเป็นลูกคนเดียว เพราะชอบในงานศิลปะอีกทั้งต้องการสืบทอดงานทำทองของครอบครัว จึงขอบิดาไปเรียนหลักสูตรช่างทอง เมื่อเรียนจบก็มาช่วยงานที่ร้าน คงเพราะเคยถูกคอกับชายหนุ่ม ย่าเพิ่มจึงรีบโฆษณาขายหลานสาวว่าเป็นคนนิสัยขยันขันแข็ง และที่สำคัญ ยังไม่มีแฟน พอได้ยินย่าเอ่ยถึงประวัติตน อรณิชาก็รีบลุกขึ้นเดินกระแทกสนับเข้าไปในห้อง พกวัดได้แต่ยิ้มกับท่าทางเหมือนเด็กของหล่อหน้า

หญิงสาวเป็นคนเก่ง ทั้งที่ต้องรับผิดชอบร้านทองเพียงลำพังแต่ก็ทำได้ดี ถ้าเทียบกับเมื่อสองปีก่อนนับว่าร้านทองเพชรโบราณเจริญรุดหน้าไปมากทีเดียว นอกจากเว็บไซต์สำหรับขายทองรูปพรรณซึ่งหล่อหน้าไว้ที่เขาคลิกเข้าไปดูก่อนมาที่นี่ ปัจจุบันยังมีหน้าร้านให้ลูกค้าเข้ามาเลือกซื้อทองรูปพรรณซึ่งมีหลากหลายรูปแบบมากกว่าเดิม เขาได้เห็นฝีมือจากเครื่องประดับจำนวนมากที่วางโชว์อยู่ในตู้ แถมยังได้ยินกิตติศัพท์จากลูกค้าที่พูดถึงฝีมืออันประณีตของหล่อหน้า

หลังจากคุยกันพอสมควรชายหนุ่มก็ขอเข้าไปอาบน้ำ เมื่อก้าวไปถึงห้องนอนใหญ่ซึ่งแต่เดิมเป็นห้องของช่างธีระ พกวัดก็เห็นชุดนอนซึ่งเป็นเสื้อผ้าปานสีขาวยาวกับกางเกงแพรวางไว้ให้เรียบร้อยแล้ว คงเป็นฝีมือของอรณิชาซึ่งดูเหมือนจะไม่ค่อยพอใจเขาเท่าใดนัก แต่เพราะชุดใหญ่ไม่ได้จึงได้แต่ทำหน้าหงิกหากแต่สงบปากไม่ต่อคำด้วย พกวัดอมยิ้ม ไม่รู้เหมือน

กันว่าทำไมเขาถึงอารมณ์ดียามได้เห็นสีหน้าบ้าง ๆ ของหล่อน

หลายชั่วโมงเมื่อครู่เขารู้เรื่องราวเพิ่มอีกว่าอรนิชาเป็นเด็กกตัญญูและมีความรับผิดชอบ หล่อนทำงานพิเศษระหว่างเรียน พอช่วงปิดเทอมก็กลับมาช่วยงานทำทองที่บ้าน เพราะเหตุนี้จึงได้มีฝีมือทำทองที่ไม่เป็นสองรองใคร

คนแบบนี้ละที่เหมาะสมจะซ่อมสร้อยทองให้เขาที่สุด การซ่อมทองโบราณนั้นค่อนข้างยาก ส่วนใหญ่ต้องอาศัยการดูร่องรอยของเดิมและทำให้น้อยที่สุด หากทำมากเกินไปก็จะทำให้ทองเสียราคา แต่จะทำเช่นไรหญิงสาวถึงจะใจอ่อน ยอมทำตามที่เขาต้องการ พศวัตได้แต่คิด

หลังจากอาบน้ำเสร็จ ชายหนุ่มก็เริ่มกางมุ้ง ผ้าห่มผืนบางวางพับไว้อย่างเรียบร้อยตรงปลายเตียง เขาตัดสินใจเปิดหน้าต่างไว้บานหนึ่งเพื่อให้ลมลอดเข้ามา รุ่งสางนอนเอนกายลงและหันหน้าไปทางหน้าต่าง ก่อนนอนไม่ลืมที่จะสวดมนต์

พศวัตเหมือนกับคนไทยทั่วไปที่ไม่ปฏิเสธเรื่องของวิญญาณ อย่างน้อยเขาก็ได้บอกกล่าวเจ้าที่สักหน่อยว่าจะมาขอพักค้างคืน

เสียงจกจั่นเรไรจากด้านนอกทำให้ชายหนุ่มฟังแล้วเคลิ้ม เปลือกตาค่อยๆ หลับลง เมื่อบวกกับความเหนื่อยล้าและอากาศที่เย็นสบาย ก็ทำให้เขาดำดิ่งลึกสู่ภวังค์อย่างรวดเร็ว จนเข้าสู่ความฝันในที่สุด

พศวัตอยู่ในสภาวะครึ่งหลับครึ่งตื่นตอนที่ได้ยินเสียงปีพาทย์คล้ายเสียงในงานศพ เสียงดนตรีโหยหวนและโศกเศร้าในเวลาเดียวกัน เขาพยายามปรือตาขึ้นแต่ทำไม่ได้ เปลือกตาหนักอึ้ง เขนขวารวกับเป็นอัมพาต ชายหนุ่มรู้ได้ในทันทีว่าถูกผีอำ

เขาพยายามระลึกถึงพระพุทธรูป แต่ไม่ว่าจะพยายามนึกถึงบทสวดสักเท่าไรก็ไม่อาจหลุดพ้นจากพลังที่กำลังครอบงำอยู่ในตอนนี้ ความหนาวเยือกแล่นขึ้นมาเป็นริ้วๆ จนขนลุก เช่นเดียวกับกลิ่นธูปที่ตลบอบอวลไปทั่วห้อง ตาปรือขึ้นอย่างยากลำบาก แต่ถึงกระนั้นก็พอมองเห็นสิ่งที่อยู่ใน

ห้อง ตรงปลายเตียงนอกมุ้งบัดนี้มีร่างของใครคนหนึ่งยืนนิ่งอยู่ ขนตามตัวที่ลุกชันอยู่แล้วยิ่งตั้งมากขึ้นอีก

ร่างของหญิงผู้นั้นอยู่ในชุดโจงกระเบนกับเสื้อแขนกระบอกสีนวล ผมรวบไว้เป็นมวยต่ำ ใบหน้าขาวซีดจนเรียกได้ว่าแทบไม่มีสีเลือด แต่กลับแลเห็นเส้นเลือดปูดโปนอยู่รอบดวงตาคู่นั้น และนัยน์ตาซึ่งควรเป็นสีดำสนิทกลับเป็นสีขาวขุ่น ริมฝีปากเป็นสีคล้ำແຕ່กระແหง

นิ้วของหล่อนชี้ไปยังภาพเบื้องหน้าที่กลุ่มคว้นสีขาวปรากฏขึ้น ก่อนจะกลายเป็นภาพชายหญิงคู่หนึ่ง ในผืนพศวัตเป็นแค่เพียงคนเฝ้าดูและลอบฟังบทสนทนาของทั้งคู่

ชายหนุ่มในภาพสวมเสื้อราชปะแตนสีขาวคอตั้ง ผ่าอกติดกระดุมตลอดแถบ ท่อนล่างเป็นโจงกระเบนสีเขียวอ่อน หัวผมแสกกลาง ลงน้ำมัน ใบหน้าคมสันหล่อเหลา ผิวขาวเหลืองเหมือนคนไทยทั่วๆ ไป เขากำลังลอบหญิงสาวในชุดสไบสีนวลที่กำลังร้องไห้

“พี่ไม่เคยคิดอะไรกับหล่อนเลย สาบานได้ ทั้งหมดนี้เพราะหล่อนคิดไปเอง พี่มีน้องอยู่ในดวงใจคนเดียว”

“แต่หล่อนบอกว่า พี่สัญญาว่าจะร่วมวิวาทด้วย แล้วอย่างนี้จะให้น้องเชื่อได้ยังไงเจ้าคะว่าคุณพี่จะไม่บั่นใจไปให้หล่อน”

“น้องจะถือสาเป็นธุระอะไรกับผู้หญิงอย่างนั้น หล่อนคงหน้ามืดตามัวถึงได้พูดอะไรไร้สาระเช่นนี้”

“ไร้สาระ สำหรับคุณพี่ก็คงไร้สาระ แต่สำหรับน้อง สำคัญมากนะเจ้าคะ ลูกผู้หญิงเราลงปากกับใครแล้วย่อมต้องการครองคู่กับเขาไปตลอด แต่คุณพี่กลับอกใจน้อง”

พูดจบหญิงสาวก็หลั่งน้ำตา ชายในชุดราชปะแตนตึงร่างนั้นเข้ามาทอด แต่หญิงสาวเบี่ยงตัวหลบ น้ำตารินอาบสองแก้ม สุดท้ายชายหนุ่มก็รวบตัวหญิงสาวเอาไว้ได้ มือกุมมือเล็กไว้ สบตานิ่ง

“เชื่อพี่สิ พี่ไม่เคยคิดอะไรกับหล่อนจริงๆ ให้พี่สาบานตรงนี้ก็ยิ่งได้

ต่อหน้าพระแก้วมรกต ต่อหน้าศาลหลักเมือง ถ้าหากพี่น้องใจน้องขอให้พี่มีอันเป็นไป...”

ชายหนุ่มยังพูดไม่จบตอนที่หญิงสาวใช้นิ้วแตะริมฝีปากเขา หยุดคำพูดนั้นไว้ หล่อนสะอื้นทั้งน้ำตา

“คุณพี่สัญญาได้ไหมว่าจะรักน้องคนเดียวตลอดไป”

“พี่ขอสัญญา ไม่ว่าตอนนี้หรือแม้หมดลมหายใจ พี่ก็จะรักน้องคนเดียวเท่านั้น”

ใบหน้าवलชลลงตรงอกชายคนรักทั้งน้ำตา ทั้งสองกอดกัน ก่อนที่เสียงเคาะประตูจะดังขึ้น พศวัตในฐานะคนดูแลรีบไปมองร่างในชุดโจงกระเบนซึ่งยืนนิ่ง สีหน้าถมึงทึง รวากับต้องการให้เขาตั้งใจดูเหตุการณ์ต่อ ขนกายลุกชันเมื่อคิดว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นมานานแล้ว คະเนจากการแต่งกาย เหตุการณ์นี้คงเกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อร้อยกว่าปีก่อน

เขาพยายามเพ่งสมาธิจ้องมองต่อ เรื่องราวต่อมาเป็นงานวันแต่งงานของชายหญิงคู่เดิม เสียงปี่พาทย์บรรเลงรวมถึงพิธีการโบราณอันน่าพิศวง แต่ภาพกลับตัดไปหลังจากรดน้ำสังข์เสร็จ ชายในชุดราชปะแตนกำลังยื่นส่งแขกหรือด้วยสีหน้าแค้นยี้มโดยไม่รู้เลยว่าบัดนี้กำลังเกิดเรื่องร้าย ภาพตัดมาที่เจ้าสาวซึ่งบัดนี้อยู่ในห้องหอ เมื่อพศวัตมองภาพนั้นชัดๆ ก็ต้องตกตะลึง ใบหน้าของหญิงสาวบัดนี้น้องไปด้วยน้ำตา หล่อนกำลังร้องไห้ด้วยความโศกเศร้าเสียใจ แล้วอู๋ คนที่ควรจะมีความสุขที่สุดในวันนี้ก็เอื้อมมือไปหยิบมิดปอกผลไม้ขึ้นมา คมมิดเป็นมันปลาสละท่อนกับแสงเทียน

“อย่า...”

เสียงทุ้มพึมพำลอดริมฝีปาก พศวัตมองประตูที่เปิดออกพร้อมกับเจ้าบ่าวในชุดราชปะแตนที่วิ่งเข้ามา ผู้ชมอย่างพศวัตรู้สึกถึงรสขมปร่าในคอ เพราะอะไรเจ้าสาวถึงเข้าใจผิด เพราะเหตุใดหญิงสาวถึงคิดสั้น และเมื่อเหลือบมองหญิงสาวข้างกายก็พบว่าหล่อนกำลังร้องไห้ไม่ต่างกัน พลังของวิญญาณทำให้พศวัตได้เห็นบางอย่างที่ซ่อนทับกัน ด้านหลังของเจ้าสาวบัดนี้

มีร่างของผีสาวตนหนึ่ง ผมยวถึงกลางหลัง ไบหน้าขาวซีด เนื้อตามร่างกาย คล้ายกับซากศพที่เปื่อยยุ่ย นัยน์ตาบูดโปน และข้างหนึ่งถึงกับถลนออกมา นอกเบ้า รอบริมฝีปากแดงฉานไปด้วยเลือด วิญญาณแห่งความชั่วร้ายกำลัง ครอบงำผู้เป็นเจ้าสาวให้ค่อยๆ จับมิดขึ้นมา ท่ามกลางเสียงร้องห้ามของ ผู้ชมอย่างชายหนุ่ม

เขาเห็นรายละเอียดทุกอากัปกริยาแม้กระทั่งตอนที่มิดเล่มนั้นค่อยๆ จมลึกเข้าไปในทรวงอกของหญิงสาวจนมิดดำมระหว่างที่เจ้าบ่าวปรี่เข้ามา ห้าม นัยน์ตาเจ้าของร่างเหลือกลานด้วยความเจ็บปวด เลือดแดงสดกระอัก ออกมาทางริมฝีปาก หล่อนเหลือบมองมาทางพศวัต ส่งสายตาราวกับ ต้องการความช่วยเหลือ เมื่อชายหนุ่มเหลียวมามองร่างโปรงบางปลายเตียง ก็ต้องผงะ ไบหน้าที่ซีดอยู่แล้วดูเผือดกว่าเดิมอีกเท่าตัว ขอบตาลึกโหล จนกระทั่งกลายเป็นโครงกระดูกขาวโพลนในที่สุด ชายหนุ่มเห็งอากาฟแตก พลั๊กเมื่อเงาตรงหน้ายื่นมือมาบีบคอ เขาร้องเสียงลั่น

“ไม่!”

เมื่อเหลียวมองไปรอบๆ ก็พบว่ายังคงอยู่ในห้องเหมือนเช่นเดิม นอก มຸ່งไม่มีเงาของใครอย่างที่เขาเห็นเมื่อครู่ หัวใจยังคงเต้นระรัวราวกับวิ่งมา นับพันไมล์ สุดท้ายก็ลุกขึ้นเสยผมที่เปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อ ลมพัดผ่าน หน้าต่างเข้ามาทำให้อากาศเย็นกว่าเดิมอีกเท่าตัว แต่พศวัตย่อมรู้ดีว่าเขา คงไม่มีทางหลับตาลงได้อีกในคืนนี้

ฝันกลางวันเมื่อคืนทำให้พศวัตต้อนรับเช้าวันใหม่ด้วยขอบตาลึกโหล เขาไม่ใช่คนที่เชื่อเรื่องผีสาร แต่ก็ก็เป็นคนที่ไม่เคยลบหลู่เรื่องทำนองนี้เช่น เดียวกัน มีใครบางคนต้องการให้เขาเห็นนิมิตเหล่านั้น เหตุการณ์อันน่าเศร้า สลดที่เกิดขึ้นเมื่อร้อยกว่าปีก่อน ภาพของหญิงสาวที่ถูกวิญญาณสิง อันเป็น เหตุบังคับให้หล่อนต้องฆ่าตัวตายในคืนวันแต่งงาน

ไอ้อันิจจา...เจ้าบ่าวไม่มีโอกาสรู้สึกนึกว่า ทุกอย่างไม่ใช่ความผิดของ

เขา เพราะวิญญาณชั่วร้ายทำให้เกิดเรื่องทุกอย่าง

ร่างสูงซึ่งกำลังยืนทอดสายตามองออกไปตรงสวนหน้าบ้านต้องสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงประตูไม้เปิดออกมา อรนิชาที่สะดุ้งเหมือนกันเมื่อเห็นคนที่คาดไม่ถึงยืนนิ่งอยู่

“ทำไมตื่นเช้าจังคะ หรือว่านอนไม่หลับ”

น้ำเสียงหล่อนดูเป็นกันเองมากขึ้น ใบหน้าที่เคยอง้ง้าเมื่อคำวานบัดนี้อ่อนโยนลง ใบหน้ารูปไข่ที่เห็นตอนนี้น่ามสลับ แม้จะเพ่งตื่นนอน หญิงสาวเป็นคนผิวพรรณดีอยู่แต่เดิม แม้ไม่ได้แต่งหน้าแต่ยังมองเห็นนวลแก้มเป็นสีอมชมพู เมื่อเห็นว่าพศวัตกำลังมองอย่างสำรวจ หน้านวลก็แดงก่ำขึ้นมาโดยอัตโนมัติ

“คงแปลกที่ แล้วก็ฝันไม่ค่อยดีด้วย”

“ฝันถึงวิญญาณหรือคะ”

ชายหนุ่มเลิกคิ้ว สีหน้าของอรนิชาดูไม่แปลกใจเลยแม้แต่น้อย และนั่นยังเป็นการตอกย้ำว่า บ้านของหล่อนมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครองอยู่จริงๆ แต่ที่ชายหนุ่มไม่เข้าใจก็คือ เพราะเหตุใด ‘ท่าน’ ถึงต้องทำให้เขาเห็นเหตุการณ์เหล่านั้นด้วย สิ่งที่เกิดขึ้นนานมาแล้ว ขณะที่เขาเป็นแค่คนแปลกหน้า คงช่วยอะไรไม่ได้

“คุณรู้เรื่องนี้มาก่อนนั้นหรือ”

“เปล่าหรอกค่ะ แต่ปกติคนเขาถือว่าบ้านเรือนไทยของฉันเจ้าที่แรงถึงแม้เราจะขายทองแต่ไม่เคยมีพวกโจรกล้านบุกรุกเข้ามา คงเพราะกลัวสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ปกปักรักษาบ้านนี้อยู่ต่างหาก ท่านคงรู้ว่าใครมาดีหรือมาไม่ดี”

“นี่คุณหมายความว่าผมมาไม่ถึงนั้นหรือ”

ชายหนุ่มเริ่มฉุน น้ำเสียงของหล่อนเหมือนจะบอกว่า ที่เขาต้องฝันเห็นสิ่งน่ากลัวก็เพราะในจิตใจชั่วร้าย อย่างนี้นั่นกล่าวหากันชัดๆ

“คุณคิดเองเออเองอีกแล้ว ฉันไม่ได้ว่าอะไรสักหน่อย ไหนๆ ก็ตื่นเช้าแล้ว ไปใส่บาตรด้วยกันไหมคะ พระท่านมาพอดี”

พศัวัตมองตามสายตาหล่นไป ก็เห็นพระภิกษุสามรูปกำลังเดินเรียงแถวกันมาแต่ไกล ตรงสนามหน้าบ้านตอนนี้มีย่าเพิ่มกับเด็กกะเหรี่ยงตั้งโต๊ะพลาสติกรออยู่ มีถุงใส่อาหารจัดไว้เป็นชุดๆ

“พวกคุณตื่นเช้ากว่าผมอีก”

“คนต่างจังหวัดก็แบบนี้ละคะ ตื่นเช้ากันเป็นประจำอยู่แล้ว ใครจะเหมือนคนเมืองกรุงอย่างคุณละคะ เดียวนี้ไปไหนๆ ก็นั่งรถไฟฟ้าได้ ก็เลยตื่นสาย”

“ผมก็ตื่นตั้งแต่หกโมงนะคุณ ไหนจะต้องออกไปวิ่ง และก็เตรียมตัวไปทำงาน”

“อย่ามัวแต่เถียงกันเลยละ ลงไปตักบาตรดีกว่า ยากวักมือเรียกแล้ว”

ชายหนุ่มรีบเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดเรียบร้อยและเดินตามลงไปด้านล่าง เมื่อเห็นแขกเดินลงมาจากเรือนไทย ย่าเพิ่มก็ก้มกอดถึงแขนให้มายืนข้างๆ ท่านเตรียมอาหารทั้งคาวหวานเอาไว้เรียบร้อยแล้ว ข้าวสวยเพิ่งหุงจากหม้อเช่นเดียวกับแกงเขียวหวานและเต้าเจี้ยวหลนผักสดที่เพิ่งทำเสร็จ ย่าเพิ่มใส่ตักบาตรกับพระรูปแรกและส่งอาหารที่เหลือให้แก่หนุ่มสาว อรนิชาเป็นคนตักข้าวสวยใส่ลงไป ตามด้วยพศัวัตที่ใส่กับข้าว หลังจากครบสามรูปก็ทรุดตัวลงนั่งประนมมือรับพร

เมื่อคล้อยหลังพระภิกษุ ทั้งสามก็ช่วยกันกรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร บทสวดที่ดังจากริมฝีปากของย่าเพิ่มทำให้ชนตามตัวพศัวัตลุกขึ้นมาอีกครั้ง เมื่อจบบทสวดเขาก็อดที่จะมองไปยังเรือนไทยไม่ได้ แต่คราวนี้คงเพราะเป็นเวลาเจ็ดโมงเช้าแล้วจึงไม่เห็นใครบางคน แต่ความรู้สึกบางอย่างบอกว่า ใครคนนั้นคงได้รับผลบุญที่เจ้าตัวตั้งใจอุทิศไปให้

ย่าเพิ่มชักชวนให้ชายหนุ่มร่วมรับประทานอาหารเช้าด้วยกันอีกมื้อหนึ่งที่เก็บสำหรับ สมนมกับคนขับรถมาถึงพอดี

๕

“สั่มต้องขอโทษคุณว้ตด้วยนะคะที่ปิดโทรศัพท์ พอดีเมื่อวานนี้
สั่มออกไปดูหนังกับเพื่อน”

เมื่อเห็นหน้าเจ้านาย เลขาฯ สาวก็ละล้าละลักแก้ตัว นำแปลกที่พคว้ต
ดูอารมณ์เย็นกว่าทุกวัน สม่สมรกวาดสายตามองบ้านเรือนไทย ไม่อยากเชื่อ
ว่าเมื่อคืนนี้เจ้านายของหล่อนจะค้างคืนที่นั่นแทนที่จะเป็นโรงแรมย่านใจกลาง
เมือง

“ไม่เป็นไร นี่ลุงชมมากับคุณหรือเปล่า”

“มาค่ะ ช่างจากบริษัทก็ขับมาด้วยอีกคันหนึ่ง รวมถึงรถลาก ถ้าซ่อม
ไม่ได้จะได้ลารถคุณว้ตกลับกรุงเทพฯ ไปเลย”

“ดีแล้ว ทำขายหน้าซะม้ด จู้ๆ มาเสียดื้อๆ แบบนี้ ผมจำได้ว่า
เมื่ออาทิตย์ก่อนลุงชมเพิ่งเอารถเข้าไปเช็กที่ศูนย์ฯ ไม่รู้ทำไมจู้ๆ ถึงได้
สตาร์ทไม่ติดซะเฉยๆ”

ทั้งสองเดินตรงไปยังรถตอนที่เสียงของช่างพูดขึ้น เห็นลุงชมและ
ช่างซ่อมจากกรุงเทพฯ ยืนเปิดฝากระโปรงรถอยู่

“รถไม่เห็นเป็นอะไรนี้ครับคุณวัตร เครื่องก็เดินดี สตาร์ทก็เดี๋ยวก็นิดิด”

คิ้วของชายหนุ่มขมวดเข้าหากันเช่นเดียวกับสมสมรที่ถลึงตาโต หันมองเจ้านายอีกครั่งอย่างสงสัย

“ไม่ใช่แน่ เมื่อวานนี้ผมพยายามสตาร์ทตั้งแต่บ่ายสาม แต่ไม่มีเสียงอะไรเลย ไฟก็ไม่เข้า ผมยังคิดว่าระบบชำรุดซะแล้ว เรียกช่างแถวนี้มาก็ทำไม่ได้ เลยต้องโทร. ตามคนมาจากกรุงเทพฯ”

“แต่รถไม่ได้เสียจริงๆ นะครับคุณวัตร ผมตรวจดูละเอียดแล้ว ทั้งระบบไฟ ทุกอย่างใช้งานได้เป็นปกติ”

ช่างซ่อมอธิบายเป็นภาษาวิชาการ พร้อมกับชี้ให้ดูจุดต่างๆ ของเครื่อง ซึ่งเป็นการยืนยันว่า รถคันนี้สภาพปกติทุกอย่าง พวงสวิงไปชนลูกไป ไม่รู้เพราะอะไร จู่ๆ ถึงได้นึกถึงความฝันเมื่อคืนขึ้นมา หรือว่ามีใครบางคนต้องการให้เขาพักค้างคืนที่นี่ แต่ถึงจะคิดอย่างนั้นก็อดเถียงไม่ได้

“ถ้างั้นทำไมถึงสตาร์ทไม่ติด เด็กแถวนี้เป็นพยานได้ เมื่อคืนนี้ผมยังยืนอยู่ตั้งหลายชั่วโมง ให้ไปรับคนจากศูนย์ในอำเภอเมืองมาก็ซ่อมไม่ได้”

“ข้อนั้นผมไม่ทราบครับ เอาเป็นว่าผมจะลองเอารถกลับไปตรวจอย่างละเอียดอีกครั้งที่กรุงเทพฯ ก่อนแล้วจะรีบแจ้งให้คุณวัตรทราบอีกครั้ง”

“ใช่ เชื่อกูให้ละเอียดหน่อย เสียชื่อเนี่ย เกิดไปเสียอยู่ที่เปลี่ยวๆ จะทำยังไง เดียวนี้โจรยิ่งซุกซมอยู่ ถ้าเกิดคุณวัตรมีอันตรายขึ้นมา ศูนย์คุณก็รับผิดชอบไม่ไหวหรอก” สมสมรเสริม เมื่อคืนนี้กลัวจะวางโทรศัพท์จากพวงสวิงเกือบสามทุ่ม ที่แรกหล่อนยังคิดว่าเข้านี้มาถึงจะต้องโดนเจ้านายดุชุดใหญ่ โชคดีที่สีหน้าของชายหนุ่มในวันนี้ดูอารมณ์ดี หล่อนจึงรอดตัวจากการถูกตำหนิ

“เอาเถอะ ถ้าช่างว่าไม่เป็นอะไรก็ไม่ใช่ไร ส่งรถไปตรวจดูให้ละเอียดดีกว่า”

“ค่ะ ลัมก็เห็นด้วย งั้นวันนี้คุณวัตรกลับรถอีกคันแล้วกันนะคะ ส่วนคันนี้ให้ช่างลากกลับกรุงเทพฯ ไปดีกว่า วันอังคารอย่างช้ารีบแจ้งผลให้ทราบ

ด้วยนะคะว่ารถเป็นอะไร”

ช่างจากศูนย์พักหน้าและขอตัวไปเตรียมเรื่องลากรถกับลุงชม เหลือเพียงสมสมรและพศัวัตยืนอยู่ที่เดิม

“คุณวัตจะกลับเลยไหมคะ”

พศัวัตยืนนิ่งครู่หนึ่ง สายตาเลียบไปยังบ้านเรือนไทยอีกครั้ง ตลอดหลายปีที่ผ่านมา สมสมรไม่เคยเห็นพศัวัตมีท่าทีแบบนี้มาก่อน ในวินาทีแรกที่รู้ว่าเจ้านายตัดสินใจจ้างที่ต่างจังหวัดยิ่งประหลาดใจ หลอนถึงกับถามย่ำหลายครั้งว่าจะให้อອງโรงแรมให้หรือไม่

ชายหนุ่มเป็นคนมีระเบียบ ปกติเขาไม่ชอบพักบ้านคนอื่น ทุกครั้งจะไปธุระต่างจังหวัดมักต้องค้างในโรงแรม ห้องที่จองให้ก็ขอที่เป็นสัดส่วน ไม่ปะปนกับใคร แต่เมื่อสมสมรพิจารณาเรือนไทยที่เจ้านายพักเมื่อคืนให้อย่างไรก็ไม่เข้าใจว่าเพราะอะไรพศัวัตถึงตัดสินใจจ้างที่นี่

“ยังหрок ผมมีธุระบางอย่างต้องทำ”

เลขาฯ สาวเลิกคิ้วขึ้น ไม่ได้ตื้อหรือซักไซ้อะไร เพราะรู้ว่าชายหนุ่มไม่ชอบคนเข้าชี้ “ถ้าอย่างนั้นให้สั่มไปเป็นเพื่อนไหมคะ”

“ไม่ละ คุณกับลุงชมติดรถข้างกลับไปได้ไหม ผมขอรถคันนี้เอาไว้ใช้เย็นๆ ผมถึงจะขับรถกลับเอง”

“คุณวัตไม่เห็นอย่เกินไปหรือคะ” แม้จะรู้ว่าเจ้านายไม่ชอบคนเข้าชี้ แต่เลขาฯ ที่ดูอย่างหลอนก็อดเป็นห่วงไม่ได้ สีหน้าของพศัวัตเหมือนคนอดนอน ขอบตาสีดำคล้ำ คงมีเพียงแววตาที่เป็นประกายแจ่มใส

“ไม่หрок ไม่ต้องห่วง ว่าแต่คุณจะลำบากหรือเปล่าที่ต้องติดรถข้างกลับกรุงเทพฯ”

“ไม่เป็นไรคะ สั่มสบายมาก แต่ถ้าข้างยืนยืนว่ารถคุณวัตไม่เสีย ก็ให้ลุงชมขับรถคันนี้กลับกับสั่มก็ได้คะ ไม่ต้องลาก ไปถึงก็ค่อยแยกย้ายกันไป ดีชะอีกจะได้ตรวจดูให้แน่ใจว่ารถมีปัญหาอะไร”

ชายหนุ่มพยักหน้าพาลงรับกุญแจรถจากสมสมรก่อนเดินขึ้นบ้านไป

ทิ้งให้เลขาฯ สวามองตามอย่างครุ่นคิด แล้วก็ได้เห็นหญิงสาวผมซอยสั้น หน้าตาน่ารักมองลงมาจากบนบ้าน คงจะเป็นบุตรสาวของช่างรีระ ไม่นึกเลยว่าบัดนี้โตเป็นสาวสะพรั่งขนาดนี้ รอยยิ้มแฉ่งที่มุมปากเมื่อคิดได้ว่า บางทีการที่เจ้านายของหล่อนยืดเวลากลับกรุงเทพฯ ออกไปอาจเกี่ยวกับหญิงสาวที่ชื่อ อรณิชา...

การคาดเดาของสมสมรถูกเพียงครึ่งเดียว ที่พศวัตตัดสินใจไม่กลับทันทีก็เพราะมีแผนการบางอย่าง เขาคิดทบทวนมาหลายชั่วโมงจนมั่นใจว่า ผู้ที่เหมาะสมจะซ่อมสร้อยทองมากที่สุดก็คืออรณิชา แต่ปัญหาใหญ่ก็คือทำอย่างไรหล่อนถึงจะยอมรับงานนี้ เท่าที่เขาฟังจากย่าเพิ่ม หญิงสาวเป็นคนอ่อนโยน แต่คงเพราะเมื่อวานนี้เขารีบร้อนเกินไป พศวัตจึงตั้งใจจะใช้เวลาที่เหลืออยู่เกลี้ยกล่อมให้หญิงสาวยอมรับงาน เขาอาบน้ำแช่ตัวเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดเดิมและชอลากลับ แต่ไม่บอกผู้สูงวัยว่ากำลังทำอะไร ชายหนุ่มจอตกรออยู่ด้านข้างเรือนไทย จนกระทั่งเห็นรถมอเตอร์ไซด์คันหนึ่งเลี้ยวออกมาจากตัวบ้านก็รีบขับตามทันที

เส้นทางที่หญิงสาวบนมอเตอร์ไซด์คันนั้นมุ่งตรงไปเป็นถนนหลายเลนก่อนจะเลี้ยวเข้าซอย เมื่อชายหนุ่มขับตามไปได้สักพักก็พบว่าเธอมุ่งหน้าไปที่โรงเรียนวัดแห่งหนึ่ง หญิงสาวจอตมอมอเตอร์ไซด์ไว้ข้างต้นไม้ ถอดหมวกกันน็อกวางไว้และเดินตรงไปยังศาลาด้านหลัง ที่นั่นมีเด็กเล็กๆ นั่งรวมกลุ่มกัน เมื่อเห็นหล่อนเดินเข้ามาก็ร้องเรียกด้วยความดีใจ เสียงนั้นทำให้หญิงวัยกลางคนซึ่งดูเฉยๆ น่าจะเป็นครู ละมือนที่ถือซอล์กอยู่ลงจากกระดานดำตรงหน้า

พศวัตแอบดูเหตุการณ์นั้น ที่แท้แล้วอรณิชาที่รับหน้าที่สอนเด็กเล็กๆ เหล่านี้ในช่วงวันหยุด แต่สิ่งที่หล่อนสอนสร้างความแปลกใจให้เขามากกว่า เพราะทุกอย่างล้วนแล้วแต่เกี่ยวกับทองโบราณ นับตั้งแต่การตีทองเป็นแผ่นโดยวิธีโบราณ แต่ส่วนที่เด็กๆ ชอบใจกลับเป็นภาพถ่ายของทองรูปพรรณ

ลวดลายต่างๆ ทุกวันนี้ร้านขายทองรูปพรรณเจริญรุ่งเรืองมาก มีทองคำหลายยี่ห้อที่นำเข้ามาจากต่างประเทศ ลวดลายจึงแตกต่างหลากหลายกันไป บางครั้งเป็นทองเก๋าสีบเก๋าคู่เก๋ากั๊กเปอร์เซ็นต์ซึ่งขายกันราคาแพงกว่าสองถึงสามเท่าตัว แต่เด็กไทยน้อยคนนักจะรู้ว่า แท้จริงแล้วการทำทองโบราณก็ถือเป็นศิลปะอย่างหนึ่ง

ศิลปะที่ละเอียดอ่อนต้องอาศัยการถ่ายทอดภายในครอบครัว แต่เนื่องจากช่างทองสมัยนี้บางทีเรียนเพื่อไปรับงานใหญ่ในกรุงเทพฯ ทองโบราณแท้ๆ จึงมีคนสนใจน้อยลง นอกจากใช้เวลาทำนานแล้ว ยังขาดการดูแลเรื่องหน้าร้านอีกด้วย อย่างทองส่วนใหญ่ของจีนเหวินก็เป็นผลงานของช่างทำทองจากกรุงเทพฯ น้อยครั้งมากที่จะนำเข้ามาฝีมือเพราะมีราคาแพง อีกทั้งลูกค้าบางส่วนก็คิดว่าลวดลายล้าสมัยเกินไป

พอวัดเพ็ญรู้ว่าช่างทองธีระได้ปลุกฝังจิตสำนึกรักบ้านเกิดให้แก่บุตรสาว และตอนนี้อรณิชาที่กำลังถ่ายทอดสิ่งเหล่านั้นให้แก่เยาวชนในท้องถิ่นเช่นเดียวกัน อรณิชาใช้เวลาสอนเด็กอยู่เกือบชั่วโมงก็ขอตัวลากลับ พอวัดจึงขับรถตามหญิงสาวอีกครั้ง คราวนี้หล่อนกลับไปร้านและขึ้นไปด้านบนเรือนไทย พอซักถามจากเด็กหน้าร้านก็รู้ว่าหญิงสาวกำลังทำงานตามสั่งของลูกค้า ชายหนุ่มกวาดตามองลูกค้าจำนวนมากที่อยู่หน้าร้าน ก่อนที่ความคิดดีๆ อย่างหนึ่งจะผุดวบขึ้นมา...

หญิงสาวละสายตาจากสร้อยข้อมือตรงหน้าเมื่อเห็นพนักงานสาวเดินเข้ามาพร้อมกับกล่องเหล็กบรรจุเงิน อดไม่ได้ที่จะหันไปมองนาฬิกาบนฝาผนัง เพราะเหตุใดพนักงานถึงขึ้นมานบนเรือนเพื่อให้หล่อนตรวจสอบบัญชี

“นี่เพ็งป้ายสองเองนะ ทำไมถึงเอาบัญชีมาตอนนี่”

พนักงานสาวกระมิดกระเมี้ยน ก่อนจะตอบด้วยท่าที่อีกอัก

“คือว่า...สินค้า...ขายหมดแล้วค่ะคุณอร”

“ขายหมด!” อรณิชาโพล่งเสียงดัง หล่อนลุกขึ้นมองไปยังหน้าร้านซึ่ง

บัดนี้ว่างเปล่า ปกติในวันหยุดแบบนี้มักมีลูกค้าจำนวนมากมาซื้อเครื่องประดับ เพราะร้านของหล่อนแตกต่างจากร้านทองอื่นๆ ที่มักจะหยุดในวันอาทิตย์ วันนี้จึงเป็นวันที่ร้านหล่อนขายดีเป็นพิเศษ แต่ก็ไม่น่าจะถึงกับขายหมด

“ใช่ค่ะ หนูก็เลยอยากขอให้คุณอรช่วยตรวจบัญชี ถ้าไม่มีอะไร หนูขอลากลับบ้านเร็วสักวัน อยากไปอยู่กับลูก”

พนักงานคนนี้เป็นคนซื่อสัตย์ หล่อนเพิ่งคลอดลูกได้เพียงสองเดือน แต่ต้องรีบมาทำงานเนื่องจากสามีล้มป่วย เพราะเป็นคนตรงไปตรงมาและไว้วางใจได้เรื่องเงินทอง อรณิชาจึงจำให้มาขายทองหน้าร้านให้

“ก็ได้ กลับเร็วหน่อยก็ดีนะ แปลกจังทำไมวันนี้ถึงได้ขายหมดเร็ว”

อรณิชาบอกลูกน้อง ก่อนเพิ่มพำกับตัวเองอย่างแปลกใจขณะที่ค่อยๆ ตรวจสอบรายการสินค้าที่ถูกซื้อออกไป เมื่อนับเงินกับสินค้าจนครบแล้วเงยหน้าขึ้น ก็เห็นสายตาแปลกๆ ของลูกน้อง

“หนูมีอะไรหรือเปล่า”

“ค่ะ...คือว่า หนูไม่รู้ว่าจะบอกดีหรือเปล่า”

“บอกมาเถอะ ทำงานด้วยกันมาตั้งนานแล้ว ฉันไม่ชอบคนอมพะนำ เธอรู้ มีอะไรก็พูดมา”

“ก็ที่...คุณอรถามหนูว่า...ทำไมขายดี คือว่า...” หญิงสาวเว้นวรรคเป็นระยะอย่างกล้าๆ กลัวๆ อรณิชาถึงกับถอนหายใจออกมาอย่างขัดใจ

“มีอะไรก็พูดมาเถอะ ฉันไม่ว่าหรอก”

“ที่วันนี้ขายดีขายหมดเร็วก็เพราะ...คุณผู้ชายคนนั้นเป็นคนเหมาะสมไปทั้งหมด”

นิ้วชี้ชี้ไปยังชายหนุ่มซึ่งบัดนี้ยืนพึงรถอยู่ใต้ต้นไม้ท่าเฝ้าอรณิชาตาม เมื่อหันไปก็พบกับภควัตยืนยิ้มกริ่มอยู่ เมื่อเห็นว่าหล่อนจ้องก็โบกมือให้ แต่หญิงสาวกลับป้อนหน้าหงิก ตัวตกลายตากลับมา

“หมายความว่ายังไง ที่ว่าเขาเหมาะสม”

“ก็...คุณพ่อบอกว่าถูกใจทองที่คุณอรทำละ ก็เลยอยากซื้อไปขายที่จีนเหวิน แกยังบอกอีกว่าถ้ามีเท่าไรเราก็กะเหมามาหมด ราคาเท่าไรก็ไม่อันอีกด้วย”

อรธินาหน้าซารวกับถูกตบ หันไปมองชายหนุ่มก็พบว่ายังคงทำหน้าที่มละไม่อยู่เช่นเดิม เมื่อเช้านี้หล่อนอุตส่าห์หลบหน้าเขาไปตั้งแต่เช้าเพราะไม่ต้องการต่อความยาว ที่แรกอรธินาคิดว่าชายหนุ่มคงกลับไปพร้อมกับเลขาฯ ตั้งแต่เมื่อเช้านี้แล้ว แต่นึกไม่ถึงว่าเขากลับยังคงคอยตามรังควานหล่อนอีก

“ดูถูกกันเกินไปแล้ว งานพวกนี้เป็นงานฝีมือ ไม่ได้ทำไว้ให้เศรษฐีอย่างเขามากวันซื้อสักหน่อย ทำแบบนี้เท่ากับไม่ให้เกิดร้านทองของเรา”

“คุณอรใจเย็นๆ ก่อนสิคะ คุณพ่อบอกไม่ได้คิดอย่างนั้น เขายังคุยกับหนูว่าคุณอรฝีมือดี ทั้งสร้อยคอ สร้อยข้อมือ และต่างหูฝีมือดีๆ แบบนี้ถ้าไปขายที่กรุงเทพฯ คงได้ราคาดีกว่านี้หลายเท่า”

“แต่ฉันไม่ขาย เอาเงินทั้งหมดนี้ไปคืนเขาแล้วบอกเขาด้วย”

พนักงานสาวหน้าเผือดลงกว่าเดิม หล่อนกลืนน้ำลายลงคอ เงยหน้ามองอรธินาอย่างกระอักกระอ่วน

“แต่หนู...”

“เธอไม่กล้าใช้ไหม ถ้าฉันไปเอง เขากลับดียังไงถึงมาทำแบบนี้ เขาจะต้องรู้ว่าลูกสาวช่างทองธิดะไม่ชอบให้ใครมาดูถูก”

อรธินาก้าวเร็วๆ ไปยังชายหนุ่มที่ยืนพิงข้างรถอยู่ แม้จะอยู่ในเสื้อผ้าชุดเดิมแต่ชายหนุ่มก็ยังดูหล่อเหลา แต่สิ่งที่สะดุดตาอรธินากลับเป็นแววตาดียวนมากกว่า เขาคงคาดการณ์ไว้ก่อนแล้วว่าหล่อนจะต้องเดินลงมาคุยด้วย

“คุณทำแบบนี้หมายความว่ายังไง”

“แบบนี้...แบบไหนหรือ” ชายหนุ่มได้ด้วยสายตาดียวน

“ก็ที่คุณมากว่านซื้อทองของฉันนะสิ ถึงพวกเราจะเป็นคนต่างจังหวัด มีเงินไม่มากเท่าคุณ แต่เราก็คักดีศรีนะ”

“ทำไมละ มันจะต่างกันตรงไหนเมื่อสุดท้ายแล้วคุณก็ขายสร้อยได้หมด พนักงานของคุณก็ได้กลับบ้านเร็วหน่อย ส่วนผมก็ได้ของดีไปเสนอลูกค้า”

“แต่คุณทำแบบนี้มันไม่ถูก เหมือนงใจแกลั้งฉัน”

“อ้าว ผมซื้อจากคุณนะไม่ได้ปล้น แล้วก็ไม่ต้องราคาสักคำด้วย ตอนนี้น้ำร้านของคุณไม่มีของแล้ว ต่อไปคุณจะได้ว่างขึ้นไงละ”

“นี่คุณหมายความว่ายังไง” อรณิชาแค้นเสียง จ้องมองชายหนุ่ม หลอนเห็นประกายบางอย่างผุดขึ้นในดวงตาคู่นั้น แต่เพียงครู่เดียวก่อนจะเลือนหายไป นี่เขาทำให้หลอนติดกับ กลายเป็นหนูที่ต้องช่วยราชสีห์อย่างเขาแล้วหรือ

“บอกตามตรงเลยนะ ผมอยากให้คุณรับงาน ผมต้องการคนมาซ่อมสร้อยเส้นนี้จริงๆ คุณรู้ไหมว่าการขายทองหน้าร้านคุณได้กำไรเท่าไร ผมลองคำนวณดูแล้วนะ สร้อยทั้งหมดที่ผมเหมาซื้อมานี้ราคาไม่กี่ปีกี่ตัวด้วยซ้ำ ขณะที่ผมเอาไปขายที่จันทน์เหินด้วยราคามากขึ้น กำไรเพิ่มกว่าคุณสองเท่าตัว แต่คุณต้องหลังขดหลังแข็งทำ คิดว่ามันคุ้มกันหรือ ดังนั้นผมจะจ้างให้คุณซ่อมสร้อยทองด้วยราคาแพงกว่าเดิมสิบเท่า ตกลงไหม”

อรณิชาตัวสั่นเทิ้มด้วยความโกรธจัด ถ้าเปรียบหลอนเป็นหมอน้ำเดือดคงได้ยินเสียงควั่นพุ่งออกจากพวยกาศด้วยความโมโห พศวัตข้างเห็น แก้วต๋อเสียเหลือเกิน ทุกอย่างสำหรับเขามีแต่เงินและก๊เงิน เขากล้ามองว่ารายได้ของหลอนเทียบกับเศษดิน ส่วนเงินและอำนาจล้นฟ้าของเขานั้นก็มากมายจนนับไม่หวาดไม่ไหว

“แต่ฉันไม่ต้องการ”

“ทำไม หรือว่าคุณอยากได้มากกว่านี้ เรียกมาสิ เราตกลงกันได้”

“ค่อนข้างคุณคิดได้แค่นี้หรือ งั้นก็เสียใจด้วย เพราะไม่ว่าคุณจะ

ให้ราคามากลั๊กแค่ไหนฉันก็ไม่มีวันซ่อมสร้อยให้คุณ จำเอาไว้”

อรณิชาลิ่งตาดู กำมือแน่น จ้องหน้าพศวัตตาวาว

“ทำไมคุณถึงต้องอย่างนี้นะ ผมบอกแล้วไงว่าจะเสนอราคาให้สมน้ำสมเนื้อ คุณไม่ต้องเหนื่อย แล้วก็ยังมีเงินใช้สบายๆ ไม่ดีหรอกหรือ”

“เงินของคุณซื้อฉันไม่ได้หรอก เชิญกลับไปได้แล้วคุณพศวัต ก่อนที่ฉันจะเอาไม้กวาดมาไล่”

“ผมไม่มีทางยอมแพ้หรอกอรณิชา รับรองผมจะตื้อจนกว่าคุณจะได้อ่อน”

“ฉันก็เสียใจด้วยนะคุณพศวัต ครั้งนี้คุณต้องผิดหวังแล้วละ เพราะว่าฉันเป็นคนใจแข็งมากถึงมากที่สุด เชิญคุณออกไปจากบ้านฉันได้แล้ว บ้านนี้ไม่ต้อนรับและต่อไปไม่ต้องมาเหยียบที่นี่อีก”

พศวัตจ้องหน้าหญิงสาว เขาตอบด้วยน้ำเสียงเรียบแต่ทว่ามั่นใจ เป็นถ้อยคำที่ทำให้อรณิชาเป็นฝ่ายอึ้งแทน

“ก็คอยดู ระหว่างคุณกับผม ใครจะยอมแพ้ก่อนกัน แต่บอกเอาไว้ให้รู้นะว่า ผมเป็นคนก็ดะไรแล้วไม่ปล่อย คอยรับมือให้ดีๆ ก็แล้วกัน”

อรณิชาเข้ากรุงเทพฯ ในอีกสองวันต่อมา ตอนนี้น้ำร้านของหล่อ่นจำต้องปิดไปโดยปริยาย เนื่องจากพศวัตกว้านซื้อทองรูปพรรณทั้งหมดไป อีกทั้งหล่อ่นยังรับงานเครื่องประดับเจ้าสาวอีกสองสามราย จึงไม่มีเวลาทำเครื่องประดับชิ้นใหม่เพื่อนำออกขายหน้าร้าน หญิงสาวติดต่องานหาเพื่อนที่สนิทกันอีกหลายคนให้ช่วยทำเครื่องประดับมาส่งให้ทันตามกำหนด แต่ทั้งหมดนี้ก็ต้องใช้เวลา

ถ้าจะโทษก็ต้องโทษพศวัตที่จิตใจแกล้งหล่อ่น เพราะยาเพิ่มฐู้ไม่เท่าทันเล่ห์กลของชายหนุ่ม จึงให้เบอร์โทรศัพท์มือถือหล่อ่นไป เขาให้เลขาสาวติดต่องานหลายครั้งเพื่อขอเซ็นสัญญาทำงาน และอรณิชา ก็ปฏิเสธไปทุกครั้ง แต่ติดปัญหาที่ผู้อาวุโสซึ่งหล่อ่นเคารพคอยเข้าข้างชายหนุ่มอยู่เรื่อย

พศวัตข้างเอาแต่ใจตัวเองเสียเหลือเกิน เขาคงทำธุรกิจมานานจนลิ้ม
ความรู้สึกรู้สึกของมนุษย์ ถ้าหากเขาพูดดีๆ กับหล่อนสักนิด บางทีอภินิชาอาจจะ
ตัดใจช่วย แต่เมื่อคิดถึงสีหน้าหยิ่งๆ หล่อนก็ยิ่งรู้สึกอยากแกล้ง

เขาไม่รู้บ้างหรือว่าการทำเครื่องประดับเป็นงานศิลปะ บิดาเคยสอน
เสมอว่า ทั้งหมดคืองานที่ต้องการเวลาและเอาใจใส่ ไม่ต่างกับสถาปนิกยาม
ออกแบบบ้านให้ลูกค้าซึ่งก็ต้องใส่ใจและรักในงานที่ทำ แต่ชายหนุ่มกลับใช้
เงินแก้ปัญหา เขาคิดว่าสามารถหุ้มนเงินจำนวนมหาศาลเพื่อให้หล่อนใจอ่อน
ดังนั้นอภินิชาจะให้บทเรียนแก่ชายหนุ่มบ้าง คนอย่างพศวัตจะต้องรู้ว่า
ของที่มีคุณค่าบางครั้งก็ไม่อาจแลกได้ด้วยเงิน

“วันนี้เรากินข้าวด้วยกันสักมื้อนะครับคุณอร”

อภินิชาดึงตัวเองกลับมาจากภวังค์เมื่อได้ยินเสียงผู้ร่วมโต๊ะ นภวินทร์
นั้นเป็นลูกค้าชั้นดีของหล่อน ชายหนุ่มซึ่งอายุรุ่นราวคราวเดียวกันผู้นี้
เปิดร้านเครื่องประดับอยู่ที่พัทยา เมื่อมีลูกค้าต่างชาติชอบรูปแบบของทอง
โบราณก็จะเข้าไปดูในเว็บไซต์ของหล่อน จากนั้นทั้งคู่ก็ติดต่อกันเรื่อยมา
ทุกครั้งที่มีนัดเพื่อรับสินค้าก็จะนัดพบกันที่กรุงเทพฯ

“อย่าดีกว่าค่ะ อรเกรงใจ รมกวนคุณหนาเดินทางมาตั้งไกลก็แย่แล้ว”

“ใครว่าครับ ผมชะอีกดีใจที่ได้มาพบคุณอร นานๆ เราจะได้เจอกัน
ที่ ถ้าวันนี้นักินข้าวแล้วก็ดูหนังด้วยกันสักเรื่องนะครับ”

นภวินทร์แสดงท่าทางมาตลอดว่าต้องการเป็นมากกว่าเพื่อน มีเพียง
แต่อภินิชาเท่านั้นที่ยังไม่พร้อมจะเปิดรับใครในตอนนี้อย่างไรก็ตาม หลังจากสูญเสีย
เสาหลักไป ภาระทั้งหมดก็ถมลงบนบ่า ชีวิตของพนักงานร่วมสิบคน อีกทั้ง
ยาเพิ่มที่หล่อนเคารพรักและเด็กกะเหรี่ยงที่หล่อนต้องอุปการะ ทำให้
หญิงสาวยังไม่อยากคิดถึงเรื่องส่วนตัว กิจการร้านทองแม้จะพอไปได้ แต่
ช่วงน้ำท่วมยอดขายก็ชะลอไปนานทีเดียว เนื่องจากคนต้องประหยัดเงินเพื่อ
เอาไว้อซ่อมบ้าน อีกทั้งพวกที่เคยซื้อไปเก็บไว้ก็เริ่มไม่แน่ใจเรื่องความปลอดภัย
หากต้องอพยพไปพักที่อื่น

“อย่าดีกว่าค่ะ ช่วงนี้อร่อยๆ ไม่มีแกจิดแกใจจะทำอะไร งานเก่าของลูกค้าก็ยังไม่เสร็จ เมื่อคืนนี้เขาก็โทร. มาเร่ง”

“คุณอรรังเกียจผมหรือครับ”

อรนิชาตาโต แก้มสองข้างแดงก่ำขึ้นมาโดยอัตโนมัติจนต้องเบนหน้าหลบสายตา แต่แล้วกลับเลื้อยไปเห็นใครอีกคนนั่งอยู่แทน เขานั่งอยู่โต๊ะด้านในสุดกับชายร่างอวบอีกคน อาจเพราะตอนเดินเข้ามาหล่นแก้วแต่คุยจึงไม่ทันสังเกต เมื่อเห็นรอยยิ้มแบบกวนๆ หญิงสาวก็ป็นหน้าบึ้งทันที

“คุณอรโกรธ”

สีหน้าบอกบุญไม่รับคงไปกระทบใจนักภินทร์เข้า ทั้งที่ความจริงแล้วคนที่อรนิชาโกรธเป็นชายหนุ่มจอมกวนอีกฟากของร้านต่างหาก เขาตามหล่นมาตั้งแต่เมื่อไร พควัดเหมือนปีศาจที่ตามหลอกหลอนไปเสียทุกที่

“เปล่านะคะ ไม่ใช่”

“ถ้าฉันคุณอรรังเกียจ ถึงผมจะไม่ได้ร้ายเหมือนกับคนอื่นๆ แต่ผมก็ชอบคุณอรระครับ”

คำสารภาพต่างๆ ทำเอาอรนิชาเขินอีกรอบ หล่นเสมองอาหารบนโต๊ะ ซึ่งใจว่าจะทำอย่างไร แต่แล้วกลับได้ยินเสียงหัวเราะในลำคอลอยลมมา

“แต่อร...”

“ถ้าคุณอรไม่ว่าอะไร ผมอยากขอเป็นเพื่อนกับคุณอร ปกติเราก็เจอกันแค่สองเดือนครึ่งเอง ถ้าผมจะขอโอกาสแวะไปเยี่ยมที่ร้านบ้าง...”

“คุณนาคะ คืออร...” สีหน้าเคร่งเครียดของหญิงสาวทำเอานักภินทร์สะอึก อรนิชาได้โอกาสจึงรีบพูดต่อ “คุณนาคะเป็นคนดี แต่อวยยังไม่พร้อมจะมีใครตอนนี้ ที่ร้านก็ยุ่งมาก พอไม่มีคุณพ่อ อรก็ต้องรับผิดชอบทุกอย่าง ไหนจะลูกค้า ไหนจะลูกน้อง”

“ครับ ผมเข้าใจ แต่คุณอรต้องสัญญาว่า ถ้าคุณอรพร้อมเมื่อไหร่ ต้องพิจารณาผมเป็นคนแรก”

อรณิสาสะดุ้งเมื่อณวินทร์ถือวิสาสะกุมมือหล่อน แม้จะไม่เคยมอง
 เขาจนชั่วสาวแต่ก็ไม่อยากตัดรอน ถึงอย่างไรเขาก็เป็นลูกค้าชั้นดี รายได้จาก
 การขายสร้อยทองและสร้อยข้อมือให้ร้านของชายหนุ่มนับว่าเป็นจำนวน
 ไม่น้อยเลยทีเดียว ถ้าโชคดีบางครั้งก็มีลูกค้าสั่งเครื่องประดับไปขายยัง
 ต่างประเทศอีกด้วย แม้จะเป็นชิ้นเล็กๆ แต่ผู้ซื้อเป็นชาวต่างชาติก็ให้ราคา
 ภูมิปัญญาคนไทยไม่น้อยเลยทีเดียว

หญิงสาวชักมือกลับอย่างซ้าๆ พอไม่ให้เสียมารยาท “อะ อรลัญญา
 เอาเป็นว่าอรเลียงกาแฟคุณหมแล้วกันนะอะ โอกาสหน้าค่อยกินข้าวด้วยกัน
 วันนี้อรเหนื่อยจริงๆ”

อรณิสาส่งยิ้มหวาน ณวินทร์จึงเริ่มอารมณ์ดีขึ้น ทั้งคู่นั่งคุยกันอีก
 พักใหญ่ก่อนจะแยกย้ายกันกลับ

อรณิซากำลังเดินไปขึ้นรถที่จอดอยู่ วันนี้หล่อนขับรถกระบะคันเก่ามา
 เท่าที่กำลังเดินหยุดชะงักเมื่อได้ยินเสียงทักขึ้น

“จะรีบกลับแล้วหรือ ทำไมไม่ดูหนึ่งกันต่อล่ะ”

“เรื่องอะไรของคุณด้วย ว่างานนักหรือไง ถึงมาเดินตามคนอื่น”

“ก็ไม่ได้ว่าง แต่พอดีเห็นจากหวานๆ ก็เลยอยากดู ไม่นึกเลยว่า
 ผู้หญิงหน้าตาจืดๆ แบบคุณก็เสน่ห์แรงกับเขาด้วย” พศวัตตอบยียวน

“ไม่ใช่เรื่องของคุณ หลีกไป ฉันจะกลับแล้ว”

หญิงสาวเดินชนไหล่ชายหนุ่มจนเซไป พศวัตเอื้อมมือไปคลำตรง
 หัวไหล่และเอวขึ้น

“ไม่เปลี่ยนใจหน่อยหรือ เซ็นสัญญาทำงานกับผม คຸ້ມเสียยิ่งกว่าคຸ້ม
 ไม่ต้องเร่ขายของหลังซดหลังแข็ง รับรองว่าค่าจ้างที่ผมให้คุณตอนนี้มากกว่า
 เงินในกระเป๋านี้ไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร”

ณวินทร์นั้นไม่ชอบจ่ายเช็ค ทุกครั้งที่นำเครื่องประดับมาส่ง เขา
 จะต้องนำเงินสดมาให้หล่อนทุกครั้ง พอออกจากร้านอรณิซาก็รีบนำเงินไป

เข้าธนาคาร แต่เพราะวันนี้เห็นว่าพวกกำลังตามมา หล่อนจึงรีบเดินจี้กลับไปที่รถ

“ฉันไม่ต้องการเงินของคุณ เลิกส่งเลขฯ มาเถอะได้แล้ว มันน่าเบื่อ”
สมสมรโทร. ถือหล่อนวันละสามเวลา สร้างความหนักใจให้เป็นอย่าง
มาก แม้จะเกลียดเจ้านายแต่กลับส่งสารเลขฯ จับใจ

‘คุณอรช่วยหน่อยเถอะนะคะ นึกว่าส่งสารล้ม ถ้าไม่ได้ ล้มตงงานแน่’
‘อย่าไปถือสาคุณวตเลยนะคะ เจ้านายก็เป็นแบบนี้ แต่ที่จริงใจดีนะคะ’
‘ถือซะว่าเป็นงาน สร้อยเส้นนี้เป็นสมบัติเก่าในครอบครั้ว คุณวตคง
อยากให้สร้อยดีเหมือนเดิม’

ทุกครั้งที่เห็นเบอร์มือถือโทรศัพท์ตรงหน้าจอ อรนิชาเป็นต้องใจอ่อน
สุดท้ายเมื่อรู้ว่าขึ้นพูดกันก็อาจจะหลวมตัวในที่สุด หล่อนจึงกดตัดสาย แต่
สมสมรสมเป็นเลขานุการชั้นดีจึงขยับเปลี่ยนเบอร์มือถือ โทร. มาตั้งอยู่แทบ
ทุกวัน สุดท้ายหญิงสาวจึงต้องปิดมือถือเป็นระยะๆ

“ถ้าฉันคุณก็ตอบตกลงมาสิ ไม่เห็นต้องเล่นตัวให้เสียเวลา”

คนถูกหาว่าเล่นตัวตาวาว จ้องหน้าพวกตัวอย่างโกรธจัด เขาช่างไม่เป็น
สุภาพบุรุษเอาเสียเลย พูดจาเมฆาวไม่มีน้ำ ไม่เคยมีความเกรงใจหรือทำที่
ที่ต้องการองง้อหล่อนเลยแม้แต่น้อย ทุกอย่างเป็นแค่การเจรจาธุรกิจ

“ฉันไม่ได้เล่นตัว จะขอย้ำอีกครั้งว่าเลิกพยายามได้แล้ว ไม่ว่ายังไง
ฉันก็ไม่เปลี่ยนใจ”

“ผมก็ขอย้ำอีกครั้งว่าไม่เปลี่ยนใจเหมือนกัน ผมจะทำทุกวิถีทางเพื่อ
ให้คุณยอมซ่อมสร้อยทองเส้นนั้นให้ แม้ว่าจะต้องซื้อร้านทองของคุณก็ตาม”

อรนิชาถลึงตาโตด้วยความโกรธจัดยิ่งกว่าเดิม หล่อนเพินหาคำพูด
ไม่ออก จึงเดินกระแทกสันไปเปิดประตูรถและสตาร์ทเครื่อง

“อ้าวคุณจะไปไหนล่ะ ยังคุยกันไม่จบ”

“แต่ฉันไม่มีอะไรจะคุย ลาก่อน หวังว่าคงไม่เจอกันอีก”

หญิงสาวดิ่งประตูให้จับลงแต่พวกตัวกลับยื้อไว้ เขาเอ่ยต่อ “คุณอยาก

จะได้เงินเท่าไรพูดมาสิ ไม่ว่าเรื่องอะไรเราตกลงกันได้ ผมยินดีจ่ายไม้อันงานอนุรักษ์ของก็ใกล้เข้ามาแล้ว ผมอยากนำสร้อยเส้นนี้ไปจัดแสดงในงานคุณอย่าถืออีกเลยนะ”

“เอ๊ะ คุณวัต คุณนี่ช่างตื้อเหมือนผู้หญิงไม่มีผิด ทำไมไม่ไปหาคนอื่นล่ะคะ ช่างมีฝีมือในสังกัดคุณไม่มีคนอื่นบ้างเลยหรือ”

“ไม่มี...และไม่มีใครที่เหมาะสมเท่าคุณด้วย” พศวัตตอบด้วยแววตามุ่งมั่น อรณิชาจ้องตาคู่หนึ่งนิ่งก่อนเซิดหน้าตอบ

“ขอบคุณมาก แต่นั่นขอไม่รับเกียรตินี้ ลาก่อน”

หญิงสาวดิ่งประตูรถไปได้ในที่สุด หล่อนถอยรถอย่างรวดเร็วจนพศวัตต้องกระโดดหลบ ได้ยินเพียงเสียงเขาเอ็ดตะโรตั้งอยู่นอกรถ แต่หญิงสาวไม่อยากสนใจอีกแล้ว อารมณ์ของหล่อนเดือดจัดเสียยิ่งกว่าภูเขาไฟระเบิดภายในลานจอดรถจึงได้ยินเสียงล้อรถถนนดังสนั่น...